

6.4 NS

श्रीकृष्णाय नमः ।

श्रीमद्ब्रह्मसूत्राणुभाष्यम् ।

शुद्धाद्वैतब्रह्मवादनिर्गुणभक्तिमार्गप्रवर्तकाचार्यचक्रचूडामणि-
श्रीमद्ब्रह्मभाचार्यचरणप्रणीतम् ।

दशदिगन्तविजयिश्रीमद्गोखामिश्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीत-
भाष्यप्रकाशसम्पूर्णवेत्तृश्रीमद्गोखामिश्रीगोपेश्वर-
जिचरणप्रणीतभाष्यप्रकाशरश्मिपरिवृंहितम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ।

‘भगवद्धर्मपरायणसद्गतश्च’ इत्यस्य पुष्टिमार्गीय-

संस्कृतसाहित्यसमुद्धारार्थं निर्दिष्टं

मूलचन्द्र तुलसीदास तेलीवाला, वा. ५., इत्यादिभिः

वकील, हाइकोर्ट इत्येतेषां सुहृद्भिः

संशोध्य ‘निर्णयसागर’ मुद्रणालये

मुद्रयित्वा प्रकटीकृतम् ।

श्रीवल्लभानन्दाः ४५२. संवत् १९८६.

मूल्यं सार्धमुद्रिका ।

श्रीकृष्णाय नमः ।

श्रीमद्ब्रह्मसूत्राणुभाष्यम् ।

शुद्धाद्वैतब्रह्मवादनिर्गुणभक्तिमार्गप्रवर्तकाचार्यचक्रचूडामणि-
श्रीमद्ब्रह्मभाचार्यचरणप्रणीतम् ।

१३५३

दशदिगन्तविजयिश्रीमद्गोस्वामिश्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीत-
भाष्यप्रकाशसम्पूर्णवेत्तृश्रीमद्गोस्वामिश्रीगोपेश्वर-
जिचरणप्रणीतभाष्यप्रकाशरश्मिपरिवृंहितम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ।

‘भगवद्धर्मपरायणसद्गतश्रेष्ठिगोवर्धनदाससुन्दरदास’ इत्यस्य पुष्टिमार्गीय-
संस्कृतसाहित्यसमुद्धारार्थं निर्दिष्टद्रव्यसङ्ग्रहतः ‘प्राप्तभगवत्पद-
मूलचन्द्र तुलसीदास तेलीवाला, बी. ए., एल्.एल्. बी.,
वकील, हाइकोर्ट’ इत्येतेषां सुहृद्भिः
संशोध्य ‘निर्णयसागर’ मुद्रणालये
मुद्रयित्वा प्रकटीकृतम् ।

श्रीवल्लभाब्दाः ४५२. संवत् १९८६.

मूल्यं सार्धमुद्रिका ।

व-
भासः

परस्परम-
भ्यां विरुद्धा, इमा
न्ता अत उपोद्धात-

Printed by Ramchandra Yesu Shedge, at the 'Nirnaya Sagar Press,
26-28, Kolbhat Lane, Bombay.

Published by Dhirajlal Vrajdas Sanklia, B. A., LL. B., Advocate,
at Khakhar Building, C. P. Tank, Bombay 4.

श्रीकृष्णाय नमः ।

श्रीगोपीजनवल्लभाय नमः ।

श्रीमदाचार्यचरणकमलेभ्यो नमः ।

श्रीमद्ब्रह्मसूत्राणुभाष्यम् ।

भाष्यप्रकाश-रश्मि-परिवृंहितम् ।

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

प्रथमः पादः

स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात् ॥ १ ॥ (२-१-१)

प्रथमाध्याये वेदान्तवाक्यानां विवादास्पदानां ब्रह्मपरत्वेन समन्वयः प्रतिपादितः । अधुना श्रुतिस्मृत्यविरोधः प्रतिपाद्यते ।

भाष्यप्रकाशः ।

स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात् ॥ १ ॥ अथ द्वितीयाध्यायं व्याचिख्यासवोऽध्यायसङ्गतिं प्रदर्शयितुं पूर्वाध्यायार्थमनुवदन्तोऽस्यार्थमाहुः प्रथमेत्यादि । अधुना समन्वयप्रतिपादनादनन्तरं, श्रुतिस्मृत्यविरोधः श्रुतयश्च स्मृतयश्च तासामविरोधः प्रतिपाद्यते । तथा सति श्रुतीनां परस्परमविरोधः स्मृतीनां च श्रुत्याविरोध इत्यर्थात् सेत्स्यति सोऽत्र विचार्यते । तथा च पूर्वाध्यायार्थविचार उपोद्धातः सङ्गतिरित्यर्थः । ननु समन्वयानन्तरं श्रुतिविप्रतिषेधे निराकरणीये स्मृतिविरोधाविरोधविचारस्य किं रश्मिः ।

स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात् ॥ १ ॥ 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यः' इति 'भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं च मत्वा' इति श्वेताश्वतराच्छ्रवणानन्तरं द्वितीयाध्याये मननं प्राप्तं भक्तिमार्गीयत्वाद्भाष्यस्य । तच्च युक्तिभिरनुचिन्तनं मननं, तत्रापि युक्त्या वेदिवेदोपबृंहकत्वमितिहासादीनां न स्यात् । सांख्यादीनां शास्त्रान्तरत्वं न स्यात्; तदा सांख्यादिस्मृतयः उपबृंहिकाः स्युरिति तर्केण प्रथमसूत्रं प्रवृत्ते । तेन सांख्यस्य शास्त्रान्तरत्वं वैदिकार्थाभावाच्छ्रीभागवते 'त्रय्या चोपनिषद्भिश्च' इति शास्त्रषट्के गणनाच्च । बालबोधेऽपि शास्त्रषट्कमुक्तम् । निर्वाहकसङ्गत्या द्वितीयं सूत्रम् । योगे शास्त्रत्वसमर्थनाय तृतीयं सूत्रमिति । भाष्यमवतारयन्ति स्म अथेति । एवं सतीति श्रुतीनां कपिलादिमहर्षिकृतानां स्मृत्यविरोध इति न समासः वक्ष्यमाणविरोधादत एव द्वन्द्वाभिप्राये सति । उपोद्धात इति । श्रुतीनां परस्परमविरोधः स्मृतीनां च श्रुत्याविरोधः तदा ज्ञातो भवति यदेसा ब्रह्मसमन्विताभ्यो विरुद्धा, इमा नेति विभागः स्यात् स च समन्वयाधीन इति समन्वये प्रकृतसिद्ध्यर्था चिन्ता अत उपोद्धात-

आन्तिमूलतया सर्वसमयानामयुक्तिः ।

न तद्विरोधाद् वचनं वैदिकं शङ्क्यतां व्रजेत् ॥

श्रुतिविप्रतिषेधस्त्ववश्यं प्रतिविधेयः । प्रथमचतुर्थपादे सर्वथानुपयोगे प्रतिपादिते, स्मृतिप्रतिपादिते स्मृतित्ववचनेन प्रामाण्ये च यावत् तदप्रामाण्यं न प्रतिपाद्यते तावत् तद्विरोधः परिहर्तुमशक्य इति तन्निराकरणार्थं प्रथमतः

भाष्यप्रकाशः ।

प्रयोजनमित्यतस्तद् गृह्णन्ति आन्तीत्यादि प्रतिविधेय इत्यन्तम् । श्रुतिविरुद्धस्मृतीनां, आन्तिमूलतया तदुक्तानां सर्वेषां समयानां युक्तिनियमानाम्, अयुक्तितोऽयुक्ततायाम् । सप्तम्यर्थे तसिः । भावप्रधानो निर्देशः । तद्विरोधात् स्मृतिविरोधात् । वैदिकं वचनं शङ्क्यतामस्य वाक्यस्यायमर्थो भवति न वेति शङ्काविषयतां, न व्रजेन्न प्राप्नुयादित्येकं प्रयोजनम् । एतच्चाद्यसूत्रत्रयेण सिद्ध्यति । तु पुनः श्रुतिविरोधः श्रुतौ विरोधः श्रुतिविरोधोऽवश्यं सर्वथा प्रतिविधेयः, अन्यथा विवक्षितार्थबोधो न स्यादिति द्वितीयम् । एतदुभयप्रयोजनार्थमविरोधो विचार्यते । तथा च श्रुतीनां बलिष्ठत्वात् स्मृतीनां च नैर्बल्येन तया निराकार्यत्वाच्छ्रुतिविरोधे कासांचित् स्मृतीनां संकोचेन कासांचिद् दूषणेन लोकमात्रसिद्धानां च युक्तीनां दूषणेन विरोधपरिहारो न तु तद्विरोधेन श्रुतिसंकोचस्तदनुरोधेन वा श्रुत्यर्थविचार इत्यर्थः । एतदेव पादार्थकथनमुखेन विभजन्ते प्रथमचतुर्थेत्यादि । आनुमानिकाद्यधिकरणत्रयेण सांख्यमतस्यावैदिकत्वं समर्थयित्वा, कारणत्वेन चाकाशादिष्वित्याद्यधिकरणद्वयेन श्रौतशब्दविप्रतिषेधं जगद्वाचित्वाधिकरणेनार्थविरोधं च परिहृत्य, वाक्यान्वयाधिकरणे जीवब्रह्मवादोत्थापितप्रकृतिकारणवादं च परिहृत्य, प्रकृतिश्चेत्यधिकरणेन ब्रह्मण एवोपादानत्वनिमित्तत्वयोः साधनाज्जगत्कारणविचारणायां सांख्यमतस्य सर्वथानुपयोगे प्रतिपादिते, प्रतिपादिते च 'स्मृतेश्च' इत्यादिसूत्रेषु स्मृतिप्रामाण्याङ्गीकाराच्छेषाभ्यनुज्ञया विविक्तात्मज्ञानवैराग्यादिषु तस्याः स्मृतित्ववचनेन प्रामाण्ये, पुनः स्मृतित्वेन प्रकृतिकारणत्वांशेऽपि प्रामाण्यप्रत्यवस्थाने यावत् तदंशे सर्ववेष्टनस्मृतिवत् स्मृतित्वप्रयुक्तमप्यप्रामाण्यं न प्रतिपाद्यते तावत् तस्याः स्मृतेर्विरोधः परिहर्तुमशक्य इति तदंशे स्मृतित्वप्रयुक्तप्रामाण्यनिरा-

रक्षिः ।

इत्यर्थः । अध्यायसमाप्तावुक्तां पादार्थसङ्गतिमाहुः पादार्थेति । मूलपुस्तकानुरोधेन कचिदध्यायगतसमन्वयेनैव चारितार्थ्ये सामान्यविशेषभावश्चेत्यन्तो ग्रन्थो न पठ्यते । प्रसङ्गसङ्गतावन्तर्भावः । तेनोपोद्धातगर्भः ससङ्गतिरित्यर्थः । युक्तिनियमानामिति युक्तिभिर्नियमितानाम् । न प्राप्नुयादिति वेदमूलत्वेन 'यन्न दृष्टं तु वेदेषु तदुक्तं स्मृतिभिः किल' इति बृहस्पतिस्मृत्या निषेध्यकोटावनिवेशादुपपद्यमानत्वेन तु निवेशादधिकरणे तर्कविषयसंशयविषयतां न प्राप्नुयात् । शङ्काशब्दस्पर्कयुक्तसंशये । यद्वा शङ्क्यतां तर्कविषयतां पूर्वपक्षविषयतामिति यावत् । विवक्षितेति । युक्तिपूर्वकपरमार्थबोधो न स्यात् । नैर्बल्येनेति पौरुषेयत्वेन नैर्बल्यम् । तदनुरोधेनेति । सर्वथेति वक्तव्यम् । शेषाभीति । अनुज्ञाऽऽज्ञा । सर्ववेष्टनेति 'औदुम्बरीं स्पृष्ट्वोदायति' इति श्रुतौ औदुम्बरी सर्वा वेष्टयितव्येति सर्ववेष्टनस्मृतिवत् । तदंश इति प्रकृतिकारणत्वांशे ।

सूत्रत्रयमाह । तुल्यबलानां परस्परविरोधे न प्रकारान्तरस्थितिरिति ततो युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारः । ततो द्वितीये पादे वेदबाधकत्वाभावेऽपि तैरपि स्वातन्त्र्येण कश्चन पुरुषार्थः सेत्स्यतीत्याशङ्क्य बाह्याबाह्यमतान्येकीकृत्य निराकरोति । भ्रान्तेस्तुल्यत्वात् । ततः सम्यग् वेदार्थविचारायैव वैदिकपदार्थानां क्रमस्वरूपविचारः पादद्वयेन । अतः संपूर्णेनाप्यध्यायेनाविरोधः प्रतिपाद्यते । कपिलादिमहर्षिकृतस्मृतेर्न मनवादिवदन्यत्रोपयोगः । मोक्षैकोपयोगित्वात् । तत्राप्यनवकाशो वैयर्थ्यापत्तेरिति चेन्न । कपिलव्यतिरिक्तशुद्धब्रह्मकारणवाचक-

भाष्यप्रकाशः ।

करणार्थं सूत्रत्रयमाहेत्यर्थः । तत्र हेतुः तुल्येत्यादि । तथा च सांख्य ईश्वरस्य निराकृतत्वाद् योगे च वेदप्रवर्तकतयानुग्राहकतया च तदङ्गीकारात् तुल्यबलानां स्मृतीनां परस्परविरोधे एकतरप्रामाण्यस्य वक्तुमशक्यत्वान्न तदुक्तरीत्या प्रकारान्तरस्य सेश्वरत्वानीश्वरत्वादेः स्थिति-निर्णयः । इति अस्माद्वेतोः । तथा चैवमप्रामाण्यबोधनार्थं सूत्रत्रयमित्यर्थः । शिष्टानामर्थ-माहुः ततो युक्त्येत्यादि । तत आद्यसूत्रत्रयोत्तरं, शिष्टेषु युक्त्या प्रत्यक्षस्य श्रुतेश्च श्रुत्योश्च परस्परविप्रतिषेधे प्रतिपादिते युक्त्या तत्परिहार इति प्रथमपादार्थः । द्वितीयपादार्थमाहुः ततो द्वितीय इत्यादि । वेदबाधकत्वाभाव इति सर्ववेष्टनस्मृतिवदप्रामाण्यात् तथात्वे । तैरिति बाह्याबाह्यस्मृत्युक्तसाधनैः । कश्चनेति यत्किञ्चिन्मुक्तिरूपः । फलेनुपयोगात् तन्निरा-करणं द्वितीयपादार्थः । अग्रिमयोरर्थमाहुः ततः सम्यगित्यादि । तृतीये विषयादिपादे प्रथमं भूतानामुत्पत्तिः, स्वरूपम्, उत्पत्तिक्रमश्च विचार्यते । ततो जीवात्मस्वरूपं तद्वर्माश्च । चतुर्थे चेन्द्रियोत्पत्तिक्रमस्तत्स्वरूपादिकं च । तथा चैतद्वयं पादद्वयार्थः । सिद्धमाहुः अत इत्यादि । अत इति पादेषूक्तप्रकारकार्यप्रतिपादनात् । उपन्यस्तं सूत्रं व्याकुर्वन्ति कपिले-त्यादि । अयमर्थः । 'ज्ञानादेव तु कैवल्यम्' इत्यादिश्रुत्युक्तमोक्षफलकज्ञानार्थं जगत्कारणविचार-

रश्मिः ।

तत्र हेतुरिति प्रकृतिकारणत्वांशे प्रामाण्यनिराकरणे । योगे चेति 'एकं सांख्यं च योगं च यः पश्यति' इति वाक्यात् सेश्वरसांख्य इत्यर्थः । योगस्याग्रे प्रतिवक्तव्यत्वात् । वेदेति 'क्लेशकर्मविपाकाशयै-रपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः' 'तत्र निरतिशयं सर्वज्ञबीजम्' 'पूर्वेषामपि गुरुः कालेनानवच्छेदात्' 'तस्य वाचकः प्रणवः' इति वेदप्रवर्तकता । 'तज्जपस्तदर्थभावनम्' 'ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽप्यन्तराया-भावश्च' इत्यनुग्राहकता । निर्णय इति । तेन न्यूनताख्यनिग्रहस्थानव्यावृत्त्यर्थम्, युक्त्येति भाष्यात् न्यायशास्त्रत्वाभावेऽपि श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारव्याख्यानाय तुल्यबलानां शास्त्रत्वेन सांख्ययोगस्मृती-नामिव पुराणानाम्, 'अहं सर्वस्य' इत्यादीतिहासानां छान्दोग्योक्तपञ्चमवेदानां वेदान्तानां च वेदत्वेन तुल्यानां परस्परं प्रथमाध्याये विषयत्वे विरोधेन प्रकारः प्रथमाध्यायोक्तवेदान्तप्रकारः, ततो अन्यप्रकारः उपबृंहणप्रकारः प्रकारान्तरं तेन पञ्चमवेदानां स्थितिरिति निर्णय इत्यप्युपलक्षणविषया तुल्येत्यादि भाष्यार्थः । तदा ततो युक्त्येति भाष्ये तत इत्यस्य न क्रमोर्थः, किं तु ततस्तदनन्तरं, युक्त्या सूत्रत्रयेऽपि श्रुतिविप्रतिषेधपरिहार इत्यर्थः । शिष्टानामिति सूत्राणामित्यर्थः । पुरुषाणां वा । ननु तर्हि सूत्रत्रये श्रुतिविप्रतिषेधपरिहाराभावात् पादार्थस्याव्याप्तिरिति चेन्न न्यायशास्त्रत्वाभावात् । ननु तथापि युक्त्येत्युक्त्या किञ्चिद्वक्तव्यमिति चेन्न, पूर्वं निर्णय इत्यादिग्रन्थेनोक्तत्वात् । फलितमाहुः फलेति ।

स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गः । 'अहं सर्वस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा' इति ॥ १ ॥

इति द्वितीयाध्याये प्रथमपादे प्रथमं स्मृत्यधिकरणम् ॥ १ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

णायां सांख्यस्मृत्यनुपयोगे नित्यानुमेयश्रुतिविरोधो भवति न वेति संशये कापिलास्तावदेवं प्रत्यवतिष्ठन्ते । पूर्वाध्याये यद्यपि श्रुतिविचारेण ब्रह्मणो जगत्कर्तृत्वं जगदुपादानत्वं च प्रतिपादितं, तथापि कपिलप्रणीतसांख्यस्मृतिविरोधात् तदनादरणीयम् । न च श्रुतीनां स्वतःप्रामाण्यस्य तद्विरोधे स्मृतीनामप्रामाण्यस्य च पूर्वतन्त्रे, 'विरोधे त्वनपेक्षं स्यात्' इत्यत्र प्रतिपादितत्वात् स्मृतिविरोधोप्रयोजक इति शङ्क्यम् । 'औदुम्बरीं स्पृष्ट्वोद्गायति' इति श्रुत्युक्तस्य तत्स्पर्शरूपस्यार्थस्य प्रत्यक्षतो निश्चेतुं शक्यतया सर्ववेष्टनस्मृतौ तद्विरोधस्यापि प्रत्यक्षत एव भानेन तादृशीनां विरोधस्य तथात्वेपि जगत्कारणरूपस्य वेदान्तश्रुतिविषयस्याप्रत्यक्षत्वेन तादृशविषये पूर्वोक्तश्रुतिकपिलस्मृत्योर्विरोधे यदि प्रत्यक्षश्रुतिमालम्ब्य तस्या अप्रामाण्यमास्थीयते तदा तन्मूलभूता श्रुतिर्महर्षिप्रत्यक्षं चोपरुद्धेत । न चेदं सर्ववेष्टनस्मृत्यनादरेपि तुल्यमिति वाच्यम् । तत्र हि 'असति ह्यनुमानम्' इति सूत्रांशेन स्मृतेर्मन्थरगामित्वबोधनात् प्रत्यक्षश्रुतौ स्वीकृतस्य प्रामाण्यस्य परित्याग आपततीति तदपेक्षया स्मृतेरेव प्रामाण्यत्यागो वरम् । स्वप्रत्यक्षापेक्षया परप्रत्यक्षस्य निर्बलत्वेन तुल्यत्वाभावात् । इह तु वेदान्तविषयस्य दुरवबोधत्वेन तादृशमहर्षिगोचरताया एवास्थेयत्वाद्, 'आनर्थक्ये प्रमाणानां विपरीतं बलाबलम्' इति न्यायाच्च कपिलस्मृत्यनुरोधेन श्रुतिरेव प्रधानविषये संकोच्या तदनुग्राहकस्य स्वप्रत्यक्षस्यात्राभावात् । किंच सर्वश्वेतो हयः, सर्वश्यामः पुरुष इत्यत्र यथा खुरनेत्रनखादिषु तद्वर्णाभावेपि श्वेतादिबाहुल्यात् सर्वपदप्रयोगस्तथा वेष्टनस्मृतावपि किंचिदंशपरित्यागेन बह्वंशवेष्टनेपि सर्वपदस्योपपत्तिरिति तस्याः संकोचसहिष्णुता तथा नात्र केवल्यथार्थज्ञानभग्नावरणमोक्षोपयोगितया रक्षितः ।

भाष्ये । भ्रान्तेरिति बाह्याबाह्यमतप्रवक्तृणाम् । पूर्वपक्षमाहुः नित्यानुमेयेति । तन्मूलभूतश्रुतिविरोधः । पूर्वपक्षमाहुः कापिला इति । 'विरोधे त्वनपेक्षम्' इति प्रथमस्य तृतीये चिन्तितम् । औदुम्बरीमिति औदुम्बरी शाखा सदोनाममण्डपस्य मध्ये ज्योतिष्ठोमे निखन्यते । तथात्वे इति प्रयोजकत्वेऽपि । वेदान्तेति अर्थस्येत्यर्थः । पूर्वोक्तेति आनुमानिकाद्यधिकरणोक्तेत्यर्थः । तस्या इति कपिलस्मृतेः । महर्षीति उत्सन्नप्रच्छन्नशाखाप्रत्यक्षम् 'अनागतमतीतं च वर्तमानमतीन्द्रियम् । विप्रकृष्टं व्यवहितं सम्यक्पश्यन्ति योगिनः' इति वाक्योक्तं प्रत्यक्षम् । इदमिति तन्मूलभूतश्रुतिमहर्षिप्रत्यक्षयोरुपरोधनम् । तत्र हीति स्मृतिपादस्थे 'विरोधे त्वनपेक्षं स्यादसति ह्यनुमानम्' इति सूत्रे हि । मन्थरेति श्रुतिस्मृत्योर्विरोधे यथौदुम्बरी सर्वा वेष्टयितव्येत्यस्याः स्मृतेः 'औदुम्बरीं स्पृष्ट्वोद्गायति' इति श्रुत्या विरोधे तु स्मृतमनपेक्षं स्यात्, स्वतन्त्रं स्यात् । असति विरोधेऽनुमानं स्मृतेरुपष्टम्भकं स्यात् । तथा चैवं विचारसापेक्षत्वं मन्थरत्वम् । अत्रापि तौल्यमाशङ्क्य वारयन्ति स्म स्वप्रत्यक्षेति । तथा सति प्रकृतेष्वेवमित्याशङ्क्य वैपरीत्यमाहुः इह त्विति । आनर्थक्य इति । उदाहरणं तु । 'आहिताग्निमग्निमिदं हन्ति यज्ञपात्रैश्च' इति श्रुतिं सावकाशां 'वैतानं प्रक्षिपेदप्सु आवसथ्यं चतुष्पथे । पात्राणि तु दहेदग्नौ यजमाने वृथा मृते' इति पतिताग्निहोत्रप्रतिपत्तिबोधिका स्मृतिः संकोचयति इति । श्रुतिरेवेति कारणत्वप्रतिपादिका श्रुतिः । नात्रेति कपिलस्मृतौ नेत्यर्थः । केवलेति केवलं यद्यथार्थज्ञानं तेन भग्नं यदावरणं स एव मोक्षस्तदुपयोगितया । सांख्यमतमिदम् ।

भाष्यप्रकाशः ।

कस्मिन्नप्यंशे संकोचसहिष्णुत्वस्य वक्तुमशक्यत्वात् । किंच यथा, 'मानवी ऋचौ धार्य्ये कुर्यात्' इति विधाय, 'यद्वै किंच मनुरवदत् तद् भेषजम्' इति श्रुतिर्धर्मे तदुपयोगं नियमितवतीति तस्यास्तत्र सावकाशत्वं तथास्याः कचन न वक्तुं शक्यते । तस्मादेतद्वैयर्थ्यमेवापततीति तन्मूलभूतनित्यानुमेयश्रुतिविरोधो महर्षिप्रत्यक्षविरोधश्चेति कापिलप्रत्यवस्थानात् प्राप्तं तदेतत् स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेदिति सूत्रांशेनानूद्य प्रतिबन्धा प्रतिविधत्ते नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गादिति । तथा च, 'वेदान्तकृद् वेदविदेव चाहम्' इति सर्ववेदवेत्ता वेदान्तकर्त्रा भगवता गीतास्मृतौ 'अहं सर्वस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा' इति, 'अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते, इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः' इत्यादिकथनादुक्तज्ञानवतां स्वभजनकथनेन बहूनां चेतनकारणत्वास्थितिबोधनाच्च बहूनामनुग्रहो न्याय्य इति ताभिरेव वेदान्तवाक्यनिर्णय उचितः, अन्यथा तासां सर्वासामेवानवकाशप्रसङ्गात् तथा च वेदान्तोक्तविषयस्याप्रत्यक्षत्वेऽप्येतदनुरोधेन कपिलस्मृतिरेव जघन्याधिकारिविषयत्वेन संकोच्यते । ये रश्मिः ।

धार्य्य इति । यत्किंचेति यत्किमपि स्मृत्यादि । धर्म इति मनुस्मृतिर्धर्मप्रतिपादिका तट्टीकायामस्याः श्रुतेरुल्लेखान्नियमितवती । मन्वादिः स्मृतिरिति पुराणादिप्रसिद्धा मुख्यो धर्मः । तदुपयोगं मन्वादिस्मृत्युपयोगम् । अस्या इति कपिलस्मृतेः । शक्यत इति समवायित्वबोधकश्रुत्या शक्यते । कापिलप्रत्यवेति 'ऋषिं प्रसूतं कपिलं यस्तमग्रे ज्ञानैर्बिभर्ति ज्ञायमानं च पश्येत्' इति श्रुत्या पूर्वपक्षमाहुः तदेतदिति । प्रतिबन्धा इति प्रतिबन्दिम् । कर्मणः संबन्धसामान्यविवक्षया षष्ठी, तुल्योदोषः प्रतिबन्दिः । प्रतीति सूत्रकार उत्तरयतीत्यर्थः । नान्यस्मृत्यनवेति तेन भाष्ये कपिलेत्याद्यन्ते तस्मादिति पूरणीयमिति बोधितम् । ननु भाष्यान्तरेषु सर्वाः स्मृतयः संगृहीताः यथा शक्त्यन्तरात्मा भूतानां क्षेत्रज्ञश्चेति कथ्यत इति ता विहाय भाष्यान्तरोक्तगीतामात्रग्रहणं कुत इत्यतस्तदुपपादयन्ति तथा चेति । उक्तज्ञानेति इति मत्वेत्यनेनोक्तजगत्कर्तृत्वज्ञानवताम् । बुधा इति बहुवचनसामिप्रायमाहुः बहूनामिति । ननु प्रकृतिश्चेत्यधिकरणे 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' इति सन्मात्रस्य विषयत्वे मामिति चेतनविषयस्मृत्युपन्यासः कथमित्यत आहुः चेतनेति । तथा च सदित्युपलक्षणमिति भावः । बहूनामिति नात्र सर्वभाष्योक्तबहूनां स्मृतिवाक्यानामनुग्रहोर्थः । स्मृतिपुराणमतसांकर्यप्रसङ्गात् किंतु बहूनां बुधानां भ्रान्तिरहितानां वाक्यानामित्यर्थः । ताभिः शुद्धब्रह्मवादोपयोगिनीभिर्जिज्ञासासूत्रप्रतिज्ञाताभिः । एवकारेणान्यस्मृतिव्युदासः । 'नानुध्यायाद् बहून्' इति श्रुतेरुचित इति । अत एव जिज्ञासासूत्रे ब्रह्मशब्देन पञ्चमवेदानामपि प्रतिज्ञा वक्तुं शक्यते न संकोचः । तदुक्तम् 'वेदाः श्रीकृष्णवाक्यानि व्याससूत्राणि चैव हि । समाधिभाषा व्यासस्य प्रमाणं तच्चतुष्टयम्' इति निबन्धे । अन्यथेति गीतातिरिक्तश्रीमद्भागवतवाक्यातिरिक्तस्मृतीनामुपष्टम्भकत्वे । अनवेति परस्परविरुद्धतया नैकस्मिन्नर्थे पर्यवसानादनवकाशप्रसङ्गात् । अतः 'तर्कोऽप्रतिष्ठः श्रुतयो विभिन्ना नैको मुनिर्यस्य वचः प्रमाणम् । धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायां महाजनो येन गतः स पन्थाः' इत्यधिकारानुसारेण फलति । एतदिति गीतानुरोधेन । ननु भाष्ये 'अरूपवदेव हि तत् प्रधानत्वात्' इत्येकदेशि मतं, सुबोधिण्यां पञ्चविंशाध्याये तृतीयस्कन्धे सिद्धान्तान्तरनिरूपणाच्छास्त्रत्वाच्च तासां कोऽभिप्राय इत्यतस्तत्संगृह्यन्तः सिद्धमाहुः तथा चेति । संकोच्येति । तथा चर्षिं प्रसूतं

भाष्यप्रकाशः ।

मुमुक्षुः परप्राप्त्यनर्हास्तेनया स्वात्मानं प्रकृतिप्राकृतेभ्यो विविच्य स्वस्वरूपावस्थिता भवि-
ष्यन्तीति तादृशमर्थं परब्रह्मकारणतांशं परित्यज्य देवामरन्यायेन प्रकृतेरनादित्वं बोधयित्वा
तथोक्तमित्येवं संकोचसहिष्णुत्वात् । न च तन्मूलभूतश्रुतेर्महर्षिप्रत्यक्षस्य वा विरोधः, महर्षे-
राशयस्य तन्मूलश्रुतेश्च प्रत्यक्षश्रुत्यविरुद्ध एवार्थे तात्पर्यात् । अन्यथा देवहूतिं स्वमातरं
प्रति सर्वतत्त्वयाथात्म्यमुक्त्वाऽग्रे 'ज्ञानमेकं पराचीनैरिन्द्रियैर्ब्रह्म निर्गुणम्, अवभात्यर्थरूपेण
भ्रान्त्या शब्दादिधर्मिणा' इत्यादि न वदेत् । एतदेवाभिप्रेत्य मोक्षधर्मे, 'सांख्ययोगः पञ्च-
रात्रं वेदाः पाशुपतं तथा, ज्ञानान्येतानि राजर्षे विद्धि नानामतानि वै' इति पञ्च-
सिद्धान्तांस्तद्वक्तृश्रुत्वा, 'सर्वेषु च नृपश्रेष्ठ ज्ञानेष्वेतेषु दृश्यते, यथागतं तथा ज्ञानं निष्ठा
नारायणः प्रभुः,' 'न चैनमेव जानन्ति तमोभूता विशाम्पते, तमेव शास्त्रकर्तारः प्रवदन्ति
मनीषिणः, निष्ठां नारायणमृषिं नान्योऽस्तीति वचो मम' इत्युक्तम् । यथागतमिति श्रुत्यवि-
रुद्धम् । तथा चाज्ञानामर्थे संकोच इत्यर्थः । अथवा पाद्मोत्तरखण्डे भगवच्छिवसंवादे, 'त्वं
च रुद्र महाबाहो मोहनार्थम्' इति मोहनं प्रक्रम्य, 'मयि भक्ताश्च ये विप्रा भविष्यन्ति
महर्षयः । त्वच्छक्त्या तान् समाविश्य कथयस्व च तापसान् । कणादं गौतमं शक्तिमुप-
मन्युं च जैमिनिम् । कपिलं चैव दुर्वासं मृकण्डं च बृहस्पतिम् । भार्गवं जामदग्न्यं च दशै-
तांस्तापसानृषीन् । तव शक्त्या समाविश्य कुर्वतो जगतोहितम् । त्वच्छक्त्या सन्निविष्टास्ते
रश्मिः ।

कपिलेत्यस्या अपि न विरोधः । सिद्धान्तान्तरत्वात् । प्रत्यक्षश्रुत्यविरुद्ध इति न चैकदेशिमतं
विरुद्धमिति वाच्यम्, स्वगृहीतमतत्वेन विरुद्धत्वेऽपि स्वगृहीतत्वेन रूपेणाविरुद्धत्वात् । तात्पर्या-
दिति जानातीच्छति यतत इति तात्पर्ये ज्ञानं कारणं ज्ञानं तु मुख्यैकदेशिसिद्धान्तयोः प्रणयना-
दस्त्येव । अन्यथेति प्रत्यक्षश्रुत्यर्थे तदविरुद्धैकदेशिमते च तात्पर्याभावे । इदानीं सर्वविध-
सांख्यस्यानादरणीयता प्राप्नोति तथापि 'सांख्यो बहुविधः प्रोक्तस्तत्रैकः सत्प्रमाणकः । अष्टाविंशति-
तत्त्वानां स्वरूपं यत्र वै हरिः । अन्ये सूत्रे निषिध्यन्ते' इति शास्त्रार्थात् 'अथ ते संप्रवक्ष्यामि
सांख्यं पूर्वैर्विनिश्चितम्' इति प्रतिज्ञाय 'आसीज्ज्ञानमथो ह्यर्थः' इत्यादिनैकादशे भगवत्तत्कृततत्प्रस्तावा-
च्चाष्टाविंशतितत्त्वानां स्वरूपं यत्र नवकं भवति । 'पुरुषः प्रकृतिर्व्यक्तमहंकारो नभोऽनिलः ।
ज्योतिरापः क्षितिरिति तत्त्वान्युक्तानि मे नव' इत्युक्तं भागवतं भवति तदतिरिक्तसांख्यस्य 'केचित्
षड्विंशतिं प्राहुरितरे पञ्चविंशतिः । सप्तैके नव षट्केचिच्चत्वार्येकादशापरे । केचित्सप्तदश प्राहुः षोडशैके
त्रयोदश' इत्युक्तस्य सूत्रेषु प्रत्याख्यानान्न त्रैलोक्यं सांख्यं प्रत्याख्यातमित्याशयेन सिद्धान्तान्तरकपिलं
सांख्यमाहुः सर्वतत्त्वेति । पराचीनैरिति प्राकृतैः । 'पराञ्चि खानि व्यतृणत्स्वयंभूस्तस्मात्
पराद् पश्यति नान्तरात्मन्' इति श्रुतेः । निर्गुणमिति एकदेशिमतत्वान्निर्गुणपदम् । शून्याभाव-
तुच्छादृश्यनिर्गुणादिपदानां सामानाधिकरण्यात् । महोपनिषदि 'एष ह्येव शून्य एष ह्येव तुच्छ एष
ह्येवाभाव एष ह्येवाव्यक्तोऽदृश्यो निर्गुणश्च' इति माध्वभाष्ये उक्तम् । अर्थरूपेणेति घटपटादिरूपेण
शब्दार्थधर्मिणा भ्रान्त्यावभातीत्यर्थः ख्यातिबोधकम् । इत्यादीति ख्यातिबोधकं न वदेदि-
त्यर्थः । एवं जानन्तीति मुख्यगौणसिद्धान्तेन न जानन्ति । तमेवेति सिद्धान्तद्वयप्रतिपाद्यमेव ।
ऋषिमिति ब्रह्माग्निः सप्तर्षयः समिधः तेषु 'नारायणपरा वेदा' इति तस्य ग्रहणम् । श्रुत्य-

इतरेषां चानुपलब्धेः ॥ २ ॥ (२-१-२)

प्रकृतिव्यतिरिक्तानां महदादीनां लोके वेदे चानुपलब्धेः ॥ २ ॥

इति द्वितीयाध्याये प्रथमपादे द्वितीयमितरेषामित्यधिकरणम् ॥ २ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

तमसोद्विक्तया भृशम् । तामसास्ते भविष्यन्ति क्षणादेव न संशयः । कथयन्ति च ते विप्रा-
स्तामसानि जगत्त्रये । पुराणानि च शास्त्राणि त्वं चासत्त्वेन वृंहितः । कपालचर्मभस्मास्थिचिह्ना-
न्यमरपूजित । त्वमेव धृत्वा ताँल्लोकान् मोहयस्व जगत्त्रये । तथा पाशुपतं शास्त्रं त्वमेव कुरु
सत्तम । कङ्कालशैवपाखण्डमहाशैवादिभेदतः' इति कथनात् कपिलाचार्यैस्तामसशक्तिप्रवेशोत्तरं
तथा कथितमिति देवहूत्यादिकं प्रति च तदावेशाभावदशायां कथितमिति विषयभेदाच्च
मोक्षधर्मवाक्यानां सूत्राणां च विरोध इति दिक् । अत एव हेमाद्रौ श्राद्धखण्डे स्नानार्ह-
प्रकरणे षट्त्रिंशन्मते, 'शैवान् पाशुपतान् दृष्ट्वा लोकायतिककापिलान् । विकर्मस्थान् द्विजान्
शूद्रान् सवासा जलमाविशेत्' इत्युक्तम् ॥ १ ॥ इति प्रथमं स्मृत्यधिकरणम् ॥ १ ॥

इतरेषां चानुपलब्धेः ॥ २ ॥ एवं प्रतिबन्धा कपिलस्मृतेर्निरङ्कुशप्रधानकारणत्वांशे
संकोचसहिष्णुत्वमुक्त्वा महदाद्यंशेपि तथात्वमाहेत्याशयेन सूत्रं पठित्वा व्याचक्षते इतरेषां
चानुपलब्धेरित्यादि । लोके गीतापुराणादिस्मृतौ प्रश्नोपनिषदादिश्रुतौ चोपलभ्यमानत्वेपि
कपिलोक्तप्रकारेणानुपलभ्यमानत्वात् तथाहि प्रवचनसूत्रेषु तावत् 'स्थूलात् पञ्चतन्मात्रस्य'
'बाह्याभ्यन्तराभ्यां तैश्चाहङ्कारस्य' 'तेनान्तःकरणस्य' 'ततः प्रकृतेः' इति सूत्रयता पञ्चभूतव्यति-
रिक्तानां कार्यलिङ्गकानुमानगम्यत्वमाहत्याग्रे, 'मूले मूलाभावादमूलं मूलम्' इति कथनात्
रश्मिः ।

विरुद्धमिति श्रुतयः स्पष्टाः । एतस्यैव परम्पराप्राप्तत्वादिति भावः । मोक्षेति । तेनैकादशोक्तानां
भगवद्वाक्यानामप्यविरोधो बोध्यः । सूत्राणां चेति । 'दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णस्य वशीकारसंज्ञा
वैराग्यम्' इत्यारम्भे वैराग्यं भगवद्धर्मो भगवान् 'असङ्कोचं पुरुष इति' इति 'प्रधानाजगज्जायत इति' इति
च सूत्रद्वयं च । पञ्चस्रध्यायेषु इति श्रीकपिलसांख्यप्रवचनसूत्रवृत्ताविति वृत्तिशब्दः । षष्ठेऽध्याये
'अस्यात्मा नास्तित्वसाधनाभावात्' स्पष्टमित्यारम्भः । इति श्रीकपिलसांख्यप्रवचनसूत्र इति न वृत्ति-
शब्दः । एषां सूत्राणां न विरोधः । अत एवेति स्वतन्त्रकपिलमतस्यैव दूषणादेव । अस्मिन्यादे
सर्वेष्वप्यधिकरणेषु पूर्वाध्यायोक्तसमन्वयो विषयः, तत्रास्मिन्नधिकरणे वैदिकस्य समन्वयस्य सांख्य-
स्मृत्या संकोचोऽस्ति न वेति संशयः, संकोचोऽस्तीति तावत्प्राप्तम् । कुतः । सांख्यस्मृतेर्निरवकाशत्वेन
प्रबलत्वाद्देवस्योपबृंहणत्वं युक्तमिति प्राप्तेऽभिधीयते । सांख्यस्मृतीनां वेदोपबृंहणत्वं न युक्तम् ।
मोक्षैकप्रयोजनानामन्यासाम् 'अहं सर्वस्य जगतः प्रभवः' इत्यादिगीताश्रीभागवतीयकपिलर्षिस्मृत्यनव-
काशप्रसङ्गात्तासामुपबृंहणत्वमिति राद्धान्तः ॥ १ ॥ इति प्रथमं स्मृत्यधिकरणम् ॥ १ ॥

इतरेषां चानुपलब्धेः ॥ २ ॥ प्रतिबन्धा इति । प्रतिबन्दिस्तुत्यदोषः । 'लोकस्तु
भुवने जने' इति जननशीलः कुयुक्त्यादिनेति लोकपदेन जने युक्त्यादिभिरनुपलब्धिमाहुः प्रवचनेति ।
पञ्चभूतेति सूत्रस्थस्थूलादित्यस्यार्थः । बाह्याभ्यन्तराभ्यां सूक्ष्मस्थूलदेहाभ्याम् । कार्यलिङ्ग-
केति स्थूलानां सावयवानां भूतानां कार्यत्वात्तैस्तत्कारणानि तन्मात्राणि शब्दादीन्यनुमीयन्ते
द्विविधेन्द्रियैः तन्मात्रैः कार्यैरहंकारोऽनुमीयते । तेन बुद्ध्यात्मकं महत्त्वं, तेन कार्येण प्रकृतिरिति । एवं
कार्यलिङ्गकानुमानगम्यत्वम् । तेनानुमानमित्याहृत्य योजनीयानि सूत्राणीत्युक्तम् । मूल इति मूलं

भाष्यप्रकाशः ।

तस्यामेव मूलकारणता निर्णीता । तदिदमनुमानान्न सिद्ध्यति । स्थूलेषु पृथिव्यादिचतुर्षु गन्धादिगुणाविनाभावस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वेन शब्दे च द्रव्यजन्यत्वस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वेन पूर्ववर्ति-
त्वस्य प्रत्यक्षबाधितत्वाद् गुणनाशेपि द्रव्यदर्शनेन व्यतिरेकव्यभिचाराद् गुणातिरिक्तानां मात्राणां लोकाप्रसिद्धत्वाच्च न स्थूलैस्ता अनुमातुं शक्यन्ते प्रत्युत पृथिव्यादिचतुष्टये तत्पर-
माण्वनुमानमेव सुकरम् । आकाशो नित्य इत्येव च युक्तम् । एवं मात्राणां स्थूलकारणत्वेन मात्रात्मकस्वरूपेण चासिद्धौ तत्साधितानामहंकारमहत्तत्त्वप्रकृतीनामप्यसिद्धिरेव । नापि द्विविधे-
न्द्रियाभ्यामहंकारसिद्धिः । शब्दातिरिक्ताया वाचो, गोलकातिरिक्तानामन्येषामपि कर्मेन्द्रियाणां चाप्रसिद्धत्वात् । गोलकैरपि भूतानामेव सिद्धेश्च । तेषां स्वविलक्षणोपादानासाधकत्वात् ।

रश्मिः ।

कारणम् । तस्यामिति मूलप्रकृतौ । पृथिव्यादीति । अत्र भूतत्वमाकाशादिपञ्चान्यतमत्वं सविशेषशब्दादिमत्त्वं वा सिद्धान्ते । बहिरिन्द्रियग्राह्यविशेषगुणवत्त्वं तदिति केचित् । तदालंकारिका न सहन्ते । 'योग्यताघटितमपि प्रमाणविरहितम्' इत्युक्तं प्रस्थानरत्नाकरे । शिरोमणिस्तु स्पन्दसमवायि-
कारणतावच्छेदको जातिविशेषो भूतत्वम्, समवेतेन्द्रियग्राह्यगुणवद्भूतिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वं तदिति केचिदित्याह पदार्थतत्त्वविवेचने । द्रव्यजन्येति आकाशजन्यत्वस्य । पूर्ववर्तीति अनन्यथा-
सिद्धत्वे सति कार्यनियतपूर्ववृत्तित्वं कारणत्वमिति कारणलक्षणघटकस्य पूर्ववर्तित्वस्य बाधितत्वे-
ति । तथा च कार्यकारणभावाभावान्नानुमानमिति भावः । गुणनाश इति आमघटादौ तेजः-
संयोगेन तथा । व्यतीति अश्मा गन्धवान् पृथिवीत्वाद् इत्यत्र यत्र यत्र पृथिवीत्वं तत्र तत्र गन्धवत्त्वमित्यन्वयव्याप्तिः । व्यतिरेकस्तु यत्र यत्र गन्धवत्त्वाभावस्तत्र तत्र पृथिवीत्वाभावः, तस्य व्यभिचारात् । ननु न गुणास्तन्मात्राः किंतु भूतसूक्ष्मावस्थास्ता इत्याकाङ्क्षायामाहुः गुणातीति ।
लोकेति पुराणादिस्मृत्यप्रसिद्धत्वाच्च । न स्थूलैरिति स्थूलानां कार्यत्वाभावान्नानुमातुं शक्यन्ते । प्रत्युतेति अत्र प्रत्युत पञ्चतन्मात्रेभ्यः स्थूलानामनुमानमिति नोक्तम् । पृथिवी गन्धवत्त्वाद्वद्वि-
त्यादौ साध्यहेतुतावच्छेदकैक्यात् । यदि च गन्धसमानाधिकरणद्रव्यत्वापरजातिमत्त्वं पृथिवीत्वमिति न तयोरैक्यमिति विभाव्येत तदापि गन्धवत्त्वं पृथिवीत्वमिति पक्षे तयोरैक्यं स्यात् । अतोऽश्मा परमाणुमान् स्थूलत्वाद् इत्याद्यनुमानमेव सुकरम् । एवकारेणोक्तानुमानव्यवच्छेदः । पञ्चम-
भूतं वदन्त एवमाकाशे प्राप्तमनित्यत्वमनुमन्यन्ते आकाश इति । 'न वियत्' इत्यधिकरणे स्पष्टम् । असिद्धिरिति न हि धूमसिद्ध्यभावे वह्निसिद्धिरित्येवं स्थूलात्पञ्चतन्मात्रस्यासिद्धौ तैरहंकारादीना-
मप्यसिद्धिः । लोकाप्रसिद्धत्वादेवकारः । बहूनामनुग्रहस्य न्याय्यत्वात् । महत्तत्त्वमन्तःकरणम् । तैरहं कारसेति सूत्रांशं दूषयन्ति नापीति । बाह्यं स्थूलम् । आन्तरः शब्दः, ताभ्यां बाह्याभ्यन्तराभ्यां तानीन्द्रियाण्यनुमेयानि तैरहंकारस्यानुमानमेकोऽर्थः । यद्वा अभ्यान्ता रूपरसादयः तैरिति द्वितीयोऽर्थः ।
तत्र प्रथमार्थमाहुः द्विविधेति । तत्र मीमांसकाः यत्संप्रयुक्तेऽर्थे विशदावभासं ज्ञानं जनयति तदिन्द्रियम् । नैयायिकास्तु शब्देतरोद्भूतविशेषगुणानाश्रयत्वे सति ज्ञानकारणमनःसंयोगाश्रयत्वं तत्त्वमिति । सिद्धान्ते तु देहसंयुक्तत्वे सति स्वफलेनात्मज्ञापकत्वम् । अन्येषामिति पाण्यादि-
चतुर्णां श्रोत्रादीनां चेत्यर्थः । एतच्चतुर्थपादे स्फुटिष्यति । तर्हि गोलकानामनुमानमस्त्विति चेत्तत्राहुः गोलकैरिति । अनुमितैर्गोलकैर्भूतरूपगोलकानां सिद्धिर्नाहंकारस्य सिद्धिः । नन्विदं तु लोकेऽपि तैजसाहंकारकार्याणीन्द्रियाणीति प्रसिद्धमिति चेत्तत्राहुः तेषामिति । असाधकेति

भाष्यप्रकाशः ।

किंच 'अभिमानोऽहंकारः' इत्यहंकारस्य स्वरूपलक्षणम् । स च देहादिब्रह्ममित्याकारकान्यथा-
ज्ञानरूपो वा, अधिष्ठातृत्वेनात्मज्ञानरूपो वा । उभयथापि गुणरूप इति द्विविधेन्द्रियविलक्षण
इति न तदुपादानतायोग्यः । एवम्, 'अध्यवसायो बुद्धिः' इति महतः स्वरूपलक्षणम् । स चेद-
मेवमेवेति निश्चयात्मा । तस्य चाभिमानजनकत्वं प्रत्यक्षबाधितम् । अहमिदं निश्चिनोम्यध्य-
वस्यामीति विपरीतप्रत्ययाद् आत्मधर्मत्वेन प्रत्ययाच्च । ततो जडप्रकृत्यनुमानमपि दुर्घटमेव ।
अतो यादृशं स्वरूपं महदादीनां सांख्याभिमतं, न तादृशं लोक उपलभ्यते । नापि गीतादि-
स्मृतिषु 'महाभूतान्यहंकारो बुद्धिरव्यक्तमेव च । इन्द्रियाणि दशैकं च पञ्च चेन्द्रियगोचराः'
इति चतुर्विंशतीनामुक्तत्वेऽपि तेषां स्वप्रभवत्वस्यैव बोधनेन मूलप्रकृत्युपादेयताया अनुक्तत्वात् ।

रश्मिः ।

पञ्चावयववाक्यस्थानामत्र शाब्दसत्त्वेऽपि अनुमानोपजीव्यप्रत्यक्षाभावेन कारणविघटनादसाधकत्वं
तस्मात् । अन्यथाज्ञानेति देहामिन्नान्तावगाहित्वात्तथा । ननु न पुरुषविधब्राह्मणेऽव्यवहित-
कार्यमहंकारः 'ततोऽहं नामाभवत्' इति श्रुतेरन्यथाज्ञानमहंकारः, किंतु यथार्थज्ञानमिति चेत्तत्राहुः
अधिष्ठातृत्वेनेति पुरुषविधाधिष्ठातृत्वेन । 'स यत्पूर्वोऽस्मात्सर्वस्मात् सर्वान्पाम्न औषत्त-
स्मात्पुरुषः' इत्युक्त्वा 'सोऽबिभेत् तस्मादेकाकी बिभेति' इत्येकाकित्वविधानात् । अयं तु देहमिन्नान्ता-
वगाही भवति । पुराणे तु तन्मात्रेन्द्रियमनोजनकतमआदिगुणवानहंकारः । 'ततो विकुर्वतो जातो
योऽहंकारो विमोहनः' इत्युपक्रम्य 'तन्मात्रेन्द्रियमनसां कारणम्' इति वाक्यात् । गुणरूप इति नैया-
यिकानां चतुर्विंशतिगुणेषु बुद्धेः पाठात् । तदुपादाननेति द्विविधेन्द्रियोपादानतायोग्यः ।
स्वरूपेति । प्रत्यक्षबाधितमिति । न हि निश्चयेनान्यथाज्ञानमात्मज्ञानं वा जन्यते । विपरीतेति
भ्रमात्मज्ञानाभ्यां विपरीतः इदमेवमेवेति निश्चयानुव्यवसायात् । नन्वनुव्यवसायो जन्यः तत्राभि-
माननिवेशादभिमानजनकत्वं प्रत्यक्षसाधितमिति चेत्तत्र हेत्वन्तरमाहुः आत्मधर्मेति आत्मधर्मः 'यः
सर्वज्ञ' इति श्रुत्युक्तो ज्ञानं तत्त्वेन प्रत्ययात्, न त्वभिमानत्वेन । तत्रापि निश्चयसामानाधिकरण्यात् ।
ननु निश्चयसामानाधिकरण्येऽपीदमेवमेवेति निश्चयानन्तरं शुक्तौ दोषवशाद्रजतं निश्चिनोम्यवस्यामीत्यनु-
व्यवसाये सत्यभिमानजनकत्वं प्रत्यक्षसाधितमिति चेन्न । सोऽहमस्मीति व्याहरन्ततोहं नामाभवदिति
पक्षेऽभावात् । पाक्षिकोऽपि दोषः परिहरणीय इति । सिद्धान्ते तु कूटस्थत्वे सति स्वाधारविश्व-
व्यञ्जकत्वं 'विश्वमात्मगतं व्यञ्जन्' इति वाक्यात् । ब्रह्माण्डवारणाय सत्यन्तम् । प्रकृतिवारणाय विशेष्यम् ।
तेन सांख्यमते बुद्धिचित्तयोः पर्यायता । सिद्धान्ते तु तयोर्भेदः । निरीश्वरसांख्या इदमेव कार्येश्वर-
त्वेनोपासते । तत इति ज्ञानात्मकान्महतः । जडेति तल्लक्षणं तु 'सत्त्वरजस्तमसां साम्यावस्था प्रकृतिः' ।
सिद्धान्ते तु उद्भूतास्त्वंशतोऽपि गुणा अपि भवन्ति तेन स्वरूपत्वेऽपि धर्मधर्मिभावोऽपीति कापिलाद्वि-
शेषः । दुर्घटमिति पञ्चावयवत्वाद्युक्तप्रकारेण दुर्घटम् । सांख्याप्रसिद्धेवकारः । अत इति सलक्षणो-
पपादनात् । एवं लोकपदेन जनं लक्षणनिरूपणेन निरूप्य लोकपदेन स्मृतीर्निरूपयन्ति नापि
गीतेति त्रयोदशाध्यायेऽस्ति । लोकेऽनुपलब्धेरिति भाष्यान्वयादुपलब्धिस्थानत्वात् । अत्र 'प्रकृतिं
पुरुषं चैव विद्मनादी उभावपि' इति स्मरणात् । अत्रोपलब्धिः । अनुपलब्धेः स्वप्रतियोग्युपलब्धि-
ज्ञानसापेक्षत्वात् । स्वप्रभवेति प्रकृतिमिति वाक्ये प्रकृतिः स्वरूपमिति स्वप्रभवत्वम् । 'प्रकृतिश्च'
इत्यधिकरणे 'सूक्ष्मं तु तदर्हत्वात्' इति सूत्रेऽव्यक्तं भगवत्कृपैवेति भाष्ये चैवं प्रतिपादनादव्यक्तसार्था-
न्तरत्वाच्चैवकारः । मूलप्रकृतीति मूलप्रकृतिसमवेततायाः 'प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्मनादी उभावपि ।

भाष्यप्रकाशः ।

एवमेव पराशरमन्वाद्युक्तावपि द्रष्टव्यम् । तथैव श्रुतावपि बोध्यम् । तथाहि मैत्रायणीयोप-
निषदि सृष्टिकथने 'तमो वा इदमग्र आसीदेकं तत् परे स्यात् तत् परेणेरितं विषमत्वं
रश्मिः ।

विकारांश्च गुणांश्चैव विद्धि प्रकृतिसंभवान्' इत्यत्रापि तथात्वादिति । 'कृष्णवाक्यानुसारेण शास्त्रार्थं ये
वदन्ति हि । ते हि भागवताः प्रोक्ताः शुद्धास्ते ब्रह्मवादिन' इति बोधाय विभूतियोगाध्यायस्युत्तिमात्रं
पूर्वाधिकरण उपात्तम् । इह तु प्रतियोगिज्ञानार्थं क्षेत्रक्षेत्रज्ञनिर्देशयोगाध्यायोक्तं वाक्यमुक्तम् । इदं
सविकारक्षेत्रनिरूपणेस्ति । तत्र प्रकृतिपुरुषस्वरूपमुक्तं सांख्यभेदेन । अतः क्षेत्रनिरूपणात्तत्र च क्षेत्र-
ज्ञनिरूपणं 'प्रकृतिं पुरुषं चैव' इत्यादिना । अत्र 'अनादित्वान्निर्गुणत्वात्परमात्मायमव्ययः । शरीरस्थोऽपि
कौन्तेय न करोति न लिप्यते' इति शून्यादिसमुदायघटितनिर्गुणत्वोक्त्या योगविशेषेण शून्यादिपद-
वत्प्रतिपाद्ये कर्तृत्वनिषेधो लेपसमभिव्याहारात्कर्मकर्तृत्वनिषेधः । लोकसंग्रहाय कर्मकर्तृत्वं वर्तत एव ।
'सर्वतः पाणिपादान्तम्' इत्याद्युक्त्वा 'असक्तं सर्वभृच्चैव निर्गुणं गुणभोक्तृ च' इति मुख्यमतमुक्तत्वेकदेशिमते
अरूपवत्सूत्रोक्ते आह । प्रकृतिमिति वाक्यस्याग्रे 'कार्यकारणकर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते । पुरुषः सुख-
दुःखानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते' इति वाक्ये । कर्तृत्वे हेतुः स्वरूपं कुलालवत्, न त्वभिन्ननिमित्तोपादाने
उपादानोपयोगिनी । पुरुषस्तु जीवरूपेण भोक्तृत्वे हेतुः । 'अनश्नन्नन्यः' इति श्रुतेः । पुरुषः प्रकृतिस्थ
इति विराड्जीवः प्रकृतिस्थः । अग्रे प्रकृत्यैव च कर्माणीति वाक्यं तत्र प्रकृत्या कुलालदेहवत्
क्रियमाणानि कर्माणि यः पश्यति आत्मानं निर्गुणत्वादकर्तारं यः पश्यतीत्येकदेशिमतम् । विरुद्धधर्मा-
श्रये सर्गुणं परित्यज्य निर्गुणमात्रग्रहणात् । अतः 'कर्ता शास्त्रवत्त्वात्' इत्यधिकरणस्य न विरोधः । त्रयो-
दशेऽध्याये 'ब्रह्मसूत्रपदैश्चैव हेतुमद्भिर्विनिश्चितैः' इत्युक्त्यात्रेदमुक्तम् । सांख्ययोगाध्याये द्वितीये तु न
प्रकृतिवार्ता अत आहुः एवमेवेति । निर्गुणपदवत्प्रायश्चित्ततमः पदसत्त्वात् । प्रायश्चित्तं पापनाशक-
मित्यहतपाप्म ब्रह्म । पराशरे ब्रह्मानिरूपणेऽपि । मनुस्मृतिषु तमोनिरूपणं तदवान्तरप्रलयविषयं
समाधिकरणोक्तं चादिपदेन 'ब्राह्मे मुहूर्ते चोत्थाय प्रयतस्त्वात्मवान्क्षणी' इति चिष्णुस्मृत्युक्तात्मा ।
याज्ञवल्क्यस्मृतौ 'तपस्तत्त्वासृजद्ब्रह्मा ब्राह्मणान्वेदगुप्तये' इति । श्रुतौ विकल्पप्रसङ्गवारणायो-
पष्टम्भकादितिदिशन्ति तथैव श्रुतावपीति । श्रुत्यर्थस्तु तमः समाधिकरणोक्तरीत्याऽनभिव्यक्तं
गृह्यते । अग्रपदसमभिव्याहारात् । तत्परिरे स्यादिति सूर्यादौ छायासंबन्धक्रीडागुणारम्भकगुणस्य
परे विवक्षणात्तत्परिरेऽधीष्टम् । अतः स्यादित्यधीष्टे लिङ् । 'प्रवर्तते यत्र रजस्तमस्तयोः सत्त्वं च मिश्रं
न च कालविक्रमः' इति सिद्धान्तवाक्यस्य न विरोधः । तत्परिरेणेरितम् । 'रजसा तु तमो हन्यात्'
इति कम्पितम् । ईर गतिकम्पनयोः अ० आ० से० । तथाऽसत् । विषमत्वं स्वस्वरूपे प्रमादालस्य-
निद्राजनके समवृत्त्या वर्तमानं विषमं भवति, क्षुब्धं भवति, तमु काङ्क्षायाम् । तदाकाङ्क्षायुक्तं क्षुब्धम्,
तृष्णासङ्गयुक्तं भवति । ततस्तत्समुद्भवं रज इति तमो रजोरूपेण परिणमते रागात्मकं भवति । कर्मसङ्गं
करोति । तदुक्तं गीतायां 'रजो रागात्मकं विद्धि तृष्णासङ्गसमुद्भवम् । तन्निबध्नाति कौन्तेय कर्मसङ्गेन
देहिनम्' इति तदुक्तं विषमत्वं प्रयात्येतद्वै रजसो रूपमिति । विषमत्वं स्वस्वरूपे कर्मसङ्गजनके
समवृत्त्या वर्तमानं विषमं भवति क्षुब्धं भवति । रज्ज् रागे स्वा० उ० अ० । तद् रागयुक्तं क्षुब्धम् ।
सत्त्वजनकरजोनिष्ठसत्त्वसत्तया प्रकृष्टयुक्तं भवति । ततस्तत्समुद्भवं सत्त्वमिति रजः सत्त्वरूपेण परिणमते,
प्रकाशकं भवति, सुखसङ्गं करोति, ज्ञानसङ्गं च । तदुक्तम् । 'तत्र सत्त्वं निर्मलत्वात्प्रकाशकमना-
मयम् । सुखसङ्गेन बध्नाति ज्ञानसङ्गेन चानव' इति । तदुक्तम् । विषमत्वं प्रयात्येतद्वै सत्त्वस्य

भाष्यप्रकाशः ।

प्रयात्येतद्वै रजसो रूपं तद्रजः खल्वीरितं विषमत्वं प्रयात्येतद्वै सत्त्वस्य रूपं तत् सत्त्वमेवेरितं रसः संप्राप्तवत् तत् सौंशोऽयं यथेतामात्रः प्रतिपुरुषः क्षेत्रज्ञः सङ्कल्पाध्यवसायाभिमान-लिङ्गः प्रजापतिः' इत्युक्त्वा तस्यांशा ब्रह्मविष्णुरुद्रा इति स एवापरिमितधा उद्भूत इति चोक्त्वा, उद्भूतत्वाद् भूतेषु चरति प्रविष्टः स भूतानामधिपतिर्बभूव इत्यसावात्मान्तर्बहि-श्चेत्युक्तम् । तत्र तमो वा इदमग्र आसीदित्यनेन परिदृश्यमानजगतः पूर्वरूपं तम इत्युक्त्वा एकं तत् परे स्यादित्यनेन तदानीं तस्य पराभेदं चोक्त्वा ततः क्रमिकवैषम्येण रजःसत्त्वयोः स्वरूपप्राप्तिं ततः सत्त्वसारस्य मुख्यजीवत्वं तस्यानेकधोद्भूतत्वेन सर्वक्षेत्रज्ञत्वं सर्वाधिपतित्वं चोक्त्वा इति हेतोरात्मान्तर्बहिश्चेति निगमनाच्चेतनाचेतनरूपता परस्यैव बोध्यत इति तत्रापि महदादीनां सांख्योक्तरीतिकस्वरूपानुपलम्भात् । 'तमो वा इदमेकमांस तत् परे स्यात्' इति पाठेपि तत्पदेन एकस्य परामर्शात् स एवार्थः । न चात्र सप्तम्या आधाराधेयभाव-स्फोरणादविभाग एव बोध्यत इति शङ्क्यम् । सुबालोपनिषदि प्रलयप्रकरणे, 'पृथिव्यप्सु प्रलीयते आपस्तेजसि विलीयन्ते तेजो वायौ प्रलीयते वायुराकाशे विलीयते आकाशमिन्द्रियेष्विन्द्रियाणि तन्मात्रेषु तन्मात्राणि भूतादौ विलीयन्ते भूतादिर्महति लीयते महानव्यक्ते लीयते अव्यक्तमक्षरे विलीयते अक्षरं तमसि विलीयते तम एकीभवति परस्मिन् परस्ताच्च सन्नासन्न सदसदित्येतन्निर्वाणमनुशासनमिति वेदानुशासनम्' इत्यत्र शब्दान्तरेण लयव्यतिरिक्तैकी-भावस्वरूपबोधनादविभागरूपस्यैकीभावस्य वक्तुमशक्यत्वात् । न च स्वरूपैक्यं लयः, एकी-भावस्त्वविभाग इति वक्तुं शक्यम् । लिङ्श्लेषण इति धात्वर्थस्य, 'एके मुख्यान्त्यकेवलाः' इति

रश्मिः ।

रूपमिति । सत्त्वमेवेरितमनमिव्यक्तेनेरितं गतं सत्त्वमेव न तु रजस्तमसी । ज्ञानं भक्त्यात्मकमपि जनयित्वा रसो भवति । रस आस्वादने । आस्वादनकर्ता भवति । छान्दोग्यादष्टमः । स रसः संप्रा-प्तवत् । संशब्देन वायुशब्दात्मकः प्रशब्देन पूर्णः अस्त्वत् आमघटवदन्यत्राप्यधिकारिषु स्वधर्मसंबन्धं कृतवान् । क्षेत्रज्ञो जीवः विराडभिमानी । लिङ्गदेहमाह संकल्पेति । तस्यांशा इति । तेन 'कदा-चित्पुरुषद्वारा' इति सृष्टिरुक्ता । स प्रसिद्धः कृष्णः भूतानामधिपतिर्यः स बभूव । अन्तर्बहिराकाश-शरीरत्वादिति । पराभेदमिति । पर अभेदो हि प्रकाशाश्रयन्यायेन । सर्वाधिपतित्वमिति । ननु व्याख्याने कृष्णावतार उक्त इति चेन्न 'नैश्चित्यं वाचि पूर्ववत्' इति सुबोधिण्यामाचार्योक्तेरवि-शेषादवतारावतारिणोः । अन्तरिति अन्तश्चेतनम् । बहिरचेतनम् । सांख्योक्तरीतिकेति श्रुतौ संकल्पाध्यवसायाभिमानलिङ्ग इति मनोमहदहंकाराणां लिङ्गशरीरत्वमिति सांख्याभिमतोर्थः । 'कामः संकल्पो विचिकित्सा श्रद्धाश्रद्धा धृतिरधृतिर्हीर्षीर्भीरित्येतत्सर्वं मन एव' इति श्रुत्याध्यवसायाभिमानधर्मा-वच्छिन्नमनोलिङ्ग इत्यर्थः सिद्धान्ते । इति स्वरूपानुपलम्भात् । पराभेदं स्वयमुक्तं तदुपपादयन्ति न चेति । अविभाग इति अनमिव्यक्तस्य स्वरूपेऽविभागेन प्रतीतिः प्रसिद्धैव । एकीभवतीति केवलीभवति । निर्वाणं मोक्षः । शब्दान्तरेणेति तम एकीभवति परस्मिन्निति विलीयत इत्यतो भिन्नशब्देन । अशक्यत्वादिति । तथा च लयोऽविभाग इति सिद्धम् । लिङ्श्लेषण इति अत्रानुवासे लेखकप्रमादात् ह्रस्वश्च 'इलि च' इत्यस्याप्रसक्तौ दीर्घो दुर्षट इति लीङ् ।

भाष्यप्रकाशः ।

कैवल्यरूपस्यैकशब्दार्थस्य च बोधेनोभयत्र लक्षणाप्रसङ्गात् । एकपदस्य मुख्यार्थग्रहणे तमसो-
प्यविभागेन सत्तायां, परस्तान्न सन्नासन्न सदसदिति परेतरयावन्निषेधानर्थक्यप्रसङ्गाच्च ।
उपक्रमे च 'किं तदानीत्तस्मै स होवाच न सन्नासन्न सदसदिति तस्मात् तमः संजायते
तमसि भूतादिर्भूतादेराकाशम्, आकाशाद् वायुर्वायोरग्निरग्रेराप अद्भ्यः पृथिवी तदण्डं सम-
भवत्' इति सृष्टिप्राक्कालेपि तथा श्रावणात् तमस उत्पत्तिश्रवणाच्चाविभागस्य सांख्यप्र-
क्रियायाश्च ग्रहीतुमशक्यत्वात् । श्वेताश्वतरपि, 'यदा तमस्तन्न दिवा न रात्रिर्न सन्न चासन्न
शिव एव केवलः' इत्यत्र तमोङ्कितकालेपि शिवकैवल्यश्रावणेन तमसि शिवाभेदस्यैव बोधना-
च्च । तथा 'स यथा सैन्धवखिल्य उदके प्रास्त उदकमेवानुविलीयेत नाहास्योद्ब्रह्मणायेव स्याद्
यतो यतस्त्वाददीत लवणमेव' इति बृहदारण्यके लवणरसबोधनेनाविभागस्यैव लयपदार्थत्वेन
निर्धाराच्च । एवं च गर्भोपनिषद्यपि यदुक्तम्, 'अष्टौ प्रकृतयः षोडश विकाराः शरीरम्' इति ।
तदपि न सांख्यरीतिकतत्त्वसंग्राहकम् । किंतु श्रौतानां ब्रह्मजन्यानामेव संग्राहकम् । तथा
चूलिकोपनिषद्यपि 'विकारजननीं मायामष्टरूपामजां ध्रुवास्' इत्यादिना प्रकृतिं परमात्मानं च
प्रकृत्य यदुक्तं, तदप्यग्रे, 'तमेकमेव पश्यन्ति परिशुद्धं विशुद्धं द्विजाः । यस्मिन् सर्वमिदं प्रोतं
ब्रह्म स्थावरजङ्गमम् । यस्मिन्नेव लयं याति बुद्बुदाः सागरे यथा' इति, अग्रे च, जायन्ते
बुद्बुदा इवेति च दृष्टान्तकथनात् स्वरूपैक्य एव पर्यवस्यति, न त्वविभागे । अतः प्रश्नो-
पनिषद्यपि सुषुप्तावस्थां प्रस्तुत्य, 'पृथिवी च पृथिवीमात्रा च' इत्यादिना, 'प्राणश्च धारयितव्यं
च' इत्यन्तेन यानि तत्त्वान्युक्तानि तान्यपि न सांख्यरीतिकानीति बोद्धव्यम् । तदेतदुक्तं लोके
वेदे चानुपलब्धेरिति । एवं चेदमधिकरणान्तरत्वेन सिद्ध्यति । पूर्वोक्तज्ञानार्थं महदादि-
विचारणायां सांख्यस्मृत्यनुपयोगे पूर्वोक्तश्रुतिविरोधो भवति न वेति संशये, महर्षिप्रत्यक्षान्न
भवतीति पूर्वप्रक्षप्राप्तौ महर्षेस्तेषां तथोपपादने तात्पर्याभावात् तदंशेपि सांख्यस्मृतेर्नित्या-
नुमेयश्रुतिमूलकत्वाभाव इति सिद्धान्तसिद्धेरिति बोध्यम् ।

रश्मिः ।

लक्षणेति तात्पर्यवृत्तिप्रसङ्गात् । इदमुपपादितं जिज्ञासाधिकरणे स्यात्तदानीं तत्पदवाच्यसत्ता ।
'अतस्तसदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः' इति स्मृतेः । तथा च तस्मादित्यस्य तत्पदवाच्याद्ब्रह्मण
इत्यर्थः । तथेति परेतरयावन्निषेधश्रावणात् । अशक्यत्वादिति न ह्यविभक्तस्योत्पत्तिः संभवति
न वा प्रकृतिपुरुषयोरन्यत्सर्वमनित्यमिति वदतां सांख्यानां मते तमोरूपप्रकृतेरित्यशक्यत्वात् । तमो-
ङ्कितेति । श्रुतौ यदाशब्देन कालोक्तेः कालरूपार्थोक्तिः । तमसीति तमसि वक्तव्ये शिवाभेदः ।
'ब्रह्मा विष्णुः शिवो भूत्वा पुनः कृष्ण एव जात' इति सुबोधिण्याः । 'सत्त्वं रजस्तम' इति श्रीभाग-
वतादेवकारः । अष्टौ प्रकृतयो गीतायां षोडशविकारा एकादशेन्द्रियाणि पञ्चतन्मात्राणि । श्रौता-
नामिति । तत्पूर्वमुक्तम् । तमेकमेवेति प्रकृतिरूपस्वरूपकं तम् । पूर्वोक्तेति 'तं त्वौपनिषदं पुरुषं
पृच्छामि' इति श्रुतेरौपनिषदस्य तत्त्वरूपकार्यद्वारा ज्ञानं तानि चौपनिषदानि इत्यौपनिषदत्वज्ञानार्थम् ।
पूर्वोक्तश्रुतीति तन्मूलभूतनित्यानुमेयश्रुतिविरोधः । महर्षीति । उत्सन्नप्रच्छन्नानां मूलानां
श्रुतीनां महर्षिप्रत्यक्षान्न भवति किंतु विकल्पः । महर्षेस्तेषां महर्षिसंबन्धिनां तेषां तथा स्वतन्त्र-

एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ ३ ॥ (२-१-३)

सांख्यस्मृतिनिराकरणेन योगस्मृतिरपि निराकृता द्रष्टव्या । योगस्य वैदिकत्वशङ्कया भेदेन निराकरणम् ॥ ३ ॥

इति द्वितीयाध्याये प्रथमपादे तृतीयं योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥ ३ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

रामानुजाचार्यास्तु, इतरेषामतिप्रामाणिकानां मन्वादीनां कपिलदृष्टप्रकारेण तत्त्वानुपलब्धेः श्रुतिविरुद्धा कपिलोपलब्धिभ्रान्तिमूलेति व्याकुर्वन्ति । तन्मयानुपदमेव पाद्मवचनोपदर्शनेन व्युत्पादितम् ॥ २ ॥ इति द्वितीयमितरेषामित्यधिकरणम् ॥ २ ॥

एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ ३ ॥ एतेनेतिपदोक्तमतिदेशं व्याकुर्वन्ति सांख्येत्यादि । योगस्मृतिः पातञ्जलदर्शनं, हिरण्यगर्भस्मृतिश्च, सापि प्रकृतिस्वातन्त्र्याद्यंशे भेदांशे सोपाधिरश्मिः ।

सांख्योपपादने तात्पर्याभावात् । 'यद्वा तद्वा तदुच्छित्तिः पुरुषार्थस्तदुच्छित्तिः पुरुषार्थः' इति सूत्रेण तदुच्छित्तौ तात्पर्यात् । तदुच्छित्तिः स्वस्वामिभावस्योच्छित्तिः । 'द्वयोरेकतरस्य वा औदासीन्यमपवर्गः' इति सूत्रान्तरात् । तदंश इति । सांख्यरीतिकमहदादिस्वरूपे । नित्यानुमेयेति तथा च न श्रुतिविरोधो नापि विकल्प इति भावः । मन्वादिषु नित्यानुमेयश्रुतिमूलकत्वम् । अत्र तु शिवाविष्टकपिलस्यातथ्यवितथ्यकरणाज्ञामूलम् । व्युत्पादितमिति व्यवस्थाया इत्यर्थः । अन्याचार्यमते तूक्तभाष्योक्तार्थः । माध्वास्तु इतरेषां तासु स्मृतिषूक्तानां फलानां प्रत्यक्षतोनुपलब्धेरप्रामाण्यं तासामुक्तम् । चशब्देन भागोपलब्धिरङ्गीकृतेति भाष्येण फलार्थकमितरपदमाहुः । फलानामुपलब्धत्वे तु नेयमन्यथा । सांख्ययुक्तिभिः संकोचोऽस्ति न वेति संशयः । युक्त्या श्रुतिविधिनिवेधपरिहारादत्र पादे इति पृथग्विचारः । संकोचोऽस्तीति तावत्प्राप्तं सांख्ययुक्तीनां निरवकाशत्वेन प्रबलत्वात् । अत्र सिद्धान्तोऽभिधीयते । तदुक्तयुक्तीनामप्रयोजकत्वम् । प्रकृतिव्यतिरिक्तानां महदादीनां लोके वेदे चानुपलम्भादिति अत्रापि समन्वयो विषयः । सांख्यस्मृत्या संकोचाभावेऽपि युक्त्या, युक्त्येति भाष्यादत्र श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारः । सांख्यप्रकृतिप्रसङ्गादन्येषामनुपलब्धिरुक्ता इति विषयवाक्यप्रतिषेधकपुराणाधोक्षेपकसांख्यस्मृतिप्रसङ्गसङ्गत्यात्मकसंबन्धेन श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारः, अतो नाव्याप्तिः ॥ २ ॥

इति द्वितीयमितरेषामित्यधिकरणम् ॥ २ ॥

एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ ३ ॥ एतेनेत्यस्य सांख्योक्तदूषणनिचयेनेत्यर्थो न संभवति योगे करणत्वानुपपत्तेः । यत्तु 'एकं सांख्यं च योगं च यः पश्यति स पश्यति' इति तत्त्वतिदेशकं वाक्यम् । अत एतेनेत्यस्यातिदेशकवाक्यादतिदेशेनेत्यर्थः । तथा चातिदिष्टेन सांख्यदूषणनिराकरणेन योगः प्रत्युक्त इति सूत्रार्थः । अतिदेशमिति असादृश्याशङ्काविषये योगे सांख्यसादृश्यप्रतिपादनरूपम् । न तु 'अन्यत्रैव प्रतीतायाः कृत्स्नाया धर्मसंततेः । अन्यत्र कार्यतः प्राप्तावतिदेशः स कथ्यते' इति पूर्वतन्त्रीयातिदेशस्य विकृतिविषयत्वात् । योगस्य सांख्यविकृतित्वाभावात् । योगस्मृतिनिराकरणं संकोचयन्ति योगस्मृतिरिति । 'अथ योगानुशासनम्' इत्यादियोगस्मृतिः पातञ्जलदर्शनम् । तत्रैव 'पूर्वेषामपि गुरुः कालेनानवच्छेदात्' इति सूत्रे गुरुर्ब्रह्मा च तस्य स्मृतिः वैखानसमतप्रसिद्धा । प्रकृतीति । आदिपदेन प्रकृतिः समवायिनी पुरुषो निमित्तमित्यंशः । भेदांश इति ध्यानं योगः, ध्येयौ वात्सेश्वरविति भेदो रामानुजभाष्येति । सोपाधिकेति । 'क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः

भाष्यप्रकाशः ।

केश्वरस्वरूपांशे च निराकृतेत्यर्थः । पृथक्तया निराकरणप्रयोजनमाहुः वैदिकत्वशङ्कये-
ति श्वेताश्वतरोपनिषदि, 'त्रिरुन्नतं स्थाप्य समं शरीरं हृदीन्द्रियाणि मनसा संनिवेश्य'
इति 'पृथ्व्यप्तेजोनिलखे समुत्थिते पञ्चात्मके योगगुणे प्रवृत्ते, न तस्य रोगो न जरा न मृत्युः
प्राप्तस्य योगाग्निमयं शरीरम्' इत्यादिमन्त्रार्थसंवादाद् वैदिकत्वशङ्कया । इदं चातिदेश-
सूत्रम् । अतिदेशश्चात्रासादृश्याशङ्कायां सादृश्यप्रतिपादनरूपः । तेनात्रैवं संशयादिकं बोध्यम् ।
योगस्मृतावीश्वरतत्त्वाभ्युपगमान्मोक्षसाधनतया वेदान्तविहितयोगस्याभिधानाद् वक्तुर्हिरण्य-
गर्भस्य वेदवेदान्तप्रवर्तनेधिकृतत्वात् तद्वाक्यस्य सर्वेषां पूज्यत्वात् पतञ्जलेरपि तथात्वात्
तद्दर्शनभाष्यस्य व्यासचरणैः कृतत्वात् सांख्यतौल्याभावे योगेन समन्वयसंकोचो भवति न वेति

रश्मिः ।

पुरुषविशेष ईश्वरः' । 'तत्र निरतिशयं सर्वज्ञबीजम्' इति सूत्रद्वयेन । सांख्ये तु 'उपाधिभेदेऽप्येकस्य
नानायोग आकाशस्येव घटादिभिः' इति सूत्रं स्पष्टम् । पृथगिति सांख्यात्पृथक्तया । इत्यादीति
आदिपदेन योगशिखायोगतत्त्वोपनिषत्संग्रहः । वैदिकत्वशङ्कयेति । तथा चेमाः श्रुतयः सदादृते
निवेशनीयाः । अत एवोपनिषदुक्तः षडङ्गयोगः, स्मृतौ त्वष्टाङ्गो योग इति भेदः संगच्छते । 'मानसी
सा परा मता' इत्यत्र 'ता नाविदन्मय्यनुषङ्गबद्धधियः स्वमात्मानमदस्तथेदम् । यथा समाधौ मुनयो-
ब्धितोये' इति सिद्धान्तमुक्त्वावलीटीकोक्तो योगः संगच्छते । 'परो हि योगो मनसः समाधिः' इति ।
गोपालतापिनीये च 'भक्तिरहस्यभजनं तदिहामुत्र फलभोगनैराशयेनामुष्मिन्मनःकल्पनमेतदेव च
नैष्कर्म्यम्' इति । 'भक्त्या प्रसन्ने तु हरौ तं योगेनैव योजयेत्' इति तृतीयसुबोधिनीकारिका च
संगच्छते । तथा च योगस्मृत्यादौ योगः वैदिकः योगशिखाद्युक्तः शास्त्रत्वात् पाशुपतमतवत्
अत्र साध्यमथर्वशिखाद्युक्तम् । यन्नैवं तन्नैवम् । मोक्षप्रतिपादकस्मृतिवत् । तासां पुराणमूलत्वात् ।
इति वैदिकत्वाशङ्का । अवैदिके योगे वैदिकत्वप्रकारकज्ञानसत्त्वात् । निराकरणं तु योगस्मृत्यादौ योगः
अवैदिकः शास्त्रान्तरत्वात् पञ्चरात्रवत् । यन्नैवं तन्नैवं मोक्षेतरधर्मादिप्रतिपादकस्मृतिवत् । शास्त्रा-
न्तरत्वादेव । भाष्ये प्रत्युक्तपदस्य निराकरणार्थत्वमेव न तु प्रतिनिधिरुक्त इत्यर्थः । एकदेशिमतत्वेन
प्रतिनिधित्वाभावात् । विकल्पविषय एव प्रतिनिधित्वात् । तेनैकादशचतुर्दशाध्यायोक्तयोगोप्या-
दृतः । अत्र योगस्यान्यथाकृतस्यापि योगशिखादिसमुक्तार्थप्रपञ्चत्वेन योगस्मृतिषु वैदिकत्वशङ्का
तत्कृतसमन्वयसंकोच इत्याशङ्का सापि न । योगस्य परमेष्ठिपरत्वापत्तेः । योगशिखायां परमेष्ठिप्रति-
पादनात् । योगस्य विष्णुपरत्वापत्तेश्च योगतत्त्वोपनिषदि विष्णुक्तेः । अतः शास्त्रत्वान्न श्रुतिरूपशास्त्रा-
न्तरस्यार्थस्य स्पर्शः । भाष्यान्तरसंमत्याहुः इदं चेति । भास्करभाष्यीयलक्षणमाहुः अतिदेशश्चेति
सांख्यं योगः इति समाख्यायाः पूर्वतन्ने भेदकत्वमिति भिन्नयोर्घटपटवदसादृश्याशङ्कायां निराकृतत्व-
शास्त्रत्वानुपपत्त्यभक्त्यैः सादृश्यप्रतिपादनरूपः । अधिकरणत्वं स्फोरयन्ति तेनात्रैवमिति । ईश्वर-
तत्त्वेति । सूत्रमुक्तं पूर्वम् । मोक्षेति 'योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः' 'तदा द्रष्टुः स्वरूपेवस्थानम्' इति च ।
अत्र वेदान्तविहितत्वं स्फोरयन्ति चक्षुरिति । तथा च सूत्राणि । 'सर्वेषामपि गुरुः कालेनानवच्छे-
दात्' । 'तस्य वाचकः प्रणवः' । 'तज्जपस्तदर्थभावनम्' 'ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽप्यन्तरायाभावश्च' ।
वेदान्तार्थभावनान्नप्रवृत्तेनाधिगमः । पतञ्जलेरिति । इति श्रीपातञ्जले सांख्यप्रवचने योगशास्त्रे

भाष्यप्रकाशः ।

सन्देहे, उक्तहेतूनां सांख्ये अभावात् तथा संकोचाभावेऽपि योगे सत्त्वात् श्वेताश्वतरात्मक-
प्रत्यक्षश्रुतिमूलत्वाच्च तेन संकोचो न्याय्य इति पूर्वं पक्षः ।

सिद्धान्तस्तु । अब्रह्मात्मकप्रधानकारणवादादीश्वरस्य निमित्ततामात्राभ्युपगमाद् ध्येय-
स्येश्वरस्योपादानताविरहेण तदीयनिखिलगुणज्ञानाभावेन ध्यानस्याप्यपूर्णविषयत्वाद्विरण्य-
गर्भस्य सृष्टिवैयर्थ्येण हंसगीतायामिव तदंशे बोधाभावस्यापि शक्यवचनत्वाज्ज्ञानेऽपि जघन्या-
धिकार्यर्थे तावन्मात्रकथनस्य युक्तत्वेन तस्याः संकोचाह्वान्मनोनिग्रहसाधनांशे तस्या अवि-
रुद्धत्वेन तदीयभाष्यकरणेऽपि शेषस्य विरुद्धत्वाच्च तथा वेदान्तोपबृंहणस्यायुक्तत्वाच्च तथा
समन्वयसंकोचः संभवतीति ॥ ३ ॥ इति तृतीयं योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥ ३ ॥

रश्मिः ।

समाधिपादः प्रथम इति कथनात् । उक्तेति ईश्वरतत्त्वेत्याद्युक्तानाम् । सत्त्वादिति हेतूना-
मित्यर्थः । 'एकं सांख्यं च योगं च यः पश्यति स पश्यति' इति गीतायां अतिदेशाच्चाहुरब्रह्मेति ।
प्रधानादित्यादिसूत्रद्वयमुक्तं प्राक् । अतिदेशात्सांख्यसूत्रोक्तियोगे । ईश्वरस्येति । 'प्रकृतिश्च' इति सूत्रे-
र्धर्जरतीयेनेश्वरः कर्ता, प्रकृतिः समवायिनी । मोक्षेत्याद्युक्तवेदान्तविहितयोगस्याभिधानं नास्तीत्याहुः
ध्येयस्येति । तदीयेति निखिलान्तर्गतसमवायित्वादिगुणज्ञानाभावेन । ध्यानस्येति । ननु
गुणादित्रयं योगशास्त्रे तृतीयपादे उक्तं तद्विहाय ध्यानमात्रं कुतो गृहीतमिति चेत्सत्यम् । योगशिखा-
रूपवेदान्तविहितयोगादरे परमेष्ठिपरत्वं योगतत्त्वोक्तयोगादरे विष्णुपरत्वमतोत्र ध्यानविन्दूपनिषदि
ध्यानोक्तेस्तत्साधारणं ध्यानं योगपदेन गृहीतम् । तस्यासङ्गपुरुषविषयत्वादीश्वरविषयत्वाद्वा पूर्णं
सगुणनिर्गुणादिरूपं ब्रह्मत्वेन प्रसिद्धं तद्विज्ञैकदेशासङ्गादिविषयत्वेन पूर्णविषयत्वाभावात् । 'पूर्णमदः
पूर्णमिदम्' इति श्रुत्या पूर्णत्वं बृहदारण्यकोक्तस्त्रीधनपुत्रकर्मविशिष्टत्वं द्वितीयस्कन्धनवमोक्तम् ।
तादृशविषयत्वेनापूर्णविषयत्वात् । योगशिखायाः परमेष्ठिदेवताकत्वेनातो योगशास्त्रे हिरण्यगर्भो
गुर्वादिपदैर्व्याख्यातः । पुराणाद्येकवाक्यतया योग ईश्वरोऽपि सः । ननु तर्हि योगतत्त्वोपनिषदा विष्णुः
कुतो नेति चेन्न प्रथमत्यागे मानाभावात् । विष्णोरसङ्गपुरुषत्वाद्वा । अतो योगे हिरण्यगर्भमाहुः
हिरण्येति । हंसेति 'एवं पृष्ठो महादेवः स्वयंभूर्भूतभावनः । ध्यायमानः प्रश्नबीजं नाम्यपद्यत
कर्मधीः । स मामचिन्तयद्देवः प्रश्नपारतितीर्षया । तस्याहं हंसरूपेण सकाशमगमं तदा' इति हंसगीतायाः ।
तदंश इति तादृशभिन्ननिमित्तोपादानांशे । ज्ञान इति बोधेऽपि । तावन्मात्रेति निर्गुण-
सोपाधिजीवप्रकृतिसमवायिनीमात्रेण शास्त्रमात्रकथनस्य । मन इति । सूत्रमुक्तम् । अत एव 'तस्मा-
त्केनाप्युपायेन मनः कृष्णे निवेशयेत्' 'यथा भक्त्येश्वरे मनः', 'भक्तिमार्गप्रचारैकहृदयो बादरायणः'
इति वाक्यैरेतद्युक्तम् । अत एव च समाधिभाषेति संज्ञा, तस्यां च 'अपश्यत्युरुषं पूर्णं मायां च तद-
पाश्रयास्, यया संमोहितो जीव आत्मानं त्रिगुणात्मकम्, परोऽपि मनुतेनर्थं तत्कृतं चाभिपद्यते । अनर्थो-
पशमं साक्षाद्भक्तियोगमधोक्षजे' इति चोक्तम् । 'लोकवत्तु लीलाकैवल्यम्' इति जघन्याधिकारौचिती ।
समन्वयेति समवायित्वस्य प्रकृतिगतत्वेनाभिन्ननिमित्तोपादानत्वस्य निमित्तत्वमात्रे संकोचः ।
इतीति तेन 'योगोप्येकः सदादतः, यस्मिन्ध्यानं भगवतो निर्बीजेऽप्यात्मबोधकः' इति शास्त्रार्थः सुषु-
संगच्छते । अत्र निर्बीज इति निर्बीजत्वसबीजत्वाम्यां योगो द्विविधः । स एव संप्रज्ञातासंप्र-
ज्ञातपदवाच्यः । येन तु भाष्यस्वरूपं सम्यक् संशयविपर्ययनिरासेन प्रकर्षेण विशेषरूपेण ज्ञायते स

न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ॥ ४ ॥ (२-१-४)

बाधकोऽयं तर्कः । अस्य जगतो विलक्षणत्वाच्चेतनत्वाच्चेतनं न कारणम् । विलक्षणत्वं च शब्दात् विज्ञातं चाविज्ञातं चेति । प्रत्यक्षस्य भ्रान्तित्वं मन्यमानस्येदं वचनम् ॥ ४ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ॥ ४ ॥ एवं तुल्यबलविरोधेऽपि रक्षितः ।

संप्रज्ञातः समाधिर्भावनाविशेषः । योगसूत्रेषु तु 'देशबन्धश्चित्तस्य धारणा' 'तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम्' 'तदेवार्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्यमिव समाधिः' इति लक्षणानि । 'त्रयमेकत्र संयमः' इत्यग्रे सूत्रम् । भाष्यस्य विषयान्तरपरित्यागेन पौनःपुन्येन मनसि निवेशनं भावना । तत्र भाष्यो भगवान् यत्र स उपादेयः । यत्र तु भगवतो रूपस्य न भानं 'यन्नेति नेति' इति वाक्यसंवादि सोसंप्रज्ञातः इति । तेन च सर्वे शिष्टाः परिगृहीता इत्यर्थः संपद्यते सूत्रे । सोयं नानाबीजिन्यायेन ज्ञानभक्तिकर्मोपासनासूपयुज्यते इति ज्ञेयम् । गीतायां 'योगः कर्मसु कौशलम्' इत्यादिकं तत्रतत्रोपयोगि ज्ञेयम् । 'एवं च सांख्ययोगौ पृथग्बालाः प्रवदन्ति न पण्डिताः । एकमप्यास्थितः सम्यगुभयोर्विन्दते फलम् । यत्सांख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते । एकं सांख्यं च योगं च यः पश्यति स पश्यति' इत्यत्रापि फलमैक्यं न स्वरूपत इत्यदोषः । श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारस्तु प्रसङ्गाद् भोगेतिदेशाद्विषयवाक्यप्रतिषेधकपुराणाद्याक्षेपकयोगस्मृतिरतोऽनेन संबन्धेन श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारः । अतो नाव्याप्तिः । अत्रान्ये सांख्ययोगौ द्वैतिनामिति निराकरणम् । रामानुजभाष्येपि वक्तुर्हिरण्यगर्भस्यापि क्षेत्रज्ञभूतस्य कदाचिद्रजस्तमोभिभवसंभवाच्च योगस्मृतिरपि तत्प्रणीतरजस्तमोमूलपुराणवद्भ्रान्तिमूलेति न तथा वेदान्तोपबृंहणं न्याय्यमित्याहुः । माध्वास्तु योगफलं प्रत्यक्षत उपलभ्यमिति न मन्तव्यम्, उक्ताभ्यासे तत्काल एव फलादष्टेरित्याहुः । उक्ताभ्यासे स्मृत्यनवकाशसूत्रोक्तविष्णवादिस्मृत्यभ्यासे । भास्करभाष्ये तु कः पुनर्वेदे योगोपदेशः श्वेताश्वतरोपनिषदि 'त्रिरुन्नतं स्थाप्य समं शरीरम्' इत्यादिपूर्वोक्तश्रुतीः समादिश्य भवतु श्रुतिसंवादात्सम्यग्दर्शनोपायोपदेशांशस्य तथात्वं विप्रतिपक्षांशस्य तु मिथ्यात्वं पुरुषाणामन्यथार्थदर्शितत्वसंभवादिति । तदविरुद्धम् । ब्रह्मवित्प्रपाठके आनन्दमयान्ते निरूपिते अथातोनुप्रश्नाः । तेन प्रश्नाः पूर्वाध्याये उत्तरिताः । अनुप्रश्नाः 'उताविद्वानमुं लोकं प्रेत्य कश्चन गच्छति । आहो विद्वानमुं लोकं प्रेत्य कश्चित्समश्नुता उ' 'सोऽकामयत' इत्यादिनोक्ता विज्ञानं चाविज्ञानं चेत्यस्या अग्रे वक्ष्यमाणत्वादत्रोच्यन्ते ॥ ३ ॥

इति तृतीयं योगप्रत्युक्त्यधिकरणम् ॥ ३ ॥

न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ॥ ४ ॥ अत्रापि समन्वयो विषयः । स योगस्मृत्या संकोच्यो न वेति संशयः । संकोच्यः योगस्य पातञ्जलस्य प्रत्यक्षवेदेपि श्वेताश्वतरादौ दर्शनात् । किंचायं योगस्तत्त्वज्ञानोपयोगी 'दृश्यते त्वय्यया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः' इति प्राप्तेऽभिधीयते । सांख्यस्मृतिनिराकरणेन योगस्मृतिरपि निराकृता 'एकं सांख्यं च योगं च' इति वाक्यात् । 'सांख्ययोगौ पृथग्बालाः प्रवदन्ति न पण्डिताः' इति वाक्याच्च । एवं तुल्येत्यादि

भाष्यप्रकाशः ।

स्वविवक्षितस्मृतेः समूलत्वबोधनेन तत्स्मृतिप्रामाण्ये निराकृते श्रुतिविप्रतिषेधं युक्त्या प्रदर्श्य प्रत्यवतिष्ठन्तं युक्त्या निराकर्तुमधिकरणान्तरमारभते । तत्र मास्तु सांख्यादिस्मृत्या समन्वयस्य बाधस्तथापि तदीयेन तर्केण बाधो भविष्यतीति पूर्वपक्षमाह सूत्रद्वयेन । तद् व्याकुर्वन्ति बाधक इत्यादि । सांख्यस्मृत्या समन्वयबाधाभावेपि तदीयतर्केण बाधो भवति न वेति संशये समन्वयबाधकोयं तर्क इत्यर्थः । तर्कस्वरूपं तु, खोत्प्रेक्षिता युक्तिस्तर्क इति तर्काप्रतिष्ठानसूत्रे वक्तव्यम् । ननु पूर्वतन्त्रे वेदस्य परानपेक्षं प्रामाण्यं व्यासमतानुसारेण जैमिनिना औत्पत्तिकसूत्रे स्थापितमिति तर्कनिमित्तकस्याक्षेपस्य कोत्रावकाश इति चेदित्थम्, तत्र हि 'अव्यतिरेकश्चार्थेनुपलब्धे' इत्यनेन साध्यविषय एव तथात्वमिति प्रतीतेः । सिद्धविषये वेदान्ते, मन्तव्य इति द्रष्टव्यवाक्यैकदेशदर्शनाद् युक्तिभिरनुचिन्तनस्य च मननपदार्थत्वादत्र तर्कस्यापेक्षितत्वादस्त्यवकाश इति । सूत्रं व्याचक्षते अस्येत्यादि । अचेतनत्वमन्येषामपि विलक्षणधर्माणामुपलक्षकम् । कारणपदं चांशित्वस्य । अत्र च, नेति साध्यनिर्देशः । तथा च पूर्वोक्तं चेतनं निर्दोषं ब्रह्म न जगदुपादानम् । जगद्विलक्षणत्वात् । यद् यद्विलक्षणं तन्न तदुपादानम् । घटविलक्षणतन्तुवदिति । तथा, ब्रह्म न जीवानामंशिभूतम् । जीवविलक्षणत्वात् । यद् यद्विलक्षणं तन्न तदंशिभूतम् । रूप्यखण्डविलक्षणसुवर्णवदिति । वैलक्षण्यं च, ब्रह्मणश्चेतनस्य ज्ञानात्मकस्य शुद्धस्य शब्दात् प्रमितस्य, जाड्यमोहात्मकत्वतुच्छत्वादिविशिष्टाजगतः रश्मिः ।

स्मृतित्वेन तुल्यबलम् । स्वविवक्षितेति कृष्णवाक्यानुसारेण शास्त्रार्थत्वस्य शुद्धब्रह्मवादत्वात्स्वविवक्षितस्मृतिर्गीतास्मृतिः तस्याः स्मृतेर्व्याससूत्रमूलत्वबोधनेन । तेषां सांख्यानां सांख्यादिस्मृतीनां प्रामाण्ये मुख्यशास्त्रे निराकृते । श्रुतीति । नन्वस्तु गीतास्मृत्या 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' इत्यादौ 'यतो वा इमानि' इत्यादौ चोक्तत्रिसूच्याऽभिन्ननिमित्तोपादानत्वम् । गीतेतरस्मृतीनां मुख्ये वेदान्तशास्त्रेऽप्रामाण्यात् । परं तु अभिन्ननिमित्तोपादानत्वं कार्यापेक्षं कार्यं तु जडमिति न तद्विलक्षणेभिन्ननिमित्तोपादानत्वापेक्षाऽतस्तदर्थं स्मृतिप्रामाण्यखण्डनं मुख्यशास्त्रेऽपि नेति उक्तश्रुत्योरभिन्ननिमित्तोपादानांशे श्रुतिविप्रतिषेधस्तम् । समन्वयस्येति ब्रह्मण्यभिन्ननिमित्तोपादानप्रतिपादकत्वेन समन्वयस्य । तर्क इति पूर्वपक्षरूपः । उपोद्धातोध्यायसङ्गतिः । सामान्यविशेषभावः । अधिकरणानां प्रसङ्गः । सांख्येन योगस्मरणात् तदनु तद्युक्तिस्मरणात् । 'स्मृत्योपेक्षानर्हत्वं प्रसङ्गः' । औत्पत्तिकेति 'औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन संबन्धस्तस्य ज्ञानमुपदेशोऽव्यतिरेकश्चार्थेनुपलब्धे तत्प्रमाणं बादरायणस्यानपेक्षत्वात्' इति सूत्रं पूर्वमीमांसायां व्याकृतम् । तर्कनिमित्तेति परो यस्तर्कस्तन्निमित्तस्य, परसापेक्ष्यसंपादकस्येत्यर्थः । अनुपलब्ध इति भूते भाविनि चार्थे इति तर्कपादपक्षेऽर्थः तयोः साध्यत्वम् । विधिपादपक्षे तु सत्संप्रयोगेऽभिहोत्रादिरूपेणुपलब्धेऽनधिगतार्थगन्तृत्वरूपे प्रमाणप्रमित इत्यर्थः । तत्रापि तयोः साध्यत्वम् । एवं च साध्यविषये । एवकारस्तु न हि सिद्धमनुपलब्धं भवतीति । तथात्वमिति परानपेक्षं प्रामाण्यम् । द्रष्टव्यवाक्येति 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः' इति श्रुतिवाक्यैकदेशदर्शनात् । विलक्षणेति तान् स्वयमेवाग्रे वक्ष्यन्ति । सूत्रार्थमाहुः अत्र चेति । भाष्ये चेतनं जिज्ञासासूत्रादनुवृत्तं ब्रह्मेत्याहुः चेतनमिति । चेतनमित्यस्य व्याख्यानं निर्दोषं ब्रह्मेति । अयं पक्षः, नेति जगदुपादानत्वाभाववत्, इदं साध्यम् । उपलक्षितधर्मानाहुः जाड्येति । आदिपदेन मन्दत्वादि

भाष्यप्रकाशः ।

प्रत्यक्षसिद्धाच्छब्दप्रत्यक्षाभ्यामेव सिद्धम् । एवं दुःखित्वाज्ञत्वादिविशिष्टाजीवादपि नित्य-
निरवध्यानन्दात्मकस्य तस्य वैलक्षण्यं सिद्धम् । तथा च ब्रह्म यदि जगदुपादानं जीवस्यांशि
वा स्यात् तदुभयविलक्षणं न स्यात् । यतो नैवमतो नैवमित्येवं बाधकस्तर्को बोध्यः ।

भास्कराचार्यास्तु, देहेन्द्रियान्तःकरणप्राणात्मवादमतेन तेषु कदाचित्कं चैतन्यमुप-
गम्य, जगद् ब्रह्मसलक्षणं ब्रह्मोपादेयत्वाद् यदेवं तदेवमिति सामान्यव्याप्तिमतानुमानेन
जगतो ब्रह्मसलक्षणत्वेनुमिते पूर्वोक्तहेतोः स्वरूपासिद्धत्वमाशङ्क्य यदि देहेन्द्रियादीनामिवा-
काशादीनां पाषाणान्तानां चैतन्यमनुद्धृतं स्यात् तद्वत् कदाचिदुपलभ्येत न चैवमुप-
लभ्यते हिताहितप्रवृत्तिनिवृत्त्यर्थक्रियायाः कदाप्यदर्शनाच्चैतन्यस्य च तदनुमेयत्वादतस्तेषु चैतन्य-
स्य प्रत्यक्षानुमानाभ्यां बाधितत्वेन स्वरूपासिद्धिं निरस्य, विलक्षणत्वादिति हेतुं साधित-
वन्तः । तेन शरीरादिष्वपि चैतन्यसाधकहेतूनां साधारणत्वं व्यतिरेकव्यभिचारादिकं चोक्तीय
तेष्वप्यचेतनत्वमेव साधनीयमिति तदीयः पूर्वपक्ष्याशयः । शेषं विवृण्वन्ति विलक्षणत्वमित्यादि ।
रश्मिः ।

‘मन्दाः सुमन्दमतयः’ इति वाक्यात् । शब्देति ‘अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्’ इत्यत्र
ब्रह्म प्रत्यक्षं वक्ष्यति । ऐश्वर्यादिविलक्षणधर्मानाहुः एवं दुःखित्वेति । हेतुं शोधयितुं भास्करा-
चार्यमतमाहुः भास्करोति । ननु पूर्वपक्षे हेतुशोधनस्य किं प्रयोजनमिति चेन्न । सिद्धान्ते
वैरूप्याङ्गीकारेण तदुपयोगात् । देहेन्द्रियादीति । नानर्षिमतानि प्रवृत्तानि तत्र सांख्यैकदेशी
तार्किकऋषिर्गृह्यते । न च भास्कराचार्यमतप्रवेशः एतत्सूत्रे इत आरभ्यापादसमाप्तेस्तर्कावष्टम्भेन
सांख्यादीनां य आक्षेपस्तत्समाधानं क्रियत इति वाच्यम् । ततो युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहार
इत्युक्तभाष्याच्छ्रुतिविषयत्वात् । श्रुतिस्तु ब्रह्मवित्प्रपाठकस्या तस्याः विप्रतिषेधः विज्ञानं चेतनं
अविज्ञानमचेतनमुभयोरेकतरोर्यः प्रमाणमेकतरो नेति तस्य परिहारः । ‘दृश्यते तु’ इत्यत्र कार्यकारण-
योर्वैरूप्यमिति सिद्धान्तात् । वैरूप्यं ‘विज्ञानं चाविज्ञानं च’ इत्युक्तम् । अविज्ञानं प्रकृतिसमवायिकत्वे
संभवतीति सांख्यैकदेशितर्कः । देहेन्द्रियाद्यात्मवादिनोपेतनसूत्रे स्फुटाः । जगत्पक्षः । ब्रह्मसलक्षणं
साध्यम् । ब्रह्मोपादेयत्वादिति हेतुः । सामान्येति सामान्यव्याप्तिर्विद्यते यस्य परामर्शस्य कारणता-
संबन्धेन तादृशानुमानेन परामर्शनम् । स च ब्रह्मसलक्षणव्याप्यब्रह्मोपादेयत्ववज्रगदिति । ‘व्याप्ति-
विशिष्टपक्षधर्मताज्ञानं परामर्शः’ । पूर्वोक्तेति विलक्षणत्वहेतोः । स्वरूपेति पक्षे हेत्वभावः स्वरूपा-
सिद्धिः । इदो द्रव्यं धूमादितिवत् । तदनुमेयत्वादिति । चेतनः हिताहितप्रवृत्तिनिवृत्त्यर्थक्रिया-
वत्त्वात् । अत इत्यनुमापकहेतोरभावात् । तेष्विति उपगतकदाचित्कचैतन्येषु देहेन्द्रियादिषु ।
बाधितत्वेनेति पक्षे देहेन्द्रियादिषु साध्यस्य चैतन्यस्याभावाद्बाधः । बाधस्तु पक्षे साध्याभावः इति
मुक्तावल्याम् । चैतन्यसाधकेति हिताहितादिरूपः ब्रह्मोपादेयत्वरूपः सामान्यव्याप्त्या स्मारित-
विशेषव्याप्तौ हेतुः विष्णुमित्रोत्पन्नत्वादिः । देवदत्तश्चेतनः विष्णुमित्रोत्पन्नत्वात् तद्भातृवत् । एतेषां
साधारणत्वं शरीरादिषु साध्यवदन्यवृत्तित्वादि । साध्यवदन्यत् शरीरादि तद्वृत्तित्वं हिताहितादि-
रूपादिहेतुत्रयाणामिति । व्यतिरेकव्यभिचारः शरीरादिषु ब्रह्मसलक्षणत्वाभावेपि ब्रह्मोपादेयत्वा-
भावाभावात् । यत्र ब्रह्मसलक्षणत्वाभावस्तत्र ब्रह्मोपादेयत्वाभाव इति व्यतिरेकव्याप्तिस्तस्या व्यभि-
चारः । आदिपदेन व्यतिरेकव्याप्तिशोधकस्तर्कः । यदि ब्रह्म सलक्षणत्वाभाववत्स्यात् ब्रह्मोपादेयत्वा-
भाववत्स्यादिति । तेष्विति देहेन्द्रियादिषु । देहेन्द्रियादयः अचेतनाः कदाचित्कचेतनवत्त्वात् ।

भाष्यप्रकाशः ।

सूत्रे अस्येतिपदं देहलीदीपवदग्रेऽपि संबध्यते । तथात्वं च विलक्षणत्वम् । ननु विलक्षणत्वस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वात् तेन हेतुना ब्रह्मणो जगत्कारणत्वे जगतश्च तत्कार्यत्वे दूषिते किमिति शब्देन विलक्षणत्वसाधनमित्याकाङ्क्षायामाहुः प्रत्यक्षस्येत्यादि । प्रत्यक्षस्य भ्रान्तीत्वं मन्यमानस्य सांख्यैकदेशिनस्तादृशं वेदान्तिनं प्रति स्वमतोपष्टम्भकमिदं विलक्षणत्वस्य श्रौतत्वबोधकं वचनं चेतनाचेतनविभागस्य श्रुतावपि दर्शितत्वादित्यर्थकम् । तथा चायं तर्कादिरग्रामाणिकः, श्रुतिविरुद्धत्वाद्, बाह्यतर्कादिवदित्यग्रामाण्यसाधने, ग्रामाणिकः श्रुतितात्पर्यगोचरत्वात् सत्तर्कादिवदिति प्रतिसाधनेन तस्याभासीकरणार्थमेतत्कथनमिति भावः ।

रामानुजाचार्यास्तु जीवे ब्रह्मवैलक्षण्यबोधनायापि श्रुतिमाहुः 'समाने वृक्षे पुरुषो निमग्नोऽनीशया शोचति मुह्यमानः', 'अनीशश्चात्मा बध्यते भोक्तृभावात्' इति । तथा च पादादिवदंशत्वमपि न युक्तमिति तदाशयः । तथा चानन्यापेक्षस्यातीन्द्रियार्थगोचरस्यापि शास्त्रस्यावश्यं तर्कसापेक्षता । सर्वेषां प्रमाणानां कचिद्विषये तर्कानुगृहीतानामेवार्थनिश्चायकत्वम् । तर्को नाम अर्थस्वभावविषयेण सामान्यविषयेण वा निरूपणेन ग्रामाण्यव्यवस्थापकं तदितिकर्तव्यतारूपमूहापरपर्यायं ज्ञानम् । शास्त्रस्य त्वाकाङ्क्षायोग्यतासन्निधिज्ञानाधीन-ग्रामाण्यस्य सुतरां तदपेक्षा । अन्यथा तद्रहितमपि वाक्यं प्रमितिमुत्पादयेत् । अत एव मनुनापि 'यस्तर्केणानुसंधत्ते स धर्म वेद नेतरः' इत्युक्तम् । आत्मविषये, मन्तव्य इति वेदान्तरश्मिः ।

नास्तिकचेतनवद्देहादिवत् । तथात्वं चेति । 'तथात्वं च शब्दात्' इत्यस्य भाष्यस्यार्थः । तथा चास्य तथात्वं शब्दात् । इदं विलक्षणं 'विज्ञानं चाविज्ञानं च' इतिशब्दात् घटवत् इति सिद्धे विलक्षणत्वे । इदं चेतनाकारणकं विलक्षणत्वात् घटवदिति सूत्रपरिष्कारः । हेत्वन्तरेति विलक्षणत्वसाधकहेत्वन्तरकथनम् । प्रत्यक्षस्येति । सांख्यानां जगन्नित्यं तत्रैकदेशी पञ्चशिखादिः । 'अविवेकनिमित्तको वा पञ्चशिखः' इति कपिलसांख्यप्रवचनसूत्रात्, अत्र प्रकृतेः स्वस्वामिभावो यो वर्तते सोऽविवेकनिमित्तक इत्युक्त्या 'अनित्याशुचिदुःखानात्मसु नित्यशुचिसुखात्मख्यातिरविद्या' इति योगसूत्रम् । 'आधेयशक्तियोग इति पञ्चशिखः' इति सूत्रं सांख्यम् । 'सदसत्ख्यातिः बाध्यबाधात्' इति च तस्मादेतदन्तः किञ्चित्प्रकल्प्य जगतो विलक्षणत्वप्रत्यक्षस्य भ्रान्तित्वं पञ्चशिखादेर्मन्यमानस्यानुमानेन श्रौतत्वबोधकं वचनम् । यद्वा सांख्यं निवृत्तं 'तस्मात्समानाः प्रजाः प्रजायन्ते' इति संहिताया वैलक्षण्यप्रत्यक्षस्य भ्रान्तित्वं मन्यमानस्य सायणीयादेर्वेदभाष्यकर्तुरिदं वचनमित्यर्थः । तेन मायावादमतमौडुलोमिमत्तं च प्रतीयमानमपि सांख्यविमतेनाप्राप्तावसरमिति । 'एतेन शिष्टपरिग्रहाः' इति सूत्रे मायावादस्य वक्तव्यत्वान्नात्र व्याख्यातः । श्रुताविति 'विज्ञानं चाविज्ञानं च' इति श्रुतौ । अयमिति सूत्राद्युक्तः । तर्कादिरिति आदिशब्देन विलक्षणत्वसाधकः शब्दः श्रुतिरूपः 'तथात्वं च शब्दात्' इति सौत्रः । श्रुतितात्पर्येति विज्ञानत्वविशिष्टमविज्ञानत्वविशिष्टमित्यभिधेयार्थः । विलक्षणकारणकत्वविशिष्टे तात्पर्यम् । तस्येति श्रुतिविरुद्धत्वस्य हेतोः । एतदिति । हेत्वन्तरस्य सूत्रे कथनं तर्कस्य भाष्ये । अपीति अनेन ब्रह्मणि जीववैलक्षण्यम् । श्रुतौ अनीशत्वं मोहः भोक्तृभावः बन्धश्च जीवे ब्रह्मवैलक्षण्यम् । पादादीति 'पादोऽस्य विश्वा भूतानि' इति श्रुतिः । तर्को नामेति तर्कप्रतिष्ठानसूत्रेऽभिप्रायवर्णनं कर्तव्यम् ।

अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥ ५ ॥

‘मृदब्रवीत्’, ‘आपोब्रुवन्’, ‘तत् तेज ऐक्षत’, ‘ते ह वाचमूचुस्त्वं न उद्गाय’ इति । एवमादिश्रुतिभिर्भूतेन्द्रियाणां चेतनत्वं प्रतिपाद्यत इत्याशङ्क्य तुशब्देन निराकरोति, तत्तदभिमानिन्य एव देवतास्तथा वदन्ति । कुतः । वेद एव ‘विज्ञातं चाविज्ञातं च’ इति चेतनाचेतनविशेषोक्तेः । अनुगतत्वाच्च । ‘अग्निर्वाग्

भाष्यप्रकाशः ।

श्रुत्याप्युक्तम् । किंच । वेदान्तैर्जगतो ब्रह्मोपादानताप्रतिपादननिश्चये घटादीनां चैतन्यशक्ते-
श्चैतन्यस्य च तेऽब्रुवन्भूतसत्ताया निश्चयस्तन्निश्चये च सति वेदान्तैर्जगतो ब्रह्मोपादानताप्रति-
पादननिश्चय इत्यन्योन्याश्रयः, तस्मान्न विलक्षणयोः कार्यकारणभाव इत्यप्याहुः ॥ ४ ॥

अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥ ५ ॥ ननु किं सालक्ष्यं प्रकृति-
विकारयोरभिप्रेतं यदभावाज्जगतो ब्रह्मोपादानत्वासंभवं ब्रूषे । न तावद्ब्रह्मसालक्ष्यम् ।
मृत्पिण्डघटयोः पिण्डत्वाद्यभावस्य प्रत्यक्षतो निश्चयात् । अथ यत्किंचिद्ब्रह्मसालक्ष्यं तदा तु
सत्ताया सालक्ष्यं वर्तत एवेति । यदि च येन धर्मेण कारणभूतं वस्तु वस्त्वन्तराद् व्यावृत्तं
तेन धर्मेण सालक्ष्यमभिप्रेतम् । तादृशं चात्र चेतनत्वम् । तदभावान्न जगतः कार्यत्वमिति
ब्रूषे, तदा तु, ‘मृदब्रवीत्’, ‘आपोब्रुवन्’, ‘ते ह प्राणा वाचमूचुः’, ‘ते ह प्राणा अहंश्रेयसे वि-
वदमाना ब्रह्माणं जग्मुः’ इत्यादिषु मृदादीनां चेतनक्रियाश्रावणात् पुराणेषु नदीसमुद्रादीनामपि
चेतनत्वस्मरणान्न तेष्वपि सालक्ष्यमाश्रयणीयम् । तर्के श्रुत्यनुग्रहस्य त्वयाप्यङ्गीकारादित्या-
शङ्कायामुत्तरं पठतीत्याशयेन व्याकुर्वन्ति मृदित्यादि । निराकरोतीति पूर्वपक्षी निराकरोति ।
कुत इति अभिमानिन्यो देवता एवात्राभिप्रेता इति कुतोवगम्यते । विशेषपदं व्याचक्षते
वेद एवेत्यादि । तथा च यदि चेतनत्वं सर्वस्याभिप्रेयात्, यदि चोक्तवाक्येष्वभिमानिन्यो
देवता अभिप्रेता न स्युस्तदा उक्तश्रुतौ विभागं विशेषरूपं न ब्रूयात् । ‘अग्निर्वाग्’ इत्यादिनानुप्रवेश-
रश्मिः ।

अन्योन्याश्रयः स्पष्टः । तस्मादित्यन्योन्याश्रयात् ॥ ४ ॥

अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥ ५ ॥ सांख्यसनन्दनाचार्योऽत्र प्रति-
भाति ‘लिङ्गशरीरनिमित्तक इति सनन्दनाचार्यः’ इति सांख्यप्रवचनसूत्रात् । प्रकृतेः स्वस्वामिभावादिः
लिङ्गशरीरनिमित्तक इति प्रवचनकर्तृत्वात् । श्रीभागवते च श्रुतिगीतायां सनन्दनाचार्यः ।
सूत्रे च तुना पूर्वसूत्रोक्तनिराकरणाच्च । तदेतदभिसंधायाहुः नन्विति । वर्तत इति ब्रह्मणोपि वर्तते ।
वस्त्वन्तरादिति मृत्पिण्डत्वेन रूपेण वस्त्वन्तरं तन्तुरूपं तस्माद्व्यावृत्तम् । अत्रेति पादे । तेन
श्रुतिविप्रतिषेधपरिहार इति न स्वरूपलक्षणलक्षितत्वं किंतु चेतनत्वम् । स्मरणादिति ‘एवं निर्म-
सिता भीता यमुना यदुनन्दनम् । उवाच चकिता वाचं पतिता पादयोर्नृप’, ‘यद्रोषविग्रमविवृत्तकटाक्ष-
पातसंभ्रान्तनक्रमकरो भयगीर्णघोषः । सिन्धुः शिरस्यर्हणं परिगृह्य रूपी पादारविन्दमुपगम्य बभाष
एतत्’ । ‘तरवोमिनेदुः’ इति । त्वयेति पञ्चशिखादिना । ‘निर्गुणत्वमात्मनोसङ्गादिश्रुतेः’ इत्यादिसूत्रै-
रङ्गीकारात् । इति पूर्वसूत्रार्थाशङ्कायां सनन्दनाचार्य उत्तरं पठतीति व्यासाशयेनाचार्या व्याकुर्वन्ती-
त्यर्थः । पूर्वपक्षीति सिद्धान्तिनः पूर्वपक्षी । तुना सौत्रेण पञ्चशिखादिसिद्धान्ती । विभाग-
मिति विज्ञानत्वाविज्ञानत्वाभ्यां विभागम् । अनुगतत्वाच्चेत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति ‘अग्निर्वाग्’

भूत्वा सुखं प्राविशत्' इत्येवमादिविशेषानुगतिभ्यामभिमानित्वमित्यर्थः । देव-
तापदं च श्रुत्यन्तरे ॥ ५ ॥

दृश्यते तु ॥ ६ ॥

परिहरति । तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । दृश्यते हि कार्यकारणयोर्वैरूप्यम् ,

भाष्यप्रकाशः ।

रूपामनुगतिं च न ब्रूयादतस्तथेत्यर्थ इति । विशेषपदस्यार्थान्तरमाहुः देवतापदमित्यादि ।
'हन्ताहमिमास्तिस्त्रो देवताः' इति देवतापदं तेजोब्रह्मणां विशेषणं छान्दोग्ये । 'एता ह वै देवता
अहंश्रेयसे विवदमानाः' इति कौषीतकिब्राह्मणे च प्राणानां विशेषणमित्यर्थः ॥ ५ ॥

तथा च जगतोऽचेतनत्वेन विलक्षणत्वाद् ब्रह्मोपादेयत्वानुपपत्तेस्तर्कानुगृहीतस्मृत्यनुरोधेन
जगतः प्रधानोपादेयत्वं प्रतिपाद्यते । एवं जीवेपि भेद एव प्रतिपाद्यते । नित्यत्वादिकथनात् ।
ततश्च ईक्षत्यादय उपादानत्वप्रतिपादकाः, पादत्वादयोऽशत्वप्रतिपादकाश्च सत्प्रतिपक्षत्वादा-
भासाः । तस्मात्, 'कारणत्वेन चाकाशादिषु' इति सूत्रे यद् यथाव्यपदिष्टस्य कारणत्वमुक्तं, तद्
प्रत्यक्षविरोधादसंगतमित्येवं प्राप्ते सिद्धान्तसूत्रं पठन्ति ।

दृश्यते तु ॥ ६ ॥ तद् व्याचक्षते तुशब्द इत्यादि । वैरूप्यमिति वैलक्षण्यम् ।
अत्रायमर्थः । विलक्षणत्वेन ब्रह्मणो जगत्कारणत्वं दूषयतो भवतः, किं कार्यकारणयोः सर्वधर्मैः
सारूप्यं विवक्षितम्, उत केनचिद् धर्मेण, अथवा येन धर्मेण कारणं वस्त्वन्तराद् व्यावर्तते
तेन धर्मेण । नाद्यः । लोकविरुद्धत्वात्, सर्वांशसारूप्ये कार्यकारणभावहानिप्रसङ्गात्,
प्रकृतिगतानां गुणसाम्यत्वसर्वमूलत्वादीनां विकृतिष्वभावेन विलक्षणतया प्रकृतेरपि कारणता-
भङ्गप्रसङ्गात्, तत एव ब्रह्मणः कारणत्वसिद्ध्या हेतोरर्थान्तरसाधकत्वापत्तेश्च । न द्वितीयः ।
अतिप्रसङ्गापत्तेः, सच्चिदानन्दरूपाद् ब्रह्मणः सदंशाज्जडानां चिदंशाजीवानामानन्दांशाद-
न्तर्यामिणां व्युच्चरणमिति तत्तत्सारूप्यस्य तत्र तत्र विद्यमानत्वाद् भवदुक्तहेतोः स्वरूपासिद्ध-
रश्मिः ।

इत्यादिना' इति । विशेषणमिति 'तेजोब्रह्मात्मिका देवताः' इति । इत्यर्थ इति तथा च
देवतापदं विशेष इत्यर्थः ॥ ५ ॥

सिद्धान्तसूत्रमवतारयन्ति तथा च जगत इति । रामानुजाचार्योक्तजीवब्रह्मवैलक्षण्यमाहुः एवं
जीवेपीति । भेद एव विशिष्टाद्वैतत्वात् । सांख्यैकदेशिनां तु उपाधिभिष्यते न तद्वानित्युक्तमेव ।
उपादानेति हेतव इत्यर्थः । ब्रह्म उपादानम्, ईक्षतेः सत्तया सालक्षण्यादिति जीवा अंशाः
पादत्वादिति च । सत्प्रतिपक्षा इति नोपादानं विलक्षणत्वात्, ब्रह्म विलक्षणम् विज्ञानमित्या-
दिशब्दात्, ब्रह्म नोपादानं क्षीरवच्चेष्टितरूपेक्षतेरभावाच्चेत्वाभासाः ।

दृश्यते तु ॥ ६ ॥ तेनेति देहादीनां येन धर्मेण वस्त्वन्तराद्व्यावृत्तिस्तेन । किञ्च चेतनत्वेन ।
लोकेति सारूप्यस्य भेदनिबन्धनत्वेन घटयोः संभवविषययोरपि वक्तुमशक्यस्य तथात्वात् ।
'सागरः सागरोपमः' इत्यादौ सर्वांशसारूप्यमभेदेपि वर्तत इति दूषणान्तरमाहुः सर्वांशेति । तत्
एवेति विलक्षणत्वादेव । हेतोः विलक्षणत्वस्य । अर्थेति पूर्वसूत्रेयः कारणत्वाभावः । अर्थान्तरं
कारणत्वम् । अतीति द्रव्यत्वपृथ्वीत्वादिभिर्घटपटयोरपि तदापत्तेरिति । भवदुक्तेति ब्रह्म न

केशगोमयवृश्चिकादौ । चेतनादचेतनोत्पत्तिनिषेधे तदंशस्यैव निषेधः ।
तुल्यांशसंपत्तिश्चेत् प्रकृतेऽपि सदंशः ॥ ६ ॥

इति द्वितीयाध्याये प्रथमपादे चतुर्थं न विलक्षणत्वादधिकरणम् ॥ ४ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

त्वाच्च । न तृतीयः । देहादीनां येन धर्मेण वस्त्वन्तराद् व्यावृत्तिस्तेषां धर्माणां देहत्वगोमय-
त्वादीनां केशवृश्चिकादिष्वभावेन तेषामप्यकारणत्वप्रसङ्गात् । चेतनादेहादचेतनस्य केशनख-
दन्तादेः, अचेतनाद् गोमयाचेतनस्य वृश्चिकादेरुत्पत्तिदर्शनेन हेतोः साधारणत्वाच्च । यदि च
देहाज्जडात् केशादीनां तादृशम्, गोमयाज्जडानां वृश्चिकदेहानामेवोत्पत्तिरित्युच्यते तदा तूक्तमेव
स्वरूपासिद्धत्वम् । तस्मान्नेन ब्रह्मकारणत्वदूषणं न वा मृदादीनां ब्रह्मकार्यत्वदूषणमिति । इदं
च तदुक्तं हेतुं तस्य श्रुतिसिद्धत्वं चोपगम्य दूषितम् । साधवव्यतिरिक्तानां सर्वेषामप्येतदेव
मतम् । तृतीयसुबोधिण्यां तु वैलक्षण्यस्य भ्रान्तप्रतीतत्वं 'न तं विदाथ य इमा जजानान्य-
द्युष्माकमन्तरं भवति' इति श्रुतिबलादङ्गीकृत्य वैलक्षण्यानुपगमेन दूषितम् । वैलक्षण्यमन्यस्मा-
दन्तरा दृश्यते, न तु वैलक्षण्यमस्तीति तदेतदत्रापि सूचयन्ति चेतनादित्यादि । तदंशस्येति
अचेतनांशस्य । तथा च भ्रान्तप्रत्यक्षालम्बेन श्रुतिप्रत्यवस्थानं न युक्तमित्यर्थः । सलक्षणात्
सलक्षणोत्पत्तेर्वहुशो दर्शनादुक्तदूषणममन्वानं प्रति समाध्यन्तरमाहुः तुल्येत्यादि । चेदिति ।

रक्षिः ।

कारणं विलक्षणत्वात् । प्रधानं कारणं सारूप्यादित्यत्र पक्षे प्रधाने हेत्वभावः स्वरूपासिद्धिः ।
ब्रह्मणि सारूप्यात्समवायित्वे संभवत्यन्यत्रान्याय्यत्वात् । साधारणत्वं च साध्यं समवायित्वं
तद्वत्प्रधानं तदन्यद्ब्रह्म तद्वृत्तित्वात्सारूप्यस्य । साधारणत्वादिति चेतनाचेतनयोः कार्यकारणयोः
कारणं वस्त्वन्तराद्भावावर्तते तेन चेतनत्वेन उत्तरत्राचेतनत्वेन समवायित्वप्रयोजकसारूप्याभावात्साध्यं
समवायित्वं तद्वच्चेत् चेतनमचेतनं च तत्र सारूप्यरूपहेतोरभावात्साधारणत्वम् । चेतनाचेतने कारणे
वैलक्षण्यादेर्गोमयवत् इत्यत्र । ननु नोक्तस्थले साधारणत्वं कार्यसारूप्यादित्याहुः यदि चेति ।
दोषमाहुः तदा त्विति । स्वरूपेति पूर्वं व्याख्यातम् । तादृशमिति जडानाम् । सात्त्विक-
ज्ञानानाम् 'नेह नानास्ति किञ्चन' इति श्रुतिशरणानाम् । 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्' इत्याद्यनुसंधाना-
दित्याशयेन भाष्यमवतारयन्तिस्म इदं चेति । तदुक्तमिति पूर्वपक्षिणोक्तम्, सारूप्यरूपम् ।
'विज्ञानं चाविज्ञानं च' इति श्रुतिसिद्धत्वम् । न तमिति यः इमा इमानि जजान तं न विद
विदुः । अथेति भिन्नमायाप्रक्रमेण । युष्माकं सृष्टानामन्तरं भ्रमप्रतिपन्नमान्तरालिकसृष्टिरूपम् ।
अन्यत् मायिकम् । भवति लिङ्गं लेट् । लेटो डाटावित्याह । अन्यदिति श्रुत्यंशस्याभिप्रायं
संभवाभिप्रायेण वर्णयन्तः सुबोधिन्पुक्तदूषणमाहुः वैलक्षण्यमिति । दृश्यत इत्यस्याभिधेयार्थं
उक्तः अधुना कार्यकारणयोर्वैरूप्यं केशगोमयवृश्चिकादौ भाष्यप्रकाशोक्तरीत्या निषेधे तु न विलक्षण-
सूत्रान्नजमनुवृत्त्य सुबोधिन्पुक्तोर्थः सूचितस्तं सूचयन्ति तदेतदाहुः तदेतदत्रापीति । अचेत-
नांशस्येति जनिताचेतनांशस्य । तेन भाष्येन वैलक्षण्यपक्षः । परं त्वान्तरालिकसृष्टिकृतं तत् । तथा
चेति भाष्ये सुबोधिन्पुक्तवल्म्बनत्वे प्रकारे च । श्रुतीति 'विज्ञानं चाविज्ञानं च' इति श्रुतीत्यर्थः ।
सलक्षणादिति । तथा च संहितायां 'तस्मात् समानाः प्रजाः प्रजायन्ते' इति । उक्तदूषण-
मिति कार्यकारणभावे वैलक्षण्यं बाधकमुक्तं तत्कतिपयैस्तादृशैः कार्यैः कारणैश्च दृग्विषयैरपास्तं

भाष्यप्रकाशः ।

विवक्षिता चेत् । तथा च 'यथा सतः पुरुषात् केशलोमानि तथाऽक्षरात् संभवतीह विश्वम्' इति मुण्डकश्रुतौ सतः सदुत्पत्तिश्रावणेन दर्शनानुग्रहेऽपि नास्माकं दोष इत्यर्थः । अस्मिन् पक्षे भिमानिव्यपदेशसूत्रमपि सिद्धान्तसूत्रम् । तदर्थस्तु, 'विज्ञानं चाविज्ञानं च' इत्यत्र विज्ञानशब्दो भिमानिव्यपदेशो भिमन्तव्याद् वैलक्षण्यबोधनार्थो न तु कारणवचनः । कुतः । विशेषानुगतिभ्याम् । 'सच्च त्यच्चाभवत्' इत्यादिना कार्यस्यैवेतरविशेषात् । 'सत्यमभवत्' इति कारणरूपस्यानुगतेऽप्येति । प्रत्यक्षविरोधपरिहाराय द्वितीयं सूत्रम् । एवमत्र व्याख्यानद्वयेन श्रुतौ युक्तिविरोधः परिहृतः । तेन यथाव्यपदिष्टस्य कारणत्वं निष्प्रत्यूहम् । एतच्च वृत्तिहतापनीयादपि सिद्ध्यति । तथाहि नवमखण्डे आत्मनां परमात्मना शुद्धाभेदं जिज्ञासुभिर्देवैः प्रजा-
रश्मिः ।

तदत्रोक्तदूषणपदेन प्रत्याख्यते । दोष इति कार्ये इत्यर्थः । विवक्षितेति वैलक्षण्येन्तरालिके सति संहितया विवक्षिता चेत् । पूर्वपक्षसूत्रे तु ग्रहणसूचितमर्थमाहुः अस्मिन्पक्ष इति । अभिमन्तेति 'अभिमन्ता जीवो नियन्तेश्वरः' इति श्रुतेरभिमन्तव्यादीश्वरात् । 'सच्च त्यच्च' इति त्यदित्यस्य तच्छब्दार्थो यः स एव । तथा च सच्च चिच्चाभवदित्यर्थः । कार्यस्यैवेति 'इदं सर्वमसृजत यदिदं किंच तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत् तदनुप्रविश्य सच्च त्यच्चाभवत्' इति कार्यप्रवेशानन्तरं तद्भावस्फोरेणादित्यर्थः । एवकारेण कारणव्यवच्छेदः । प्रविष्टस्य भानावश्यभावः । धातावग्रेरिवेत्यतः सूत्रशेषं व्याकुर्वन्ति स्वत्यमिति । 'निरुक्तं चानिरुक्तं च निलयनं चानिलयनं च विज्ञानं चाविज्ञानं च सत्यं चानृतं च सत्यमभवत् यदिदं किंच तत्सत्यमित्याचक्षते' इति सत्यरूपेण भानम् । निरुक्तमित्यस्य निष्कृष्य समाना-समानजातीयेभ्यो देशकालविशिष्टतया इदं तदित्युक्तमिति शंकराचार्यकृतव्याख्या । अनृतं संसारश्च । सदिव सत्यं सति साधु सत्यं ब्रह्माभवदित्यर्थः । प्रत्यक्षेति घटपटादीनां विनाशदर्शनेन प्रत्यक्षविरोधः प्राप्तस्तन्निरस्यन्ति 'दृश्यते तु' इति । तदग्र एव 'तदात्मानं स्वयमकुरुत' इत्यात्मसृष्टिर्दृश्यते । तु पूर्वपक्षव्यावर्तकः । घटनाशे कपालरूपता तन्नाशे तच्छकलरूपता तन्नाशेऽपि सृष्ट्रपतेत्येवं नामरूप-नाशेऽपि द्रव्यस्यानाशो दृश्यत इति वा एवं परिहाराय द्वितीयं सूत्रम् । अस्मिन्पक्षे पादार्थसंगति-माहुः एवमत्रेति । युक्तीति युक्तिः 'विज्ञानं चाविज्ञानं च' इत्यत्र कारणग्रहणमन्तरा विज्ञानाविज्ञान-विरोधः परिहृतः । भाष्ये यत्सूचितं तदेतावता विशदीकृतं ज्ञेयम् । तेन भाष्यान्तराद्वैलक्ष-ण्यमपि दर्शितम् । श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारः । इत्थं । वैलक्षण्यप्रत्यक्षस्य भ्रान्तित्वं मन्यमानस्य सांख्य-पञ्चशिखर्ष्यादेर्वचनमिदमतो वेदान्ते सांख्यमतादनन्तरमिदमधिकरणम् । अथवा सायणीयादेर्वेद-व्याख्यातुर्वचनमिदम् । 'तस्मात्समानाः प्रजाः प्रजायन्ते' इति संहितायां वैलक्षण्यानङ्गीकारात् समानपदेन । अतस्तस्मात् समाना इति । विज्ञानं चाविज्ञानं चेति श्रुत्योर्विप्रतिषेधः तस्य परि-हारस्तु 'दृश्यते' इति सूत्रेण । दृश्यते वैलक्षण्यमङ्गुल्यादिसम्पर्कमावेऽपि । अतो यदा 'यदेव विद्यया' इति श्रुत्योपनिषदा कर्माणि कुरुते तदाक्षरज्ञानं जनयित्वोपक्षीणा वेदान्ता इति कर्मणि समानप्रजानुसंधानम् । अत्र तु 'तमेतं वेदानुवचनेन' इति श्रुत्या कर्मणा चित्तशुद्ध्या ज्ञानमिति विलक्षणाविलक्षणप्रजानुसंधानं ज्ञान इति मार्गभेदादिति । शास्त्रान्तरत्वे वेदाद्वेदान्तवैलक्षण्यकादेव । अविरोधोयमेव । अत्र तु सूत्रत्रयातिरिक्ते व्याप्तिर्न । नवमखण्ड इति । एतत्पूर्वग्रन्थाशयो दीपि-कायां स्फुटः । ननु तापिनीयत्वेऽपि ब्रह्मनिरूपणं भिन्नं न भवतीति तापिनीयनिरूपणं युक्तं तथापि

भाष्यप्रकाशः ।

पतिर्विज्ञापितस्तान् प्रति ब्रह्मवादमुपदिदेश । तत्र 'उपद्रष्टाऽनुमन्तैषः' इत्यनेनाहंप्रत्ययगम्य-
मात्मानमनूद्य 'सिंहश्चिद्रूप एव' इति तस्य परामेदं विधाय कथमेवमित्याकाङ्क्षायामेतस्य परमेदेन
स्वयोपद्रष्टृत्वाभिमानो वृथेति बोधनाय 'अविकारो ह्युपलब्धा सर्वत्र' इति परमात्मन एवोपद्रष्टृत्वम् ।
अनेन अमात् स्वस्मिन्नभिमान्यते इति बोधयित्वा, 'न ह्यस्ति द्वैतसिद्धिरात्मैव सिद्धोऽद्वितीयः'

रश्मिः ।

गोपालतापिनीयं वक्तव्यम्, साधनाध्याये फलाध्याये च तस्योक्तेरिति चेन्न । विरोधनिराकरणेध्याये
चिद्रूपव्यापकनृसिंहपदवाच्ययोगरहितस्यात्रोक्तेः । पादार्थविचारे योगादरे ना देहः सिंहो मुखे
निरूपणीय इति न पूर्णः तत्तापिन्युक्तमपि न पूर्णमतो वेदान्ते तत्तदुपाख्यरूपे नृसिंहरूपं श्रेष्ठमव-
तारविचारे न गोपालादीति सर्वविधवः इति चेन्न । प्रतिषेधमात्रत्वात् । तर्हीदृशं नृसिंहतापिनीयेस्ति ।
पुराणादौ तु पौराणमपि संभवति । नैतावता योगमात्रेण कादाचित्करूपपरेण सर्वश्रुत्यादिविप्लवोतो
रूपप्रतिषेधमात्रत्वे न पूर्णत्वं वेदान्ते तत्तदुपाख्ये रूपे नृसिंहरूपं श्रेष्ठं गोपालाद्यक्षराच्छ्रेष्ठं कादा-
चित्कानृसिंहरूपाद्भवत्येवेति सकलशास्त्रैकाध्यात् । कर्मणि वेदान्ते योगप्रधाने स्वयं योगोक्ति-
रस्त्येव । यद्वा नृसिंहतापिनीये पूर्वोक्तं ब्रह्मविदां दृश्यते तु । 'अतीन्द्रियं विप्रकृष्टं व्यवहितं
सम्यक् पश्यन्ति योगिनः' इति वाक्यात् । पूर्वोक्तपूर्वपक्षो वेत्थम् । न विलक्षणसूत्रे नृसिंहतापिनीये
न नृसिंहोस्य जगतः कारणम् । विलक्षणत्वात् चेतनत्वादस्य च विलक्षणत्वादचेतनत्वात् ।
विलक्षणत्वं चेत्यादिपूर्ववत् । द्वितीयसूत्रे तु विशेषशब्दव्याख्याने विशेषनृसिंहदेहोपि द्रष्टव्यः । एवं च
विशयानुगतिभ्यां पुराणोक्तविशेषः चिद्रूपेणानुगतिः ताभ्यामिति । अतस्तापिनीयत्वेपि नृसिंह-
प्रतिपादकत्वेन विशेषभूजजनकत्वेपि सामान्ये उपन्यासः । प्रजापतिरिति संवत्सरः कालः । संहिता-
मते 'स सर्पानसृजत' इति तृतीयाष्टकश्रुतेः संकर्षणात्मा अर्थो विज्ञेयः । 'कालात्मा भगवान् जातः'
इति सुबोधिनीयम् । प्रजापतिर्ब्रह्मा 'शब्दब्रह्मेति यं विदुः' स वेदान्ते । उपद्रष्टेति उपद्रष्टानु-
मन्तैष आत्मेत्यनेन अहमित्यहंप्रत्यगितिप्रत्ययवेद्यं शब्दगम्यं पूर्वखण्डोक्तं नवमखण्डेऽनूचेत्यर्थः ।
नृसिंहोपासकस्य तापिनीयानां भक्तानां ज्ञानिनां चाभेदमाहुः सिंहश्चिद्रूप एवेति । उपा-
सनया भग्नावरणस्तथा भवति । परंतु सोहमित्यभेदमाने प्रतिबन्धकप्रतियोगिभेदस्य विद्यमानत्वादभेदः
कुत इत्यपेक्षायामाहुः एवेति । 'चिद्रूपस्य शक्तिर्माया व्यामोहिका' तस्या आवरणरूपाया भङ्गस्योक्त-
त्वान्मायैवकारव्यावर्त्या । माया भेदरूपा । माया च तमोरूपेत्यत्रैव श्रुतिः 'तत्त्वमसि श्वेतकेतो'
इति छान्दोग्ये । तापिनीयानां यथाचारम् । भक्तानां भक्तिरसे संचारिभावः यथा पुष्टौ सर्वात्मभावे
'कृष्णोहं पश्यत गतिम्' इति फलप्रकरणे । माया तु नास्ति । 'न यत्र माया' इति वाक्यात् ।
एवं मर्यादाभक्तौ सर्वात्मभावे दत्ते भवति । अत्र भजनेनाविद्यानाशः । ज्ञानिनां तु 'जले निमग्नस्य
जलपानवत्' अभेदे गणितानन्दानुभवोक्षरात्मता । 'विद्ययाविद्यानाशे तु जीवो मुक्तो भविष्यति'
इति । वृथेति विधिवर्जितः । विधिस्तु भगवत्सेवोपयोगिसंसाररूपेहंकारे । पराभेदसमानाधिकरण-
स्याभिमानस्य 'अन्योसावन्योहमस्मि' इति न स वेद' इति अज्ञानत्वश्रावणात् । अविकारस्तु पराभिन्न
एवेत्यविकारभेदेनाभेदबोधनाय । सर्वत्रेति जीवेष्वापीत्यर्थः । अमादिति यथा पश्याम्यहं
स्थूलोहमिति परत्र परावभासो भ्रमः । ननूपद्रष्टेत्यत्र विषयतया विश्वतैजसप्राज्ञेषु वक्तव्येषु सर्वजगतो
मायाया आनन्दस्य च विषयत्वेन स्वगतद्वैतापत्तिरिति चेत्तत्राहुः न हीति । सिद्ध इति

भाष्यप्रकाशः ।

इत्यभेदं निगमयामास । तत्र भेदः प्रत्यक्षसिद्ध इति नाद्वैतसिद्धिरित्याशङ्कायां प्रत्यक्षस्य भ्रमत्वाय 'मायया ह्यन्यदिव' इति मायारूपं दोषं तत्र हेतुत्वेनाह 'अन्यदिव' प्रतीयते, न त्वन्यदित्यर्थः । ततो, नन्वस्तु मायाया दोषत्वम्, तथाप्यन्यस्याभावे तथा किं प्रत्याख्यम् । न हि खपुष्पमिवात्यन्तासत् प्रत्याययितुं शक्यते । अतः प्रतीतिबलात् सिद्धेन्यसिन्नयं जीवो भिन्न एव मन्तव्य इति कथमस्य परमात्माद्वैतसिद्धिरित्याकाङ्क्षायां तत्साधनाय पुनराह 'स वा एष आत्मा पर एवैषैव सर्वम्' इति । ततो, ननु प्रतीतस्य बाधं विना वाक्यमात्रेण मायिकत्वं न प्रतिपत्तुं शक्यत इत्याकाङ्क्षायां तत्साधनाय पुनराह 'तथाहि प्राज्ञे' इति । यथा तैजसे प्रतीयमानं सर्वं प्राज्ञे बाध्यत इति मायिकं तथा विश्वसिन् प्रतीतमपि तुरीये बाध्यत इति मायिकं मन्तव्यम् । तेन भेदोपि मायिक इत्यर्थः । तदेतद् व्याकरोति 'सैषाऽविद्या जगत्सर्वमात्मा परमात्मैव' इति । ततो, ननु तत्र निद्रावशादज्ञानसत्तास्तीति तत्रत्यस्य सर्वस्य भेदस्य चाविद्यकत्वं युक्तं जाग्रति सा नास्तीति कथं सर्वस्य मायिकत्वं प्रतिपत्तव्यमित्याकाङ्क्षायां रश्मिः ।

'मनसैवानुद्गृह्यं नेह नानास्ति किञ्चन' 'मनसैवानुद्गृह्यमेतदप्रमेयं ध्रुवम्' इति श्रुतिभ्यां सिद्धः । प्रत्यक्षसिद्ध इति । यथाहुर्नैयायिकाः 'न सोऽस्ति प्रत्ययो लोके यो भेदानुगमाद्वे' इति । विषयगतदोषमात्रं न भवत्यतो दोषत्वेन दोषग्रहणम् । करणगतमपि दोष इति दोषत्वेन दोषग्रहणम् । तत्रेति प्रत्यक्षे भ्रमे । आहेति अन्तरासृष्टिमङ्गीकृत्याहेत्यर्थः । अन्यदिति अन्तरमन्यदित्यादिशब्दैर्मयिकी सृष्टिरत्र व्यवहियते । भिन्न इति खपुष्पादीतरभेदरूपमायावगाहित्वेन । मन्तव्य इति । ज्ञानस्य निर्विषयत्वाभावेन भ्रमस्य निर्विषयत्वाभावाद्भेदरूपमायाया जीवेष्वेवोपाधित्वेन संबन्धस्य वक्तव्यत्वाच्चकारः । पुनरिति न ह्यस्तीत्यनयोक्तं पुनराह । स वा इति । एष विश्वादिपादरूपविषयः । एवं सृष्टिमुक्त्वान्तरालिकसृष्टिमाहुः एषैव सर्वमिति । एषा माया । बाधं विनेति विशेषदर्शनोत्तरं भ्रमस्य बाधदर्शनेन भ्रमत्वमत्र, प्रपञ्चे तु तददर्शनाद्बाधं विनेत्यर्थः । तैजस इति स्वप्नसाक्षिणि । प्राज्ञ इति सुषुप्तिसाक्षिणीत्यर्थः । यत्तदोर्नित्यसंबन्धाद्यथेत्यादिग्रन्थः । तुरीय इति । 'प्रवर्तते यत्र रजस्तमः' इति द्वितीयस्कन्धे । 'न यत्र माया' इति च । अङ्गुल्यादिसंपर्काच्चन्द्रादिद्वैताभासस्तदभावे तदभाववत् । तेनेति उक्तोपपादनेनोत्तरकालीनबाधेन च । सैषेति एषैव सर्वमिति वदान्तरालिकविषया । व्याकरणे विशेषसृष्टधनूदिता न सामान्या । आत्मा तुरीयः स परमात्मैव न मायाशबलितः न त्वानन्दमुक् किन्तु जगद्व्यापारवर्जम् । न च 'स आत्मा स च विज्ञेयः' इत्यतः प्राक् 'शिवं शान्तमद्वैतं चतुर्थं मन्यन्ते' इति श्रावणात्तुरीयः शिव इति वाच्यम् । मन्यन्त इति कर्तृविशेषानुक्तेर्यथाधिकारं शास्त्रार्थात् । शैवमते स्पष्टः । स्वमते 'वेदः शिवः' इति शब्दात्मा । शब्दार्थयोर्नित्यसंबन्धात्कृष्णोपि । तमस्तु तत्र नास्ति । 'प्रवर्तते यत्र रजः' इति वाक्यात् । अत एव शान्तमिति विशेषणम् । कोशे उग्र इति शिवनाम्नः शिवस्तमोधिष्ठात्री । अन्यद्विन्दिपालाख्यवादे स्पष्टम् । किञ्च 'ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं नृकेसरिविग्रहं कृष्णपिङ्गलमूर्ध्वरेतं विरूपाक्षं शंकरं नीललोहितमुमापतिं पिनाकिनं ह्यमितद्युतिमीशानः सर्वविद्यानामीश्वरः सर्वभूतानां ब्रह्माधिपतियो वै यजुर्वेदवाच्यस्तं साम जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं गच्छति' इति षष्ठखण्डोक्तेः कृष्णादयः शंकरादयो ब्रह्मादयश्च खलेकपोतन्यायेन साकारं ब्रह्म मुख्यया वृत्त्या वदन्तस्तत्प्रतीकानेकैकशो वदन्तीति सिद्धान्तात् । तत्रेति स्वप्ने । सर्वस्येति भिदो 'मायामात्रमनूद्यान्ते' इति भग-

भाष्यप्रकाशः ।

जाग्रत्यपि मायाकृतं पराभवं मायासत्तां चानुभावयति 'स्वप्रकाशोप्यविषयज्ञानत्वाज्ज्ञानभेवं ह्यत्र न विजानात्यनुभूतेर्माया च तमोरूपानुभूतेः' इति । अत्र अविषयज्ञानरूपत्वं जीवस्वरूपस्य स्वप्रकाशत्वे जानत्त्वे च हेतुः । तथा च अहमज्ञ इति जाग्रति विशिष्टानुभवबलात् तत्कृतः पराभवस्तस्याः स्वरूपं सत्ता च बोध्या । तथा च दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोर्दोषतौल्यात् तस्य च मायाख्यदोषस्य निद्राचिन्ताद्यवस्थाभेदेनानुवर्तमानत्वाज्जाग्रत्यपि सर्वस्य स्वस्मिन् परमात्मभेदस्य च मायिकत्वं मन्तव्यमित्यर्थः । ननु तत्कृतपराभवस्य मायायाश्चानुभवादस्तु भेदस्य मायिकत्वम्, परंतु सर्वस्य जगतः कथं मायिकत्वमित्याकाङ्क्षायां जगतस्तथात्वे हेतुबोधनाय तत्स्वरूपमनुभावयन् हेतुस्वरूपमनुभाषयति 'तदेतज्जडं मोहात्मकमनन्तं तुच्छं रूपमस्याः' इति ।

रश्मिः ।

वद्वान्याद्भेदस्य मायिकत्वमस्तु सर्वस्य कथमिति प्रश्नः । स्वरूपातिरिक्तविषयाभावादाहुरविषयेति । सविषयकमेव ज्ञानमित्यत्र विषये मायाशाबल्यमत्र तु कैवल्यरूपत्वमात्मैकरूपत्वं चेति भेदः । तथा च सूत्रे 'लोकवतु लीलाकैवल्यम्' 'आत्मा प्रकरणात्' इति फलाध्याये । जानन्निति 'यः सर्वज्ञः सर्ववित्' इति धर्मात्मकज्ञानेन जानन् । स्वयं तु भक्तैः सह निगूढभावकरणं करोति । अत्र नेति जीवद्वारा कर्मफलभोगादत्र प्रपञ्चे सुषुप्तौ वा न । 'द्वा सुपर्णा' इति श्रुतेराहानुभूतेरिति श्रुत्यनुभवः । मायायास्तमोरूपत्वे हेतुरनुभूतेरिति श्रुत्यनुभूतेः । जीवस्वरूपे आभासोक्तं विशदयन्ति स्म अत्रेति । जीवेति प्रापञ्चिकस्य जीवस्वरूपस्य । स्वप्रकाशेति न हि ज्ञातं घटं पश्यामीत्यत्र विषयरूपं ज्ञानं स्वप्रकाशं भवति । संयुक्तविषयतासंसर्गजन्यत्वात् । ज्ञातो घटः चक्षुःसंयुक्तः । ज्ञातं जीवं पश्यामीति तु धीरचक्षुःकर्तृविषयम् । 'कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षदावृत्तचक्षुः' इति श्रुतेः । अविषयस्य द्वितीयज्ञानस्य च प्रादुर्भूतत्वमिति ज्ञानत्वमित्यर्थः । भावे घञ् । अनुभावयतीति यदुक्तं तद्विशदयन्ति, तथा चेत्यादि अविषयज्ञानत्वे । अनुभूतिपदार्थमाहुः अहमज्ञ इतीति । ज्ञानानुकूलव्यापाराभाववानहमिति । माया च तमोरूपानुभूतेरित्यत्र ज्ञानावरणतमोरूपमायावानित्यनुभूतेः । विशिष्टानुभवेति अज्ञत्वविशिष्टानुभवबलात् । तत्कृत इति मायाकृतः पराभवः, ज्ञानावरणम्, न विजानातीतीत्यस्यार्थः । स्वरूपमिति तमोरूपेति । सत्ता चेति तमोनुभूतेस्तत्सत्ता । दृष्टान्तः स्वप्नः, दार्ष्टान्तिकं जाग्रत् । श्रुतावत्रेत्यस्य सुषुप्तावित्यर्थे वा । जाग्रतीति श्रुतिस्थात्रपदार्थः । दोषमाहुः मायाख्येति । सर्वस्येति अन्तरासृष्टस्य । इत्यर्थ इति । दीपिकायामेतत्कृतायां तु सुषुप्तौ प्राज्ञपरिष्वङ्गेण तदभेद एक एवावतिष्ठत इत्यविषयज्ञानात्मकत्वात्तां स्वं च जानन्नपि एवं जाग्रद्वद्भेदेनात्र सुषुप्तौ न विजानातीति न किञ्चिदवेदिषमिति स्मरणान्यथानुपपत्त्या तज्जनकोज्ञत्वानुभवो हि स्वप्रकाशात्मा भिन्नो निश्चीयते । बाह्यस्य तमसस्तत्राभावेन स्वप्रकाशस्याज्ञत्वापादिका माया च तेनैवानुभवेनावसीयते । 'सुषुप्तिकाले सकले विलीने तमोभिभूतः सुखरूपमेति' इति श्रुत्यन्तरादिति । एवकारस्थले एवकारमुपन्यस्यात्र शब्दः सुषुप्तिपरत्वेन व्याख्यातः । तत्स्वरूपमिति मायास्वरूपम् । हेत्विति । वाशीवत्करणभूतायाः सृष्टिविशेषे कदाचित्कर्त्याश्च स्वरूपं जडादि । तदेतदिति तत्प्रसिद्धं एतत्समीपतरवर्ति । जडं विषयमप्रकाशं वा । मोहात्मकं स्वकार्यं मोह आत्मा स्वरूपं यस्य रूपस्य । अत्र यद्यज्जनकं तत्तद्गुणकं यद्यद्गुणकं तत्तदात्मकमिति सांख्यव्याप्तिरनुसंधेया । अनन्तं आनन्दवत् । तुच्छमित्यात्मसृष्टिसूचनपूर्वकमस्या रूपमुक्तम् । 'तोदनातुच्छमुच्यते' इति पुराणे 'आत्मा तुच्छमुच्यते' इत्यात्मविशेषणात् ।

भाष्यप्रकाशः ।

तथा च स्वप्रकाशपरमात्मस्वरूपधर्मविरुद्धैर्जडत्वमोहत्वप्रमाणसंबन्धानर्हत्वैरस्य परमात्मस्वरूपताया अशक्यवचनत्वादस्य मायिकत्वम्, तेनैव तस्याः स्वरूपं तादृशमनुमातव्यमित्यर्थः । ततो नन्वनुभवे तस्याः स्वरूपमावरकमेवानुभूतं तमोरूपत्वान्न तु विक्षेपकमिति कथमयं भ्रम इत्याकाङ्क्षायां तस्यास्तथात्वमप्यनुभूतमेवेत्याह 'व्यञ्जिका नित्यनिवृत्ताऽपि मूढैरात्मैव दृष्टाऽस्य सत्त्वमसत्त्वं च दर्शयति सिद्धत्वासिद्धत्वाभ्यां स्वतन्त्रास्वतन्त्रत्वेन' इति । तथा च परमात्मनः

रश्मिः ।

अन्यथा ब्रह्मैवेदं सर्वं सच्चिदानन्दरूपं सच्चिदानन्दरूपम्' इदं सर्वमिति पूर्वश्रुतेः सर्वपदेनाकारमायिकतां विरुद्धता सह वर्तमानाया व्याकोपस्य वज्रलेपायितत्वात्, अस्या रूपमनुमातव्यमित्यर्थः । भवतीति न क्रियापदम् । ऐश्वर्यादिविपरीतधर्मवज्जीवास्तद्वज्रगत्स्वरूपलक्षणोक्तधर्मविपरीतधर्मवदिति श्रुतिविशेषणैराहुः तथा चेति । स्वप्रकाशत्वं जडविरुद्धो धर्मः । परमात्मत्वं शब्दार्थोभयनिष्ठं द्वयमपि मोहात्मकत्वमनन्तत्वं चेत्युभयविरुद्धो धर्मः । अयं सत्यधर्मः 'सत्यं परं धीमहि' इति वाक्यात् । एतेभ्यः स्वरूपेभ्यः विशिष्टे शक्त्या स्वरूपलक्षणोदितेभ्यो विरुद्धैः । जडत्वेत्यादि । मोहोस्यास्तीति मोहस्तस्य भावो मोहत्वम् । उक्ता व्याप्तिर्वात्र ज्ञेया । प्रमाणेति । एवमुभयत्रानन्तपदार्थो भवति । सेवाप्रमाणैः प्रत्यक्षादिभिः ये संबन्धाः संयोगः स्वजन्यानुमितिष्वयत्वं प्रतिपाद्यप्रतिपादकत्वं च तेषामनर्हत्वं तैः । नन्वनन्तत्वं परममहत्परिमाणवत्त्वमिति चेत्तत्राहुरस्येति जगतः । तथा चानन्तपदाजगत्त्वावच्छेदेनोक्तमनन्तत्वमिति भावः । परममहत्परिमाणं तु नास्ति प्रत्यक्षविरोधात् । मायिकत्वमिति । जगत् परमात्मास्वरूपं जडत्वमोहत्वप्रमाणसंबन्धानर्हत्वेभ्यः, यन्नैवं तन्नैवं ब्रह्मवत् । जगत् मायिकं परमात्मास्वरूपत्वात्, आन्तरालिकवत् । इति मायिकत्वम् । तुच्छत्वं तु न व्याकृतम् । अविरुद्धत्वात् । तेनैवेति मायिकत्वेनैव । मायास्वरूपं जडमोहात्मकानन्ततुच्छम् । मायिकत्वात् । आन्तरालिकवत् । तस्याः स्वरूपं पक्षः, श्रुतौ रूपं पक्षः । तादृशं साध्यम् । अनुमातव्यमिति श्रुतौ क्रियापदबोधकम् । अधुना माया च तमोरूपेत्युक्तं तदत्रैव । अथवात्रापि सत्त्वरजसी तापिनीये भिन्नरूपे स्त इत्याकाङ्क्षायां स्त इत्याहेत्याहुः ततो नन्वित्यादिग्रन्थेन । अनुभव इति अनुभूतेरित्युक्ते । आवरकमिति अहमज्ञ इत्येवं जीवरूपतत्त्वानुसंधानावरकमित्यर्थः । नतु विक्षेपकमिति आत्मभेदात्मकविक्षेपजनकम् । 'जीवस्यानुस्मृतिः सती' इत्युत्तरार्द्धोक्तसोहमिति प्रतीत्यनन्तरं मायासंबन्धेहमज्ञ इत्यज्ञत्वकृतात्मभेदात्मकविक्षेपः । कथमिति जगद्रूपोपि भ्रमः कथमिति प्रश्नः । जगति रजःकार्यात्मकभेददर्शनात् सत्त्वकार्यज्ञानदर्शनाच्च । तथात्वमिति विक्षेपकत्वम्, सात्त्विकज्ञानजनकत्वं च । अनुभूतमिति मूढैः । 'व्यञ्जिका' इत्यादिश्रुतेरर्थमाहुः तथा चेति । सत्त्वरजःकार्यविशिष्टजगद्रूपत्वे च । अत्र चितः व्यामोहिका मायोच्यते । परमात्मन इति । एतेन नित्यनिवृत्तेत्यत्र नित्यात्परमात्मनो निवृत्तेति पञ्चमीसमास उक्तः । 'अजामेकाम्' इति श्रुतेः । 'असत्त्वं सर्वमृच्चैव' इति गीता । तेन मायिकसृष्टिकर्त्रीयं न तु करणभूतात्र । मुह वैचित्र्ये । विगतस्परणैः ध्रुवस्मृतिरहितैः तदाहुरज्ञानिभिरिति । अन्यदपि ज्ञानं ग्राह्यम् । दृष्टेति 'ज्ञानकाशया' इति श्रीभागवते । अत्रात्मा विशेषणविशेष्यसंबन्धावगाहिज्ञानं तत्र परमात्मातिरिक्तसंबन्ध उत्पादितो वक्तव्यः स च भेदात्मकः । अभेदस्य मायानाश्रयत्वात् । एवकारस्येत्यं वमतीत्यर्थोपि । श्रुतिप्रामाण्याद्दृष्टेयमपि तदाहुः

भाष्यप्रकाशः ।

सकाशाभिबृत्तापि सा मूढैरज्ञानिभिरात्मैव दृष्टा आत्मभेदात्मकं विक्षेपमुत्पादयन्त्येवेयं दृष्टा । अतो भेदस्येवास्यापि जडत्वादिविशिष्टस्य व्यञ्जिका सती, अस्य जगतः साङ्ख्यरीतिकसिद्ध-
त्वनैयायिकादिरीतिकासिद्धत्वाभ्यां मीमांसकप्रतिपन्नस्वतन्त्रत्वमायावादिप्रतिपन्नास्वतन्त्रत्वेन च

रश्मिः ।

आत्मभेदात्मकमित्यादि । एतेन सत्त्वतमोभ्यामनपहतं रजो विक्षेपशक्तिः स विक्षेपो न विवक्षितः । आत्मनोऽभिन्नाक्षरस्य जीवजडभेदानां व्युच्चरितानां संबन्धरूपभेदानामपि आत्मानः स्वरूपाणि येन कालकृतमायाधर्मक्षोभरूपविक्षेपेण स आत्मभेदात्मकस्तम् । एवकारतात्पर्यार्थपूर्वकमाहुः उत्पाद-
यन्तीत्यादिना । ज्ञानकाशा एव । इत्थं वमतीत्येवकारः यौगिकार्थः । रूढार्थकमाहुः एवेति । अवधारणं रूढार्थः । दृष्टपदालम्ब्यमाहुः इयमिति । दर्शनं प्रत्यक्षम् । इदमस्तु प्रत्यक्षभेदरूपमिति । अस्येति जगतः, आत्मसृष्टिव्यतिरिक्तस्य । व्यञ्जिकेति सर्वरूपभगवत्संबन्धात्सर्वप्रतिकृतिरूपेत्यर्थः । मूलरूपोपरि संचायकरूपेति यावत् । तदेतत् 'सत्त्वं रजस्तम इति निर्गुणस्य गुणान्नयः' इत्यस्य सुबोधिण्यां स्फुटम्, तत्रापि 'अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः' इति मतमत्र सिद्धं भविष्यतीत्युक्तम् । अस्येति श्रौतमिदं व्याख्येयं पदम् । सत्त्वमसत्त्वं च दर्शयतीत्यनयोपनिषदन्तरोक्ता सदसती माया स्मारिता । सती सात्त्विकी । असती तामसी । पदार्थसत्त्वदर्शिका सती । उत्तरकालिकबाधेनासती । राजसी त्वग्रे वक्तव्या । हेतुपूर्वकं व्याकुर्वन्ति । अत्रान्यख्यातिर्न । ज्ञानकाशा यतो माया न तु स्वरूपलक्षणलक्षिता । अतो यां कांचित् ख्यातिमाहुः साङ्ख्यरीतिकेति । साङ्ख्यरीतिरिव रीतिर्यस्य सिद्धत्वस्य । अयमर्थः । तमोरूपा मायेत्युक्तं तमःकार्यं भ्रमः स च ब्रह्मत्वप्रकारकब्रह्मविशेष्यकज्ञाने ब्रह्मविदामपि घटत्वादिप्रकारकं ज्ञानं जायते तच्च तदभाववति तत्प्रकारकत्वाद्भ्रमः । इयमन्यख्यातिर्न । बुद्धेः ख्यातिः सा, माया तु करणमिति । अतो ग्रहस्मरणात्मिका ख्यातिः । अतः शुक्तौ रजतत्ववत् ब्रह्मणि संचायकजगद्रूपो भ्रमः । स च ब्रह्मग्रहः घटत्वादिस्मरणमिति सांख्यरीतिकं सिद्धत्वम् । अनेन सत्त्वम् । अन्यथा खपुष्पमपि स्मरेत् । ननु तर्हि घटादिज्ञानवद्ब्रह्मविदामपि भ्रमो न निवर्तत तत्तद्विशेषदर्शनेपीत्यत आहुः नैयायिकेति । नैयायिकादिरीतिरिव रीतिर्यस्यासिद्धत्वस्य । आदिपदेन मायावादी । अयमर्थः । विशेषदर्शनेन ब्रह्मविदां घटत्वादिस्मरणनिवृत्तिः विद्ययाऽविद्या-
नाशात् । ब्रह्मत्वप्रकारकब्रह्मविशेष्यकज्ञानात् । 'सर्वं खल्विदं ब्रह्म' इति श्रुतेः । तथा चासिद्धत्वं घटत्वादीनामन्यथाख्यातेः । अन्यप्रकारस्तु न तिष्ठति बहुकालम् । अनिर्वचनीयान्यथाख्यातेर-
सिद्धत्वं सुज्ञेयम् । अतो विशेषदर्शनेन निवर्ततामित्यर्थः । अनेनासत्त्वम् । अन्यथा न निवर्तत । कार्यविषय उक्त्वा मायाविषय आहुः मीमांसकेति । स्वसिद्धान्ते माया स्वतन्त्रा कर्तृरूपा, अस्वतन्त्रा कार्यरूपा बहिः क्षिप्ता बुद्धिः, तयोर्भ्रमे समाहारः । यथाहुः ख्यातिवादे पुरुषोत्तमाः । 'यन्मायया बहिः क्षिप्ता ख्यायते बुद्धिरर्थवत्' इति । 'स्वतन्त्रः कर्ता' इति पाणिनीयसूत्रात्कर्त्री । माययेत्युक्त्या स्वतन्त्रा । बुद्धिस्त्वस्वतन्त्रा, कर्मत्वात् । भ्रमे उभयोः समाहारः । अयं भ्रमो मूलरूपे संभवति मूलरूपोपरि संचायकरूपे भ्रमेपि स्वतन्त्रास्वतन्त्रत्वेनेत्येव । तथाहि मीमांसका हि जीवानां भेदं वदन्त एकमीश्वरं न मन्यन्ते । कर्मातिरिक्तस्य तस्याभावं च । तनु वेदान्तेऽविद्यावता कृतमवीर्यवत्तरं भवति । अतोत्र स्वतन्त्रं कर्म । प्रवाहानादित्वात् । अविद्यावत्कृतत्वान्माया । 'धर्मः प्रोज्झितकैतवोत्र' इत्यत्र सुबोधिण्यां द्रष्टव्यम् । एतदुक्तं मीमांसकप्रतिपन्नस्वतन्त्रत्वेत्यनेन ग्रन्थेन । मायावादीति ।

भाष्यप्रकाशः ।

सत्त्वमसत्त्वं च दर्शयतीति तयैवायं भेदवादादिप्रतिपन्नजगद्रूपोऽपि भ्रम इत्यर्थः । ततो ननु तस्याः कथमेवं जगद्रूपो भेदरूपश्च परिणाम इत्याकाङ्क्षायामुभयं दृष्टान्तेनाह 'सैषा वटबीजसामान्यवदनेकवटशक्तिरेकैव' इति । तथा च सामर्थ्येनैकस्या अनेकविधः परिणाम इत्यर्थः । अत्रापि कश्चिदर्थोऽतिगोप्य इति विशेषबोधनाय दृष्टान्तं व्याकृत्य दार्ष्टान्तिके केनचिदंशेन योजयति 'तद्यथा वटबीजसामान्यमेकमनेकान् स्वाव्यतिरिक्तान् वटान् खबीजानुत्पाद्य तत्र तत्र पूर्णं संतिष्ठत्येवमेवैषा माया स्वाव्यतिरिक्तानि परिपूर्णानि क्षेत्राणि दर्शयित्वा रश्मिः ।

सोपाधिके कर्तृत्वात्साऽस्वतन्त्रा । एतादृशस्वतन्त्रास्वतन्त्रत्वसमाहारः मूलरूपोपरि संचायकरूपेति । सत्त्वमित्यादि कार्यरूपेऽसिद्धत्वेन मायारूपे स्वतन्त्रास्वतन्त्रत्वेन सत्त्वं दर्शयति । कार्यरूपेऽसिद्धत्वेन मायारूपे स्वतन्त्रास्वतन्त्रत्वेनासत्त्वं दर्शयतीत्यर्थः । करणत्वं मत्वाहुः तयैवेति । संप्रुतो मायाभेदो वारितः । मायान्तरव्यवच्छेदक एवकार इति । भेदवादो नैयायिकादीनाम् । आदिपदेन संसारः । तदादिप्रतिपन्नः जगत्प्रतिनिधितया प्राप्तः । प्रसिद्धजगति रूपमस्य भेदसंसारादिज्ञानरूपभ्रमस्य । अपिशब्देन मूलरूपोपरि संचायकभ्रमस्य समुच्चयः । अस्याः शक्तित्वेनोपस्थितौ सदानन्दस्य जगत्कर्त्री शक्तिर्द्वितीयस्कन्धनवमाध्याये उक्ता तद्व्यावृत्त्यर्थमग्रिमग्रन्थमवतारयन्ति ततो नन्विति । वटबीजेति । तेन चिदंशशक्तिर्व्यामोहिका मायेत्युक्तम् । वटः शप्तः शिवः चित्, 'वेदः शिवः शिवो वेदः' इति वाक्यात् । 'नाम चिद्विक्तम्' इत्युग्वेदे । वटबीजयोः सामान्यम् । 'वटान् खबीजान्' इति वक्ष्यमाणश्रुतेः, तद्वत् । 'नित्यमेकमनेकानुगतं सामान्यम्' इति सामान्यलक्षणादनेकवटशक्तिरेकैव । व्यामोहिका चिदंशस्य शक्तिरिति वटरूपरुद्रश्चिद्रूप उक्तः । सामर्थ्येनेति दृष्टान्तसामर्थ्येन । अत्रापितीति व्यञ्जिकेतिश्रुतिवदत्रापि । अतिगोप्य इति 'भक्तिरहस्यभजनं तदिहामुत्र फलभोगनैराशयेन....मनःकल्पनमेतदेव च नैःकर्म्यम्' इति पाठे न तु भक्तिरस्य भजनमिति पाठे तदैव 'उत्कर्षश्चापि वैराग्ये हरेरपि हरिर्यदि' इत्युक्तः । ननु शृङ्गारो भगवान् सष्टिकर्तेति चेन्न । इच्छासृष्टिः शृङ्गारः प्राज्ञ इति न किंचिदेतत् । अयमपि गोप्यः । तद्विद एव जानन्ति यतः । तदुक्तं 'स्वरूपलभान्न परं विद्यते' इति 'सोश्रुते सर्वान्कामान्' इति च । सायुज्यमोक्षरूपत्वाद्भगवतः । जीवानामात्मनां चाक्षरात्मकत्वात् । पुरुषोत्तमस्यान्यत्वात् । अदृश्यत्वाधिकरणोक्तः 'केमाः स्त्रियोऽवनचरीः' इत्यत्र निरूपितमित्यलम् । वटबीजसामान्येति योजयति तद्यथेति । पूर्णमिति वटत्वं बीजत्वमेकं नित्यमनेकानुगतमिति पूर्णम् । वतिप्रत्ययार्थं योजयति एवमेवेति । अनेकवटेत्यस्या अर्थ एषा मायेति । यथा सामान्यमात्मा वैयाकरणमत एवं मायात्मरूपा ज्ञानकाशा यतः । परिपूर्णानीति परीति मूलरूपम् । पूर्णानीति सामान्यस्थानापन्नमायाविशिष्टानि । क्षेत्राणि शरीराणि । दर्शयित्वेत्याधुनिकमायाविवत् । ईशदेहे ईशं तमोरूपा तमोविष्ठातारं करोति । जीवं स्वस्या उपाधित्वनिर्वाहायाणुबहुरूपमप्येकं व्यापकं बृहदारण्यकोक्तं क्रोधमयं करोति । तमोरूपत्वादेव । क्रोधमयोऽक्रोधमय इति बृहदारण्यके शान्तोपि जीवः 'शान्तं शिवं चतुर्थं मन्यन्ते' इति शान्तः

भाष्यप्रकाशः ।

जीवेशावाभासेन करोति माया चाविद्या च स्वयमेव भवति' इति । अत्र च वटस्थानापन्नानि क्षेत्राण्यनेकत्वस्थानापन्नं परिपूर्णत्वं स्वाव्यतिरिक्तत्वं तूभयत्रापि समानम् । उत्पादनस्थाने परस्मै प्रदर्शनम् । तत्र पूर्णसंस्थितिस्थाने द्वयोराभासेन करणं स्वस्य द्विधाभवनं चेति विशेषः । तथा सति जगद्रूपेषु क्षेत्रेषु जडत्वं मोहात्मकत्वमनन्तत्वं तुच्छत्वं च यद् भासते तत् तेषामेतदव्यतिरिक्तत्वादेतदीयम् । किं च क्षेत्रप्रदर्शनोत्तरं द्वयोराभासेन करणोक्त्या आभासभूतयोर्जीवेशयोर्न द्रष्टृत्वं किं तु परमात्मन एवोभयद्रष्टृत्वम् । स्वद्वैधीभावोक्त्या च द्विविधाभासाधारत्वं बोधितम् । इयं च परमात्मनः सकाशान्नित्यनिवृत्तेति न तदुपाधिः, किं तु जले चन्द्रकिरणवदविभक्त एव योऽशोऽस्यां प्रविशति तदुपाधिर्भूत्वा अंशानां परस्परं परमात्मनः सकाशाच्च भेदं मौढ्यादिधर्मवैशिष्ट्यं च दर्शयति । तेन भेदरूपोऽपि तस्याः परिणाम इत्यर्थः । ततस्तस्याः कथमेवंरूपतेत्याकाङ्क्षायां तस्याः स्वरूपमाह 'सैषा चित्रा सुदृढा बहुङ्कुरा स्वयं गुणभिन्ना अङ्कुरेष्वपि गुणभिन्ना सर्वत्र ब्रह्मविष्णुशिवरूपिणी रश्मिः ।

शिवस्तयोर्गतिमाह आभासेनेति । शान्तवदाभासमानयोरशान्तयोरभासेन करणं न मूलेन । 'प्रकाशकं तच्चैतन्यं तेजोवत्तेन भासते । न प्राकृतेन्द्रियैर्ग्राह्यं न प्रकाश्यं च केनचित् । योगेन भगवद्दृष्ट्या दिव्यया वा प्रकाशते । आभासप्रतिबिम्बत्वमेवं तस्य न चान्यथा' इति शास्त्रार्थः । 'छिद्रा व्योम्नीव चेतनाः' इत्यत्रापि या छिद्राणीव प्रतीतिश्चैतन्यानां साभासेन कृता । एवमीशे तेजोबिन्दूपनिषदुक्तस्य दुःप्रेक्ष्यत्वस्य सुप्रेक्ष्यत्वं माययाभासेन कृतम् । तर्हीशस्य जीवतुल्यतापत्येश्वरत्वहानिरत आह भायेति । विबुधेषोर्मायाख्या शक्तिः काचित् भागवते प्रसिद्धा । चकारेण विद्या । 'विद्याविद्ये मम तनू विद्वद्युद्धव शरीरिणाम् । बन्धमोक्षकरी आद्ये मायया मे विनिर्मिते' इति भगवद्वाक्यात् । एतास्तिस्रः शक्तयः क्वचित्तिष्ठन्ति । मायारूपतमोधिष्ठातेश्वरः । अविद्यावलिप्तबुद्धयो जीवा इति मायिकपक्षे विशेषाभावेपि बोधितम् । मूलसृष्टिसाम्यात् । दार्ष्टान्तिके योजयन्ति अत्र चेति योजकश्रुतौ । वटस्थानेति । इदं पूर्वश्रुतिदार्ष्टान्तिकस्थम् । सामान्यस्य मायायाश्चाश्रयत्वात् । अनेकशब्दार्थमाह अनेकत्वेति विशेषणत्वसाम्याद्व्याख्यानाच्च । उभयत्रेति दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः । परस्मा इति जननिकुरुम्बायाविदुषे । प्रदर्शनमिति । उत्पाद्य दर्शयित्वेति क्त्वाप्रत्ययसाम्यात् । क्त्वो ल्यप् । करणमिति अधिकम् । ज्ञानकाशत्वेन सामान्यस्थानीयत्वात् । द्विधेति विद्याविद्येति द्विधा । एतदीयमिति । ननु 'सद्रूपेण जडा अपि' इति निबन्धाज्जडा नैतदीया इति चेन्न । जगद्रूपेष्वित्यस्य मायिकजगद्रूपेष्वित्यर्थात् । परमात्मन इति सुबोधिन्युक्तमूलरूपस्य । द्विचन्द्राद्याभासस्य न द्रष्टृत्वमित्येवकारः । स्वद्वैधीति मायाया द्वैधीभावोक्त्या द्विविधाभासस्य जीवस्योक्तः, ईशस्यापि तेजोबिन्दूपनिषदुक्तस्य दुःप्रेक्ष्यस्य सुप्रेक्ष्यत्वं माययाभासेन कृतमित्युक्तमेव । तदाधारत्वं ज्ञानकाशत्वात् । ईश्वरवत् । 'विद्याविद्ये मम' इत्यत्र 'विद्याविद्ये हरेः शक्ती मायया मे विनिर्मिते । ते जीवस्यैव नान्यस्य दुःखित्वं चाप्यनीशता' इत्यनुसारेणाहुः इयं चेति । 'अविभक्तं च भूतेषु' इति गीतावाक्यादाहुरविभक्त एवेति । यो जीवो भवितुमहन्तामगतादिरूपाविद्यायां प्रविशति । दर्शयतीति उत्पादयतीत्यर्थः । पर्यायतोक्ता क्षेत्राणि दर्शयित्वेत्यत्र । तेनेति वैशिष्ट्यस्य नैयायिकोक्तपदार्थान्तरत्वेन । एवंप्रपञ्चेति । अत्राप्यतिगोप्यांशस्योक्तत्वादसङ्गे भक्त्यैकलभ्ये

भाष्यप्रकाशः ।

चैतन्यदीप्ता' इति । अत्र चित्रेत्यादिभिश्चतुर्भिः क्रमेण जगतो विचित्राकारे जडत्वे मोहात्मकत्वे संख्याकृते आनन्त्ये तुच्छत्वे च तत्स्वभावो हेतुत्वेनोक्तः । अङ्कुरेष्वपि गुणभिन्नेत्यनेन तदङ्कुरभूतानां गुणानामपि प्रत्येकं संघातत्वं नानाप्रकारकव्यष्टिप्रस्तारप्रयोजकत्वायोक्तम् । एतावदुपादानतानिर्वाहकं सर्वत्र ब्रह्मविष्णुशिवरूपिणीति सृष्ट्यादित्रिविधकर्तृत्वनिर्वाहकम् । तच्च रूपत्रयं नास्याः, किं त्वेतद्रूपत्रयमस्यां ब्रह्मण इति बोधनाय चैतन्यदीप्तेत्युक्तम् । तदेतन्निगमयति 'तस्मादात्मन एव त्रैविध्यं योनित्वमपि' इति । यस्मादियमाभासाधारभूता माया चैतन्यदीप्त्यैव ब्रह्मादित्रिरूपवती तस्मादात्मन एव त्रैविध्यम् । आभासाभास्ययोः समानाकारत्वस्यैवानुभवत् । अत्र त्रैरूप्यमिति वक्तव्ये त्रैविध्यमिति यदुक्तं तेनाविद्यायामपि देवमनुष्यासुरभेदभिन्नत्रिविधजीवप्रयोजकं रूपमप्यात्मन एवेति बोधितम् । यस्माच्च चैतन्यदीप्त्या दर्शयिष्येव, न तु कर्त्री, तस्माद् योनित्वं निमित्तकारणत्वमप्यात्मन एवेति । तथा चाभासनिमित्तत्वं जगन्निर्मातृत्वं च शुद्धस्यैव साकारस्येति बोधितम् ।

रश्मिः ।

जीवतुल्यतापादकत्वात्पूर्वोक्तमायावृत्तान्तः कथमिति प्रश्नः । चतुर्भिरिति विशेषणैः । विचित्रेति सदसती, तमोरूपा, योगमाया चेति माया त्रिधा, तास्वाधिदैविकी यदा तदा चित्रा योगमाया, चित्रापदस्य सुभद्रावाचकत्वात् विचित्रा चैतन्यदीप्तत्वात् । विचित्राकारे विरुद्धधर्मातिरिक्तविरुद्धधर्मैर्विचित्राकारोऽतिगोप्यर्थे आधिदैविकविशिष्टाकारे । संख्येति बहुत्वसंख्याकृते । बह्वङ्कुरेति श्रुतेः न परममहत्परिमाणकृते । जडत्व इति । स्वभाव इति तस्याः परिणामो जगत् यतः स्वभावः । स्वभावः परिणामहेतुः । उक्त इति चित्रादिपदेनोक्तः । यदि चित्रस्वभावो न स्यात् । विचित्राकारं जगन्न स्यात् । सुदृढेति क्षेत्रस्थास्थीनि जडानि न भवेयुर्यदि सुदृढस्वभावो न भवेदिति जडत्वे सुदृढपदेन स्वभाव उक्तः, अतिगोप्यार्थे शोभना दृढा । सेवोपयोगो दृढसंहननाङ्गस्य सांख्य उक्तः । न च 'न यत्र माया' इति मायानिषेधः । चैतन्यदीप्तत्वान्निषेधो न भविष्यति । कृष्णावतारसमये वा योज्या । बह्वङ्कुरेति क्षेत्रेषु जगद्रूपेष्वित्युक्तत्वाद्बहवोऽङ्कुरा मोहादिरूपा नवोद्भिदो यस्याः । अतिगोप्यार्थे नवीनभावा ज्ञेयाः । यदि बह्वङ्कुरस्वभावो न स्यात् मोहादिविशिष्टं न स्यात् जगत् इति मोहात्मकत्वे बह्वङ्कुरापदेन स्वभाव उक्तः । स्वयं गुणभिन्नेति क्षेत्रेषु गुणा भिन्नाः बह्वङ्कुरात्वात् । अन्यथा मायायाः कृत्वप्रसक्तिः स्यात् । यदि स्वयं गुणभिन्नस्वभावो न स्यात् । मायोच्छेदमिया जगद्गुणवन्न स्यात् । अत आनन्त्ये स्वयं गुणभिन्नपदेन स्वभाव उक्तः । तुच्छत्वं पञ्चमं पूर्वमुक्तप्रयोजनम् । यदि तुच्छस्वभावो न स्यात् जगत्तुच्छं न स्यादिति तुच्छत्वे पूर्वश्रुत्युक्ततुच्छपदेन स्वभाव उक्तः । जगद्गुणवन्न स्यादित्युक्तयुक्त्या जगद्गुणवदिति सिद्धं तत् । मायाङ्कुरजगत्सु अङ्कुरावशिष्टस्तेषु चाहेत्याशयेनाहुः अङ्कुरेष्विति । तदङ्कुरेति मायाया जगतश्च नवोद्भिद्भूतानाम् । प्रत्येकमिति सत्त्वादीनां प्रत्येकं विष्णवादिसंघातत्वम् । नानेति सात्त्विकासात्त्विकादिभेदेन नानाप्रकारका व्यष्टिदेहप्रस्तारास्तेषां प्रयोजकत्वायोक्तम्, कारणत्वाय तु मूलरूपसृष्टपञ्चमहामूतादि । चैतन्यदीप्तेति ब्रह्मगुणेन चैतन्येन दीप्तेति ब्रह्मादिरूपवतीत्यर्थः । तस्मादिति सदाभासाधारत्वात् । एवकारस्तु 'सत्त्वं रजस्तम इति प्रकृतेर्गुणास्तैर्युक्तः परः पुरुष एक इहास्य धत्ते । स्थित्यादये हरिविरञ्चिहरेति संज्ञा' इति वाक्यात् । अनुभवादिति । चन्द्रादिद्वैताभासः तिर्यग्दृष्टेः समदृष्टिविषयः । न तु कर्त्रीति । इदं ब्रह्मविष्णुशिवविष्णुविषयम् । तेनोत्पाद्येत्यस्य दर्शयित्वेति व्याख्यानमविरुद्धम् । बोधितमिति । तेन माया च

भाष्यप्रकाशः ।

तदेतद् व्युत्पादयन् पूर्वमाभासयोर्वैलक्षण्यमाह 'अभिमन्ता जीवो नियन्तेश्वरः' इति । तत्रोभयो-
 राभासत्वे तुल्यत्वे कथमेवं वैलक्षण्यमित्याह्वयं तत्प्रयोजकं रूपमाह 'सर्वाहंमानी हिरण्य-
 गर्भस्त्रिरूप ईश्वरवद् व्यक्तचैतन्यः सर्वगो हि' इति । हिर्हेतौ । यस्मादयं सर्वाहंमानी सर्वगः
 समष्टिस्तस्मादविद्या व्यष्ट्युपाधयो जीवास्तत्तदभिमन्तारः । यस्मादीश्वरवद् व्यक्तचैतन्यस्तस्मात्
 ते नियन्तारः । यस्मात् त्रिरूपस्तत्तदङ्कुरोपाधयो ब्रह्मादयोऽपि प्रत्येकं तादृशाः । दृष्टान्ती-
 भूत ईश्वरः को वेत्यत आह 'एष ईश्वरः क्रियाज्ञानात्मा' इति । एष इति प्रक्रान्तः परमात्मा ।
 तथा च तस्य क्रियात्मत्वात् तत्प्रतिरूपोऽयं सर्वाहंमानी, तस्य ज्ञानात्मत्वादयं व्यक्त-
 चैतन्य इत्यर्थः । एवं योनित्वं समर्थयित्वा कार्यकारणयोः सालक्षण्यं वैलक्षण्यं चाह 'सर्वं
 सर्वमयं सर्वे जीवाः सर्वमयाः सर्वावस्थासु तथाप्यल्पाः' इति । तेन यन्मूले तदेव कार्येषु

रश्मिः ।

तमोरूपेतिप्रभृतिश्रुतिर्जगतो मायामयत्वे मायायाश्च योनित्वे तात्पर्यमिति दशप्रकरण्याश्चित्रदीपे
 श्रुत्वा कश्चिदपास्त इति ज्ञेयम् । आभासयोरिति ईशजीवयोः । तुल्यत्व इति तुल्यत्वं चेत्यर्थः ।
 तृतीयान्तं वा नकारः पतित इति । तत्प्रयोजकमिति । वैलक्षण्यप्रयोजकमीशे व्यक्तचैतन्यं जीवे-
 ष्वव्यक्तचैतन्यमर्थं विहाय चिद्रूपशब्दे ब्रह्माणमाह सर्वाहमिति । चितो व्यामोहिका शक्तिः
 या चिद्रूपहिरण्यगर्भस्यैतद्गुणाहंतासंबन्धः । ईश्वरशब्दार्थेने वक्तव्यः । समष्टिरिति शब्दस्य
 व्यापकत्वात् । 'शब्द इति चेत्' इति सूत्रे शब्दात्सष्टेरुक्तत्वात् । अविद्येति अविद्या व्यष्ट्यावृत-
 चैतन्याः । छिद्राणीव प्रतीताः । तत्तदिति कर्तृत्वाद्यभिमन्तारः । तस्मादिति व्यक्तचैतन्य-
 त्वात् । ते ईशादयः । त्रिरूप इति ब्रह्मविष्णुशिवरूपः । तत इति क्रमवाचकं तत इति
 पदम् । रजोधिष्ठात्रङ्कुराः कर्मादयः तैरुपाधयः मायावृतचैतन्याः ब्रह्मादयो ब्रह्मविष्णुशिवाः ।
 तादृशाः आभासीभूताः । तेन हिरण्यगर्भकर्माजिता ब्रह्मविष्णुशिवाः । त्रिरूप इति विशेषणात्तुरीयो
 हिरण्यगर्भः । एवं शिवस्तुरीयः । विष्णुस्तु त्रिरूपः । 'विष्णोस्तु त्रीणि रूपाणि' इति वाक्यात् । तुरीयौ
 ईश्वररूपभवनउपयुक्तौ । ब्रह्मा विष्णुः शिवो भूत्वा पुनः कृष्ण एव जात इति फलप्रकरणे सुबो-
 धिन्याम् । तुरीयो ब्रह्मा शब्द इति चिन्मात्रः । सच्चिदानन्दस्तुरीयः । तत्र स्वरूपांश उपयुक्तः ।
 तुरीयः शिवोपि 'त्वमस्य पुंसः परमस्य मायया दुरत्ययास्पृष्टमतिः समस्तदृक्' इति वाक्यादुपयुक्तः ।
 दृष्टान्तीति ईश्वरवदित्युक्तो दृष्टान्तीभूतः । क्रियेति काण्डद्वयार्थः । ननु व्यक्तचैतन्ये
 दृष्टान्त ईश्वरः तत्त्वं च ज्ञानात्मेत्यनेनैव सिद्धं क्रियेत्यस्य किं प्रयोजनमतो विवृण्वन्ति प्रक्रान्त
 इति शुद्धाभेदार्थं ब्रह्मवादविषयः । क्रियेति क्रियाशक्तिरात्मनि यस्य तत्त्वात् । तत्प्रतिरूपः
 रजोवैशिष्ट्येपि 'विशिष्टं शुद्धान्नातिरिच्यते' इति प्रतिनिधिरूपः । कर्ममार्गेण ब्रह्मैवमुच्यत इति
 कर्मठत्वात्क्रियाग्रहणं चैतन्यस्याविद्यावच्छिन्नत्वाद्भ्यक्तताहेतुः क्रियेति प्रयोजनं व्यक्तता । तर्हीश्वरस्य
 किं श्रेष्ठ्यमिति भावः । नन्वहंमानित्वे सति व्यक्तचैतन्यता कथमित्यत आहुः तस्येति । ज्ञानमात्मनि
 यस्य तत्त्वाज्ज्ञाननाश्याहंमान इति क्रियया शुद्धे चित्ते ज्ञानोत्पत्त्याहंमाननाश इति व्यक्तचैतन्यः ।
 योनित्वमिति आभासे निमित्तत्वं जगतोऽभिन्ननिमित्तोपादानत्वम् । 'संसारमहीरुहस्य बीजाय'
 इत्यत्र बीजाय निमित्तकारणायैति व्याख्यानाद्योनिरपि निमित्तम् । सालक्षण्यमिति साधर्म्यं
 वैधर्म्यं च । सर्वमया इत्यत्र जीवेषु सर्वशब्दादिकारे मयद्भाषितः इति सर्वमयमित्यत्रापि प्राचुर्ये मयद् ।

भाष्यप्रकाशः ।

स्वल्पमिति बोधितम् । एवं कार्यमाभासश्च व्युत्पादितः । तेन कारणत्वमाभास्यत्वं च दृढी-
कृतम् । अतः परं जीवात्मनां मुख्यवृत्त्या प्रणवप्रतिपाद्यत्वं निगमयितुं परमात्मन एवा-
वस्थाभेदं क्रियाभेदं चाह 'स वा एष भूतानीन्द्रियाणि विराजं देवताः कोशाश्च सृष्ट्या
प्रविश्याऽमूढो मूढ इव व्यवहरन्नास्ते माययैव तस्मादद्वय एवात्मा' इति । तथा च यः
स्रष्टा स एवांशेन प्रविश्य द्विधा व्यवहरति मायया, न तु द्विधा भवतीति मूलविचारे
स एवायं स्वस्य रूपं प्रणवप्रतिपाद्यतां च नानुसंधत्ते, किं त्वस्ति तदभिन्न इत्यर्थः ।
एतदेवाद्वयत्वं दृढीकर्तुं द्वादशस्वरूपलक्षणान्यस्याह 'सन्मात्रो नित्यः शुद्धो बुद्धः सत्यो
मुक्तो निरञ्जनो विभुरद्वय आनन्दः परः प्रत्यगेकरसः प्रमाणैरैतैरवगतः' इति । अत्राभास-
स्यापि प्रत्यक्त्वात् तद्व्यवच्छेदायैकरसपदम् । अयमेव च मुख्यो हेतुः । एतेन परत्वे सिद्धे
रश्मिः ।

तर्ह्यन्यख्यातित्यागोऽख्यातिश्चापद्येतेति चेत् । 'द्व्यचञ्छन्दसि' इति विकारे मयङ् भवतु । तेन शुक्त्युपादान-
त्वं रजते शुक्ताविदं रजतमित्यत्र कचित्सुबोधिन्युक्तं सिद्धम् । ईश्वरोण्युपापकत्वविशिष्टः जीवा-
स्त्वणव इत्यल्पा इति नार्थो मायादिवैशिष्ट्याजीवानामित्याहुः तेनेति । स्वल्पमिति व्याख्याना-
त्सुः । तथा च सुतरामल्पं सर्वधर्मजातम् । एवमिति कार्यं भगवत्कृतम् । आभासो मायाकृतः ।
दृढीति प्रकान्ते दृढीकृतम् । जीवात्मनामिति सर्वे जीवा इत्यनेन स्मृतानामुपेक्षानर्हत्वात्प्रसङ्ग-
सङ्गत्या जीवनिरूपणप्राप्तजीवात्मनाम् । परमात्मन इति । मण्डूकोपनिषदि 'अमित्येकाक्षरं
इदं सर्वं तस्योपव्याख्यानम्' इत्युपोपसर्गार्थाय एवकारः । अवस्थाभेदः कार्यावस्थया भेदः
क्रियाभेदः प्रवेशभेदः तावाह स वा इति । ब्रह्मणस्तुरीयं रूपमुक्तम् । शिवस्य तुरीयत्वं
शैवाचार्यमते । विष्णोराह श्रुतिः । स महतः स्रष्टा । वै निश्चयेन । चरणादिरूपः । अन्यथा-
क्षरात्सृष्टिभिरूपकमुण्डकविरोधः । एवमपादस्तुरीयः । 'विष्णोस्तु त्रीणि रूपाणि' इति वाक्यात् ।
तत्समानयोगक्षेमत्वान्तुरीयः परः पुरुषः । भूतानि पञ्चमहाभूतानि स्थूलदेहस्थानापन्नानि । इन्द्रियाणि
सूक्ष्मदेहस्थानापन्नानि । तदुभयरूपं विराजम् । देवताः स्वराडपि इन्द्रियदेवताः । कोशा
आनन्दमयाधिकरणे उपपादिताः । अमूढ इति । जगत्कर्त्री शक्तिः सदानन्दस्य न व्यामोहिका
तस्याश्चिच्छक्तित्वात् । व्यवहरन्निति कृष्णभजनातिरिक्तं कुर्वाणः । मूढपदेन 'अयमेव महामोहो
हीदमेव प्रतारणम् । यत्कृष्णं न भजेत्प्राज्ञः शास्त्राभ्यासपरः कृती' । तदर्थं घटो भिन्नः पटो भिन्नः
ब्रह्म भिन्नं प्रतिमा भिन्ना जगद्विन्नं ईश्वरो भिन्न इति व्यवहरन् । उभयत्र हेतुः माययेति ।
मोहिका भेदजनिका मायेति भजनश्रुत्या 'भक्तीरहस्यभजनम्' इत्याद्यया । 'यथा भक्त्येश्वरे मनः' इति
भागवतेन च विरोधाद् द्वैतविरोधाच्च । तस्मादिति मोहभेदादीनां मायिकत्वात्ततश्च 'कार्यकारण-
योरैक्यमर्षणं पटतन्तुवत्' तस्मात् । 'द्विधेति 'द्वौ सुपर्णौ' स्रष्टृसृज्यरूपे वा महत्स्रष्टृब्रह्माण्डरूपौ
विष्णू वा । मायया भेदकया तमोरूपया । अमूढो मूढ इति मोहादिरूपमायासंबन्धः । द्विधेति
अंशी द्विधा न भवति । स एवायमिति परमात्मैवायं जीवः । ननु तस्य त्वमिति विग्रहे
'तत्त्वमसि' इत्यत्र कृते कथमभेद इति चेन्न । कार्यकारणवस्त्वैक्यमर्शनादभेद इति । अस्थेति
जीवस्य । निरञ्जनान्तं जीवस्वरूपम् । विभुत्वं परममहत्परिमाणवत्त्वं तच्च साधनैर्मुक्तस्य रूपम् ।
अद्वयो ज्ञानमार्गे । आनन्दो भक्तिमार्गे जीवन्मुक्तौ च । परः पुष्टिमार्गे । प्रत्यगेकरसः सर्वा-
त्मभावे । प्रति प्रतिनिधिमश्चतीति प्रत्यक् । भगवद्रूपो भगवन्तं गच्छति पूजयति च । एकरसः
प्रभुरसः । प्रभुभजनानन्दानुभाषकः । एतैरिति शब्दैः । एकरसपदमिति । तेन लक्षणेषु द्वादशत्वं

भाष्यप्रकाशः ।

तत आनन्दत्व इत्येवं द्वादशलक्षणकत्वसिद्धौ निष्प्रत्यूहं परमात्माभेदसिद्ध्या प्रणवप्रतिपाद्य-
त्वं निगमितं भवतीति । एवं सजातीयद्वैते निराकृतेऽपि जगतोऽविद्यायाश्च विद्यमान-
त्वाद् विजातीयद्वैतापत्त्या शुद्धाद्वयासिद्धौ जीवोऽपि नित्यभिन्न एवाङ्गीकार्यः स्यादित्या-
शङ्कां निवारयितुं जगतोऽविद्यायाश्च सद्रूपत्वेन ब्रह्माभेदमाह 'सत्तामात्रं हीदं सर्वं सदेव
पुरस्तात् सिद्धं हि ब्रह्म न ह्यत्र किंचनानुभूयते नाविद्यानुभवात्मनि स्वप्रकाशे सर्वसाक्षि-
प्यविक्रियेऽद्वये' इति । हि यतो हेतोः सत्तामात्रमिदं सर्वं सृष्टिपूर्वकाले सदेव । यथा
पृथुबुधोदराद्याकारा वस्तुतो मृद्धर्मा इति घटादयो मृन्मात्रत्वान्मृदेव, तथा सति हि नि-
श्चयेन विकारस्य व्यवहारार्थतया वस्तुतः सदात्मकत्वाद् ब्रह्मत्वं सिद्धम् । हि यतो हेतोर्यत्
सविक्रियं तदादावन्ते चाविक्रियम् । अत एतस्य सत आद्यन्तावस्थाविचारे यत् किमपि
कार्यमविद्या च तत् सत्त्वेनैवानुभूयते, न तु प्रतिनियतेन तेन तेन रूपेणातो विजातीय-
द्वैतस्याप्यभावाच्छुद्धाद्वयसिद्धिरित्यर्थः । तदेतत् स्वयमनुभवस्तानप्युपदिशति 'पश्यतेहापि

रश्मिः ।

व्यवस्थापितम् । प्रत्यक्षं चासावेकरस इति । अन्यथा स्वरूपलक्षणेऽपि प्रत्यक्पदं पठितं स्यात् ।
अयमेवेति प्रत्यगेकरस एव । एकरसस्य ब्रह्मत्वं प्रसिद्धम् । हेतुरिति विशेष्यस्य हेतुगर्भत्वात् ।
हेतुमुख्यवृत्त्या प्रणवप्रतिपाद्यत्वे । विपरीतक्रमेणाहुः एतेनेति । प्रयोजनं तु पाठक्रमोक्त एव ।
आनन्दत्व इति सिद्ध इति पूर्वेणान्वयः । एवं सजातीयेति मुख्यया वृत्त्या प्रणवप्रति-
पाद्यत्वेन साजात्यं तेनाभेदेऽद्वैतं विवक्षितम् । अविद्याया इति विद्याविरुद्धा संपत् । अतो जगतो-
विद्यायाश्चासत्त्वं भावनामात्रतो विद्यया नाशाच्च निरूपणीयमतः सद्रूपत्वं तेनेत्यर्थः । सत्ता-
मात्रमिति । चिदानन्दावग्रे वक्तव्यौ । चिदानन्दयोः प्रच्छन्नत्वात् । अत उक्तम्, इदमिति ।
इदमस्तु प्रत्यक्षगे रूपमिति युक्तम् । सदेवेत्येवकारेण प्रच्छन्नव्यवच्छेदः । वस्तुतो मृद्धर्मा इति ।
ननु तन्तुकपालादिधर्मा न तु मृद्धर्माः । मृदित्युपलक्षणं ज्ञेयम् । घटादय इत्यग्रे उक्तेः मृदादि-
धर्मा इति चेन्न । तन्तुकपालादिधर्मत्वे 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूपम्' इत्युक्तब्रह्मरूपत्वत्यागापत्तेः । एवं
तु तन्तुकपालाद्याकारा घटाद्याकाराश्चेश्वरस्येति 'मृत्तिकेत्येव सत्यम्' इति श्रुतेः सत्यधर्मा इत्यर्थः ।
घटाद्यभेदोपादानाय मृत्त्वेनोपादानमतो वस्तुप्राप्य प्रत्यक्षाच्च मृद्धर्माः । सिद्धं हि इत्यादिश्रुतिं
विवृण्वन्ति तथा सति इति । वस्तुत इति भेदत्यागेन । न ह्यत्र इत्यादिश्रुतिं विवृण्वन्ति
हि यत इति । सविक्रियमिति जगत् । अविक्रियमिति अव्यक्तरूपम् । 'अव्यक्तादीनि भूतानि
व्यक्तमध्यानि भारत । अव्यक्तनिधनानि' इति वाक्यात् । आद्यन्तावस्थेति । तेनाविचार-
दशायाभेतद्गतस्यासत्त्वेन प्रतीतावपि न क्षतिरिति बोधितम् । अविद्या चेति । मायाविद्ययोस्तु
मायाचिदंशस्य शक्तिरिति जगत्प्रभावकात् विद्यायाश्चासत्त्वाभावान्न सत्त्वेनानुभवनिरूपणं प्राप्त-
मित्यविद्यामात्रग्रहणम् । सत्त्वेनैवेति । प्रच्छन्नचिदानन्दव्यवच्छेदक एवकारः । 'मनसैवानुदृष्टव्यम्'
इति श्रुत्याहुः न तु प्रतीति । तेन तेनेति घटत्वादिरूपेण । स्वगतद्वैतस्यानन्दचिद्धनमन्तरासंभवा-
द्ब्रह्मवादमुपदिदेशेत्याहुः तदेतदिति । स्वयं ब्रह्मा । तान् शुद्धाभेदजिज्ञासून् देवान् उप-
दिशतीति वेदान्तव्याख्यानत्वाद्योगमात्रं दिश अतिसर्जने अतिसर्जनं दानम्, उपददाति । पश्यत

भाष्यप्रकाशः ।

सन्मात्रमसदन्यत्' इति । इहापि जडमोहात्मके जगत्पि अन्यत्वेन प्रतीयमानं यज्जडादिरूपत्वं तदसत् । अतस्तदनादृत्य सर्वं सन्मात्रं पश्यतेत्यर्थः । ननु जडादिरूपताप्याकारादिवदसिद्धौत्पत्तिकी प्रतीयत इति कथं सन्मात्रत्वंमवधारणीयमित्याकाङ्क्षायां तदवधारणप्रकारमाह 'सत्यं हीत्थं पुरस्तादयोनि स्वात्मस्थमानन्दचिद्धनं सिद्धं ह्यसिद्धं तत्' इति । हि यतो हेतोः सत्यं सद्वस्तु, पुरस्तात् सृष्टिपूर्वकाले, इत्थं सर्वाकारम्, अयोनि अजन्यं, स्वात्मस्थं स्वप्रतिष्ठम्, आनन्दचिद्धनम् आनन्दचिदाकारमेव सिद्धम् । हि अतो हेतोर्निश्चयेन वा तज्जडमोहात्मकत्वमसिद्धम् । तथा चेदानीं जडादिरूपताया औत्पत्तिकत्वेन प्रतीयमानत्वेऽप्यविद्याभिभवविरहदशायामप्रतीतेरान्तरालिकमेव तदित्यर्थः । एवं तस्यान्तरालिकत्वं निगमयित्वा सर्वस्य ब्रह्मात्मकत्वमुपसंहरति 'विष्णुरीशानो ब्रह्माऽन्यदपि सर्वं सर्वगम्' इति । यत् सर्वगं कारणभूतं ब्रह्म तदेव विष्ण्वादिरूपं घटादिरूपं चेतनाचेतनात्मकमित्यर्थः । एवं परमात्मनः सर्वरूपत्वं निगमयित्वा तदात्मकत्वेनात्मन ओतत्वाय सर्वस्यात्मरूपतामात्मनो ब्रह्मधर्मवत्तां चाह 'सर्वमत एव शुद्धोऽबाध्यस्वरूपो बुद्धः सुखरूप आत्मा' इति । अत एव ब्रह्मात्मकत्वादेव सर्वं शुद्ध आत्मा एवरूपश्चेत्यर्थः । एतदग्रे अनुज्ञात्रनुज्ञाऽविकल्परूपत्वमात्मनो रश्मिः ।

इत्यादिर्मन्त्रो वा । अन्यत्वेनेति अन्तराष्ट्रवृत्तेन । सत्यं हीत्थमिति । 'सतां सत्' इत्यत्र सत्यपदप्रयोगः सत्तेत्यत्र वर्णविकारं सदित्यत्र यकारलोपं ज्ञापयति । इत्थम् उद्देश्यत्वप्रकारेण । स्वत्यमुद्दिश्यानन्दचिद्धनत्वे विधीयेते इति । तदाहुः हि यत इति । सर्वाकारमिति सत्ताकारं, सदाकारमिति विधेयाकारमिति चातः सर्वाकारम् । अनादीत्याहुः अयोनीति । अदृश्यत्वधिकरणोक्तम् । एव सिद्धमिति स्वरूपलक्षणनिरूपणे उद्देश्यविधेयभावाप्रतीतिः । 'सत्तामात्रम्' इति श्रीभागवते । 'आनन्दरूपम्' इति मुण्डके 'चिन्मात्रम्' इति च । छान्दोग्येऽमृतमर्त्यदातृ सत्यं सिद्धम् । सत्यं जलनामसु निरुक्ते पठितम् । 'ज्ञानं नारायणः' इत्यत्र वर्त्यन्यपदार्थः । अनन्तः शेषः । इति यत्र योर्थः एवं सप्तार्थाः । अत्रैवकारः कस्यार्थस्य व्यवच्छेदकः न कस्यापि । आधिदैविकादिभेदात् व्यष्टिसमष्टिभावाच्च । एवं चैवकारोप्यर्थः । ननु स्वगतं द्वैतं न निवारितमत आहुः जडमोहेति । असिद्धमिति तथा चोक्तत्रयातिरिक्तं जडमोहात्मकत्वमसिद्धं तत्राखिलसाधनानामुपयोगे कृते स्वगतं द्वैतं नश्यतीति, 'मनसैवानुद्वेष्टव्यम्' 'नेह नानास्ति किञ्चन' इति श्रुतिभ्याम् । गीतायां सात्त्विकज्ञाने एकोव्ययो भावो विषयः । इयं श्रुतिः सिद्धपदरहिता उपनिषदि । भाष्यप्रकाशमूलपुस्तके तु ह्यसिद्धमिति द्वयं नास्ति । सर्वथाप्ययमेवार्थः । अविद्याभिभवेति विद्याविद्ययोरुपमर्द्योपमर्दकभावः । तदिति जडमोहात्मकत्वम् । आन्तरालिकत्वमिति तदेतदान्तरालिकत्वं 'न यदिदमग्र आस न भविष्यदतो निघनादनुमितमन्तरा त्वयि विभाति मृषैकरसे । अत उपमीयते द्रविणजातिविकल्पपथैर्वितथमनोविलासमृतमित्यवयव्यनुधाः' इत्यत्रोक्तम् । आत्मन इति चराचरं जगदिति जीवस्यात्मनः ओतत्वाय जडस्य प्रोतत्वाय 'ओतप्रोतमिदं विश्वम्' इति वाक्यात् । एवं सर्वस्यात्मरूपतोक्ता । आत्मनो ब्रह्मधर्मवत्तामाहुः एतदग्र इति । 'न ह्येतन्निरात्मकमपि नात्मा पुरतो हि सिद्धो न हीदं सर्वं कदाचिदात्मा हि महिमस्थो निरपेक्ष एक एव साक्षी स्वप्रकाशः' इत्यादिग्रन्थेनानुज्ञातु ओतं जीवमोतेन जडेन प्रोतेन ओतेन चिदंशेन जीवाभिन्नेन जानीयात् । अनुज्ञातारं आन्तरं जानीयात् । अनुज्ञामद्वयं जानीयात् ।

असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥ ७ ॥ (२-१-५)

श्रुतौ कारणत्वेनासदुक्तमिति चेन्न प्रतिषेधार्थमेव वचनम् । कथमसतः सज्जा-

भाष्यप्रकाशः ।

ब्रह्मामेदाय प्रतिपादितम् । अविद्याया अनुज्ञायामन्तर्भावश्च प्रतिपादितः । तत् सर्वं मत्कृत-
वृत्तिहतापिनीयदीपिकातोऽवगन्तव्यम् । अत्र प्रयोजनाभावान्नोच्यते । इदमत्र प्रसङ्गादुक्तम् ।

साध्यास्तु, 'न विलक्षणत्वात्' इति सूत्रं पठित्वा ततो, 'दृश्यते तु' इति सूत्रं पठन्ति ।
द्विसूत्रमधिकरणं चाहुः । श्रुतेस्तदनुसारिस्मृतेश्च न पाशुपतादिस्मृतिवदप्रामाण्यम् । कुतः
विलक्षणत्वात् । नित्यत्वेन पुरुषाजन्यतया तद्वैलक्षण्यात् । अस्य वेदस्य तथात्वं नित्यत्वं
च शब्दात् 'वाचा विरूपनित्यया' इत्यादिरूपात् स्वतःप्रामाण्याच्च । अन्यथाऽनवस्थितेरिति
चार्थमाहुः । ततोऽभिमानिव्यपदेशसूत्रं पठित्वा, 'दृश्यते च' इत्यधिकं सूत्रं पठन्ति । तदपि सूत्र-
द्वयात्मकमधिकरणान्तरमित्याहुः । तत्रापि, वेदः प्रमाणं न, मृदब्रवीदित्यादौ प्रत्यक्षविरुद्ध-
वादित्वादिति पूर्वपक्षनिरासं तुना कृत्वा, मृदब्रवीदित्यादिषु तदभिमानिव्यपदेशस्तासां वि-
शेषानुगतिभ्यां सामर्थ्यव्यापकत्वाभ्यामङ्गीक्रियतेऽतो न प्रत्यक्षविरोधः । तासां सामर्थ्यं च
महद्भिर्दृश्यतेऽतः प्रत्यक्षविरोधाभावान्न श्रुतिप्रामाण्यभङ्ग इत्यर्थं चाहुः ॥ ६ ॥

इति चतुर्थं विलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ ४ ॥

असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥ ७ ॥ पूर्वाधिकरणेन श्रुतौ युक्तिविरोधं
परिहृत्य समाकर्षणसूत्रोक्तस्यार्थस्योपष्टम्भार्थं श्रुत्यन्तरे पुनर्विप्रतिषेधान्तरमाशङ्क्य समाधत्ते अस-
दित्यादि । तद् व्याकुर्वन्ति श्रुतावित्यादि । 'असद्वा इदमग्र आसीत्' इति श्रुतावसतः
सकाशात् स्पष्टिरुच्यते । असच्च सद्भिन्नम्, अभावो वा अलीकं वा । अतस्तदेव कारण-

रश्मिः ।

एतयोरन्यतररूपं विकल्परूपम् । तद्विन्नं रूपमविकल्परूपं तस्य भावस्तत्त्वम् । अविद्यापि पूर्व-
मुक्तेति चेत्तत्राहुः अविद्याया इति । अनुज्ञायामद्वयेऽन्तर्भावः सत्त्वेनैवानुभवादित्यर्थः ।
असङ्गतत्वं वारयन्ति स्म इदमत्र प्रसङ्गादिति । उक्तमिति । एवमत्र जगन्नित्यत्वानित्यत्वप्रति-
पादकयोः श्रुत्योः स्मृत्योश्च मिथो विरोधाभाव उक्तः भ्रान्तसत्यत्वाभावाय । सूत्रांशं व्याकुर्वन्ति
अस्य वेदस्येति । अनवेति प्रमाणानामिति शेषः । तेन दृश्यते च इत्यपि व्याख्यातम् ।
अत्रापि समन्वयो विषयः । तत्र सच्चिदानन्दानां कारणत्वोक्त्या चेतनं कारणं न वेति
संशयः । चेतनं ब्रह्म जगदुपादानं न जगतो जडत्वेन ब्रह्मणस्तद्विलक्षणत्वादिति प्राप्तेभिधीयते कार्य-
कारणयोर्वैलक्षण्यस्य गोमयवृश्चिकादौ दर्शनात् सदंशस्य कार्यकारणयोस्तुल्यत्वेन सालक्षण्याच्च न
ब्रह्मणोकारणत्वमिति । द्वितीयसूत्रार्थमाहुः तासामिति । आहुरिति । वेदप्रामाण्यं स्वमते
प्रतिब्रसिद्धं नात्र विषयः ॥ ६ ॥ इति चतुर्थं विलक्षणत्वाधिकरणम् ॥ ४ ॥

असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥ ७ ॥ समाधत्त इति । तेन प्रसङ्गः सङ्गतिः
पादार्थलक्षणाव्याप्तिश्च परिहृता । विषयोऽसद्वेत्यादिश्रुतिः । असतः कारणत्वमुत सत इति संशयः ।
सद्भिन्नमिति सत्त्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदेवत् । अभावोऽत्यन्ताभावः । अलीकं मिथ्या खपुष्पादि ।

भाष्यप्रकाशः ।

मितिचेन्न । कुतः । प्रतिषेधमात्रत्वात् प्रतिषेधस्य मात्रमवधारणं येन तत् तादृशं तत्त्वात् । वाक्यान्तरस्य तन्निषेधावधारकत्वात् । छान्दोग्ये, 'तद्वैक आहुरसदेवेदमग्र आसीत्' इत्यनेन मतान्तरीयमसदनूद्य, 'कुतस्तु खलु सौम्यैषं स्यात्' इत्यादिना निषिद्ध्यते । एवं नानाविधं जगत् कुतो हेतोरेकस्मादभावात् स्यात् न ह्येकस्मादभावान्नानाविधं कार्यं क्वापि दृष्टं येन तथा कल्प्येत । येष्यभावस्य कारणत्वं वदन्ति तेपि प्रागभावस्य नानात्वं वदन्तीति । अथालीकं दूषयति असतोऽलीकात् कथं सज्जायेतेति । न हि खपुष्पात् किञ्चिज्जायते । किञ्च । यद्यसतः सतश्च विकल्पेन कादाचित्कं कारणत्वमभिप्रेयान्नातिरात्रमिति-वद् वदेत् न तु युक्तिपुरःसरं दूषयेत् । अतस्तत्र नासतः कारणत्वमुच्यत इति न विप्रतिषेधः । अतस्तत्र यदसत्पदं तद् भावविकारात्मकसत्ताराहित्यबोधनार्थमित्यर्थः । एवं च, 'नासदासीन्नो सदासीत्' इति भाववृत्तक्षत्तेऽप्यसत्पदेन भावविकारभूतसत्ताराहित्यतया सांख्याद्यभिमतं प्रधानाद्यभिप्रेत्य तन्निषिद्ध्यते । सत्पदेन च भावविकारभूतसत्तायुक्तं कार्यमभिप्रेत्य तन्निषिद्ध्यते । 'न सन्नासन्न सदसत्' इति सौबालश्रुतावपि सदसत्पदेन व्यक्ताव्यक्तात्मकं शब्दब्रह्म निषिद्ध्यते । 'शब्दब्रह्मात्मनस्तस्य व्यक्ताव्यक्तात्मनः परः' इति तृतीयस्कन्धे शब्दब्रह्मणस्तथात्वोक्तेः । अतोसद्वेति वाक्ये असतः कारणत्वं नोच्यते । नापि, नासदासीदित्यादौ मूलसतः कारणत्वं निषिद्ध्यते, येन श्रुतिविप्रतिषेधः स्यात् । अतः शब्दसाम्यादेव भ्रम इत्यर्थः । यद्यपि समाकर्षणसूत्रेऽयमर्थः सिद्धस्तथापि समाकर्षणे हेतुः सूत्रकृता तत्र

रश्मिः ।

सूत्रोपन्यासेनैव प्रतिषेधार्थमित्यादिभाष्यं व्याकुर्वन्ति प्रतिषेधेति । मतान्तरीयमिति नैयायिकैकदेशिमतम् । तेन त्रिषु भावोऽसदर्थः । श्रुतिं व्याकुर्वन्ति एवं नानेति । चेपीति नैयायिकैकदेशिनः । नानात्वमिति । तस्यैकत्वे तु पटमुत्पाद्यानपहतेः पुनर्घटान्तररूपकार्यापत्तेः । अत आत्मनामनेकत्वापत्त्या तेषां वैसमत्या कार्यानुत्पादापत्तिः । अत्र नव्यैः प्रागभावः खण्डितः प्रस्थानरत्नाकरेपि समवाय्यवस्थाविशेषत्वं प्रागभावस्योरीकृत्य प्रत्यक्षखण्डे विघटनादत्यन्ताभावादेरात्मगुणाष्टकवैशिष्ट्यादभावाच्च । अथेतिभिन्नप्रक्रमः युक्तिर्गताधुना श्रौतभाष्येण श्रुतिं व्याकुर्वन्तः कथमित्यादिभाष्यं व्याकुर्वन्ति अथेत्यादि । अलीकमिति । पूर्वं विकल्पोदितम् । न हीति । तथा च सज्जननदर्शनान्नासत् पूर्वमासीत् किं तु सदेवेत्येवं प्रतिषेधार्थमेकवचनमिति भावः । ननु नैवं वक्तुं शक्यं श्रुत्योर्विरोधे विकल्पस्मरणात् कुतो विप्रतिषेधः प्राप्त इति चेत्त्राहुः किञ्चेत्यादि । नातिरात्रमिति षोडशग्रहणाग्रहणवद्भेदेत् । अतिरात्रं ज्योतिष्टोमसंस्थोक्तासु सप्तसंस्थासु । अतस्तत्रेति दूषणात् वेदान्ते । अत इति विप्रतिषेधपरिहारात् । भावविकारेति इदं परिदृश्यमानं सदसदेवेति सत्ताभावः प्राप्तः स च सति लयान्नास्त्यतो भावविकारेत्यादि । युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधे समाधिकरणोक्त्या व्याकृतमासीदिति ह्यसत्पक्षेण तुल्यमिति द्वितीयः पक्षः । तेनाव्याकृतमसदिति नोक्तम् । अस्यैवाव्याकृतत्वात् । प्रपञ्चवैलक्षण्यं च तत्रोक्तं नार्थः । युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारात् । सांख्यादीति । आदिपदेन माया सदसतीत्युपनिषदि । नासदासीदिति मनस्तदपि ब्रह्मेति भाष्यं सोऽर्थोपि युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारे न युक्तः । भ्रम इति अ-सद्भाष्यस्य कारणत्वे । इदानीं भाष्यस्वारसं विवेचयन्ति यद्यपीति । हेतुरिति प्रतिषेधेत्यादिः सौत्रो

येतेति । कार्यस्य वा पूर्वप्रतिषेधो ब्रह्मकारणत्वाय ॥ ७ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

नोक्तः । अत्र त्वसन्निषेधे हेतुरुक्तः सोन्यत्राप्युन्नेयः । तत्तत्प्रतिषेधावधारकाणां वाक्यानां तत्रैवोदाहृतत्वादिति । एवं स्वमतेन व्याख्याय प्रस्थानान्तरीयव्याख्यानसंग्रहायाहुः कार्यस्येत्यादि । वाशब्दोऽनादरबोधनाय । एतस्यार्थस्य असद्व्यपदेशसूत्रे प्रपञ्चनीयत्वादिति । उक्तश्रुतौ, इदं कार्यमुत्पत्तेः पूर्वमसदासीदित्युच्यते । तथा च कार्यस्योत्पत्तेः पूर्वकाले सत्ता-प्रतिषेधो ब्रह्मकारणत्वबोधनायेति सत्कार्यवादः श्रुतिविप्रतिषिद्ध इति चेन्न । कुतः, प्रतिषेधमात्रत्वात् । असद्वेति वाक्यस्य कार्यावस्थानिषेधावधारकत्वात् । न ह्यर्थं निषेधः प्रागुत्पत्तेः कार्यसत्तां निषेधुं शक्नोति । इदानीमपि कार्यस्य कारणात्मनैवात्मलाभात् प्रागप्युत्पत्तेस्तदात्मत्वस्य बाधाभावेन कार्यत्वे परिदृश्यमानं यदागन्तुकं स्थूलं रूपं तन्निषेधावधारकत्वात् । तथा च न सत्कार्यवादः श्रुतिविप्रतिषिद्ध इत्यर्थः । न च कार्यगतस्य व्यवहार्यरूपस्यागन्तुकत्वे तस्य पूर्वमसत्त्वात् तद्दृष्टान्तेनासत्कार्यवादः पुनः प्रसज्यत इति वाच्यम् । कारणे तस्यापि सत्त्वात् । न च तादृशव्यवहारापत्तिस्तर्हीति वाच्यम् । तादृशभगवदिच्छाभावानुपपत्तेः । न च तादृशेच्छाभावे मानाभावः । इच्छायाः कार्यैकोन्नेयत्वेन कार्याभावानुभवस्यैव तत्र मानत्वात् । इदं यथा तथा विद्वन्मण्डनीयाविर्भावतिरोभाववादविवरणे निपुणतरमुपपादितमिति नात्र प्रपञ्चयते । इदं चात्र वैषम्यनैर्घृण्यसूत्रवत् 'परप्रसिद्ध्या परो बोधनीयः'

रश्मिः ।

हेतुः । अन्यत्रेति 'समाकर्षात्' 'असद्व्यपदेशात्' इत्यधिकरणयोः । तत्रैवेति सूत्रभाष्य एव । उदाहृतत्वादिति । यथा समाधिकरणे सर्वशब्दवाच्यत्वात्, तथा च भाष्यम् 'सर्वशब्दवाच्यत्वं तु सिद्धं ब्रह्मणः' इति । असद्व्यपदेशाधिकरणे 'असन्नेव स भवति असद्व्यवेति वेद चेत् । अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद सन्तमेनं ततो विदुः' इति तदग्रे 'असद्वा इदमग्र आसीत्' इति तैत्तिरीये इत्युदाहृतम् । प्रस्थानेति प्रस्थानान्तरं शंकरभाष्यप्रमेयं विद्वन्मण्डनप्रमेयं चेत्युभयं तदीयेत्यर्थः । व्याख्यानेति स्वोदितशंकराचार्योदितव्याख्यानस्य वैषम्यनैर्घृण्यसूत्रभाष्यवत् सङ्ग्रहाय । तत्रापि यो विशेषस्तं वक्तुं सूत्रार्थं प्रस्थानान्तरीयपक्ष आहुः उक्तश्रुताविति । ब्रह्मकारणत्वेति कारणस्य कार्यनियतपूर्ववर्तित्वात् । सत्कार्यवाद इति सत्त्वं द्विविधं व्यावहारिकं पारमार्थ्यं च तत्र व्यावहारिकं सोपाधि जन्यजगन्निष्ठम् । श्रुतीति तृतीयासमासः । कार्यावस्थेति यथा घटे ध्वस्ते मृदः कार्यावस्था नास्तीति, तथा चायं विशेषस्तैर्विवर्तत्वस्वीकारात् । अयमिति प्रतियोगिज्ञानरहितः । निषेद्धुमिति निषेधस्य प्रतियोगिज्ञानसापेक्षत्वादिति भावः । कारणात्मनेति यथा कटकं सुवर्णमिति सुवर्णात्मना कार्यस्यात्मलाभः । कारणानन्यत्वात्कार्यस्य । एवकारः स्वातन्त्र्यव्यवच्छेदकः । स्थूलमिति व्यवहार्यम् । तद्दृष्टान्तेनेति । सोपाधिकसमवायिकं जगत् असत् कृतकत्वात् आगन्तुकस्थूलकार्यवदित्यनुमानम् । सत्त्वादिति । एतावत्पर्यन्तं शंकरभाष्योक्तं स्ववचोभिरुपनिबद्धम् । परंतु परप्रसिद्ध्या परो बोधनीय इत्यत्र बोधनीयांशस्य स्वकीयत्वात्स्वकीयविद्वन्मण्डनोक्तं किंचिदाहुः न च तादृशेति । पूर्वस्मिन्पक्षे 'समाकर्षात्' इत्यधिकरणाद्धेतुक्तविशेषपीतरप्रयोजनाभावाद्वितीयस्यानुपादेयत्वात् । 'वैषम्यनैर्घृण्य' सूत्रे वस्तुतस्तु आत्मसृष्टैर्वैषम्यनैर्घृण्यसंभावनैव नास्तीत्यादिना पूर्वग्रन्थस्य वादिबोधनार्थत्वोक्तेरत्रापि तथात्वाय पक्षान्तरं वक्तुमाहुः इदं चेति । परेति । यथा सुखिनो दुःखिनश्च कुर्वन् विषमो निर्घृणश्च भवेदिति शङ्कमानं बोधयितुं तादृशकर्मानुरोधेन सुखदुःखे प्रयच्छतीत्युक्तम् । तथात्रासदित्यादिश्रुत्या सत्कारणतां शङ्कमानं प्रति प्रतिषेधार्थमेव

भाष्यप्रकाशः ।

इति न्यायेनोक्तम् । वस्तुतस्तु तत्र पूर्वानुवाके 'सोऽकामयत' इत्यादिना या सृष्टिरुक्ता तस्या असाधुत्वमत्र प्रतिपाद्यते । 'सद्भावे साधुभावे च सदित्येतत् प्रयुज्यते' इति गीता-वाक्येन सत्पदस्य साधुवाचकत्वे असत्पदस्यासाधुवाचकताया अपि युक्तत्वात् । अत एवात्र सुकृतत्वं ब्रह्मण उच्यते रसत्वं च । रसस्यानन्दरूपत्वं चेति सर्वं युज्यते । पूर्वोक्तायां तथात्वोक्त्यभावादिति दिक् । इदं च पुष्टिप्रवाहमर्यादायां फलाध्यायचतुर्थपादे च विवृतमिति रश्मिः ।

वचनम् । एतावता 'असद्वा इदमग्र आसीत्' 'सदेव सौम्येदम्' इत्येवं भिन्नप्रस्थाने आम्नायते तत्र संशयः । यत्र लीनं तदसत्सदेति । तत्रासच्छ्रुतेः सर्वथानुपयोगाच्छ्रुतौ कारणत्वेनासदुक्तमिति पूर्वपक्षः । प्रतिषेधार्थमेव वचनमित्युत्तरमिति सिद्ध्यति । वस्तुतस्तुति । अत्रैवं ज्ञेयम् । 'असदेव' इति । 'स आत्मानं स्वयमकुरुत' इति श्रुत्योर्युक्त्या विप्रतिषेधपरिहारोत्र हेतुक्त्यासत्पदस्यासमाकर्षात् तदर्थम् । तथा हि तैत्तिरीये 'सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेय' इति 'स तपोतप्यत स तपस्तप्त्वा इदं सर्वमसृजत' इतीच्छालोचनपूर्विकां सृष्टिमुक्त्वा 'तदात्मानं स्वयमकुरुत' इत्यात्मसृष्टिराम्नायते । मध्ये च 'असद्वा इदमग्र आसीत्' इति । अत्र संशयः । असदित्यनेन पूर्वसृष्टेरसत्त्वं प्रतिपाद्यते आहोस्विदसाधुत्वम् । तत्र 'तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत् तदनुप्राविश्य सच्च लब्धमवत् सत्यं चानृतं च सत्यमभवत्' इत्यनृतवचनादसत्त्वं प्रतिपाद्यत इति प्राप्तं तत् 'असदिति चेत्' इति सूत्रांशेनोक्तम् । इतः परं समाधीयते 'न प्रतिषेधमात्रत्वात्' इति । नात्रासत्त्वमुच्यतेपि तु 'सद्भावे साधुभावे च सदित्येतत्प्रयुज्यते' इति गीतास्मृतेः सत्पदस्य साधुवाचकताया अपि युक्तत्वाद्वक्ष्यमाणात्मसृष्ट्यपेक्षया पूर्वानुवाकोदितायाः सृष्टेरसाधुत्वप्रतिषेधमात्रत्वादिति । एवं चात्रासत्पदस्य स्वार्थात्प्रच्यावनव्यतिरेकान्न समाकर्षसूत्रेण गतार्थतेति । न चैवं पूर्वसृष्टेरसत्त्वाभावः सिद्धान्तविरुद्ध इति शङ्क्यम् । 'नास्ति श्रुतिषु तद्वार्ता' इति निबन्धान्मायिकसृष्टिर्नास्त्येवेत्यत्र तात्पर्यात् । एवं चासती आत्मसृष्टेरसाध्वीति फलितम् । तदेतदुक्तं वस्तुतस्तुतिरित्यारभ्य युक्तत्वादित्यन्तेन । अत्रानृतमित्यान्तरालिकसृष्टिवार्ता नृसिंहतापिनीये च । सा तु न मायाद्वारा सृष्टिवार्ता । किं तु भेदस्याद्वैतविरुद्धत्वात् स मायाजन्य इति वार्ता । श्रुतावपि तारतम्यं प्रतीयत इत्याहुः अत एवेति । अत्र आत्मसृष्टौ । 'यद्वै तत् सुकृतम् । रसो वै सः रसश्चेवायं लब्ध्वानन्दी भवति । को ह्येवान्यात्कः प्राण्याद्यदेव आकाश आनन्दो न स्यात्' इत्यादिषु सुकृतत्वं रसत्वं तस्यानन्दत्वं चोच्यते तत्सर्वं युज्यते । सुकृतत्वं कार्यत्वम् । तथात्वोक्तीति किं तु 'सत्यमित्याचक्षते' इति ब्रह्मप्रवेशानन्तरं सत्यतामात्रोक्तिरिति भावः । दिगिति । तेन भाष्योक्ताविरुद्धयुक्तयोऽन्या अप्यनुसंधेयाः । इदानीं स्वोक्तेनादरणीयतामपनुदन्तः पूर्वोक्तस्याचार्याशयगोचरतां वदन्ति स्म इदं चेत्यादि वस्तुतस्तुतिरित्यदिनोक्तम् । पुष्टिप्रवाहेत्यादि 'इच्छामात्रेण मनसा प्रवाहं सृष्ट्वान् हरिः । वचसा वेदमार्गं हि पुष्टिं कायेन निश्चयः' इति श्लोक उक्तम् । अर्थस्त्वेषम् । इच्छामात्रेणेति 'बहु स्यां प्रजायेय' इत्यादिश्रौतेनालोचनेनेत्यर्थः । तद्रूपोपि भगवानेव । स्वयं निमितीभूय मनआदिभिः समवायिभिः प्रवाहं ससर्ज । 'असतो धिमनोऽसृजत तद्वा इदं मनस्येव परमं प्रतिष्ठितम्' इति श्रुतेः मायाप्यत्र सहकारिणी 'मायेत्यसुराः' इति श्रुतेः 'स्वाव्यतिरिक्तानि' इति नृसिंहतापिनीयश्रुतेः । माया कदाचिद्भगवदिच्छया कर्त्यपि भवतीति 'सत्त्वं रजः' इत्यस्य सुबोधिण्यामुक्तम् । तथापि मूलकर्तृत्वं न हीयते ब्रह्मणः । अनुमानं च विमतः प्रपञ्चः

अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम् ॥ ८ ॥

पूर्वपक्षमाह । अपीतिर्लभः । कार्यस्य कारणलये तद्वत् प्रसङ्गः । स्थौल्य-
सावयवत्वपरिच्छिन्नत्वाशुद्धत्वादिधर्मसंबन्धावश्यकत्वादसमञ्जसं ब्रह्मकारण-
वचनम् ॥ ८ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

नात्र मत्कल्पनेति बोध्यम् । तथा सत्यस्मिन् पक्षे प्रतिषेधमात्रत्वादित्यस्य साधुत्वप्रतिषेध-
मात्रत्वादित्यर्थः संगृहीतो बोध्यः । तथा चासच्छब्दस्य स्वार्थाच्चावनं यदि नेष्यते तदापि
छान्दोग्ये असत्पदस्य निषेध्यपरत्वम् । तैत्तिरीये तु प्रपञ्चस्थूलावस्थाभावबोधनपरम् । प्रपञ्च-
विशेषस्यासाधुताबोधनपरत्वं वा । अतः समाकर्षणानङ्गीकारेऽपि न ब्रह्मकारणताविरोध इत्यर्थः ।

रामानुजाचार्यास्तु, न विलक्षणोति सूत्रोक्तयुक्त्या जगतो ब्रह्मवैलक्ष्ये ब्रह्मणोपि जग-
द्विलक्षणत्वात् तत् उत्पन्नस्य जगतो द्रव्यान्तरत्वादसत् एवोत्पत्तिः प्रसज्यत इत्येवमस्मिन् सूत्रे
असदिति चेदिति भागेनाशङ्क्य, न प्रतिषेधमात्रत्वादिति भागेन परिहरति । 'दृश्यते तु' इत्यस्य
पूर्वसूत्रस्य कार्यकारणयोः सालक्ष्यनियमनिषेधमात्रपरत्वान्न कार्यस्य कारणाद् द्रव्यान्तरत्वम् ।
कुमिमक्षिकयोरिव वैलक्षण्याभावात् कुण्डलहिरण्ययोरिव द्रव्यैक्यसत्त्वादित्यर्थमाहुः ॥ ७ ॥

अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम् ॥ ८ ॥ पूर्वसूत्रेणासत्कारणवादं परिहृत्य श्रुत्यवि-
रोधस्थापनाद् ब्रह्मकारणवादे स्थिरीकृते पुनस्तत्र युक्त्या प्रत्यवतिष्ठत इत्याशयेन सूत्रमवतारयन्ति
पूर्वपक्षमाहेति । तथा च नेदमसद्वादनिरासकं सिद्धान्तसूत्रमित्यर्थः । व्याकुर्वन्ति अपीतिरि-
त्यादि । असमञ्जसमिति सर्वज्ञत्वशुद्धत्वादिविधटत्वेनायुक्तम् ॥ ८ ॥

रश्मिः ।

सत्यसृष्ट्युत्तरकालीनः मायामनोमयत्वात् स्वाभिकैन्द्रजालिकवत् । वचसेत्यादि इदमुक्तं 'शब्द
इति चेन्नातः प्रभवात्प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्' इत्यत्र । पुष्टिमित्यादि 'तदात्मानं स्वयमकुरुत' इति ।
फलाध्यायेति । 'जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसंनिहितत्वाच्च' इति सूत्रे 'लीलायाः कालमायाद्यतीतत्वेन
प्राकृतं जगद्भूतम्' इति भाष्येण ब्राह्मत्वप्राकृतत्वाभ्यां जगद्वेद उक्त इत्यर्थः । आहुरिति ।
अस्माकं समन्वयसूत्रसिद्धम् । माध्वास्तु श्रौतमसन्मतमत्र निषिध्यते इत्याहुः । तत्र 'प्रक्षालनाद्धि
पङ्क्तस्य दूरादस्पर्शनं वरम्' इति दोषः । भास्करभाष्ये तु शब्दस्पर्शादिहीनाब्रह्मणः शब्दस्पर्शा-
दिमत्कार्यं जायत इत्यादि रामानुजाचार्यवदाहुः । इदं सूत्रमिति वक्ष्यन्ति । 'रश्मौ' त्वधिकरणं
रचितम् । अन्येप्यत्राधिकरणं रचयन्ति । 'असद्वा इदमग्र आसीत्' इत्यादिश्रुत्या समन्वयो बाध्यते
न वेति संशये असत्तः कारणत्वोक्त्या सतो ब्रह्मणः कारणत्वासंभवात् ब्रह्मकारणताबोधकश्रुतीनां
ब्रह्मणि समन्वयो बाध्यत इति पूर्वपक्षे 'कथमसत्तः सजायेत' इत्यादिश्रुत्या पूर्वोक्तवचनस्य निषेधार्थ-
त्वात्समन्वयो न बाध्यत इति सिद्धमिति । अन्ये पुनर्न विलक्षणत्वाधिकरणं 'एतेन सिद्धापरिग्रह' सूत्रं
मर्यादीकृत्याङ्गीकुर्वन्ति ॥ ७ ॥

अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम् ॥ ८ ॥ पूर्वसूत्रेणेति सूत्रेणासूत्रात्मकाधिकरणेन वा ।
सूत्रमिति सूत्रमधिकरणाङ्गं सूत्रं वा । असद्वादेति । असत्कारणवादो निराकृतोपि तदा स्थिरो
मवेद्यदा ब्रह्मकारणवादः समञ्जसः स्यान्न त्वेवमित्येवं ब्रह्मकारणप्रतिपादकश्रुतिषु ब्रह्मकारणवचनं
समञ्जसमाहोखिदसमञ्जसमिति संशये पूर्वपक्षसूत्रं न तु सिद्धान्तसूत्रमित्यर्थः ॥ ८ ॥

न तु दृष्टान्तभावात् ॥ ९ ॥

नैवास्मदीये दर्शने किञ्चिदसामञ्जस्यमस्तीति तुशब्देन परिहरति । स्वपक्ष-
स्थापनपरपक्षनिराकरणयोर्विद्यमानत्वान्न तु वचनम् । तत उत्पन्नस्य तत्र लये
न कार्यावस्थाधर्मसंबन्धः शरावरुचकादिषु प्रसिद्धः । भवतां परं न दृष्टा-
न्तोऽस्ति ॥ ९ ॥

स्वपक्षदोषाच्च ॥ १० ॥

स्वपक्षे चैते प्रतिवादिनः साधारणा दोषाः । निर्विशेषात् प्रधानात्

भाष्यप्रकाशः ।

न तु दृष्टान्तभावात् ॥ ९ ॥ परिहारसूत्रमिदम् । व्याकुर्वन्ति नैवेत्यादि । न तु
वचनमिति न तु इति पदद्वयकथनम् । लये नेत्यत्र, लये इति पदच्छेदः । अयमर्थः ।
ब्रह्मकारणवादे ये दोषाः कार्यप्रलयावस्थामादाय भवता प्रदर्शितास्ते कस्य कार्यस्य कस्मिन्
कारणे लये दृष्टा अत्रापाद्यन्ते । लौकिक इति त्वसङ्गतम् । शरावादीनां मृदि लये परमाणु-
भावापत्तौ स्थौल्यसावयवत्वाद्यदर्शनात् । महापृथिवीरूपत्वे च परिच्छिन्नत्वाशुद्धत्वाद्यदर्शनात् ।
रुचककटकादीनां च सुवर्णे लये तददर्शनात् । प्रत्युत तैजसानां भाण्डानां मद्यादिसंबन्धेन
दुष्टत्वेग्निसंबन्धात् तस्याकारस्य नाशनेन पुनः पूर्वभावसंपत्तौ निर्दोषता स्मर्यते । 'तैजसानां
रेतोविष्णुमूत्रासुकुणपादिभिश्चाण्डालसूतिकोदक्यापतितादिभिश्चिरमुपहतानामावर्तनम्' इति । एवं
मार्तिकानामपि मृद्भावे । 'वातोद्भूतं रजः शुचि' इति । अतो लोकविचारेऽस्माकं दृष्टान्ताः
सन्ति, न भवतामिति ॥ ९ ॥

स्वपक्षदोषाच्च ॥ १० ॥ अथ शास्त्रीये कारणे दृष्टा इत्युच्यते तर्हि स्वगृहमन्वेषयित्वा
ततो वक्तव्यम् । तवापि निर्विशेषात् प्रधानात् सविशेषस्य शब्दादिमत उत्पत्तेः कार्य-
रश्मिः ।

न तु दृष्टान्तभावात् ॥ ९ ॥ पदद्वयेति । स्वपक्षस्थापनं नञर्थः । ननु पूर्वपक्षत्वाव-
च्छिन्नप्रतियोगिकाभावो नञर्थः । न तु पूर्वपक्षत्वावच्छिन्नतादात्म्यसंबन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताको
भेदोपि । स स्वपक्षस्थापनेपीति स्वपक्षस्थापनं भेदः तमोवन्न भावप्रतीतिर्वाधिका । भाष्ये स्व-
पक्षस्थापनं पूर्वपक्षभेदरूपं क्रियते इति । द्वितीयार्थः स्पष्टः । तथा च युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारे
सिद्धान्तनिरूपणम् । स्वपक्षस्थापनपूर्वकपरपक्षनिराकरणस्य निरूपणत्वात् गदाधर्याम् । अन्यत्र तु
नकारमात्रप्रयोगे स्वपक्षस्थापनमात्रम् । पदद्वयमित्यत्र शक्तं पदम्, न तु सुसिद्धन्तं पदम्, सुपां सुलुका
लुप्तत्वेन तन्निमित्ताङ्गकार्यस्याभावात् । रुचकेति रुचकं कण्ठभूषणम् । आदिपदेन कुण्डलम् ।
चकारेण दारवीयाणां तक्षणाद्यावर्तनम् । कुणपः शबः । आदिशब्देन भेदः । उदक्या रजस्वला
स्त्री । पतितः अतिनिषिद्धकर्मकर्ता । आदिशब्देन महापराधिनो गुरुनिन्दकादयः अपराधनिरूपणे
प्रसिद्धाः । शुचीति तदावर्तितानां शुचित्वम् । दृष्टान्ता इति तैजसदारवीयमार्तिकाः । भवतामिति
असत्कारणवादिनाम् ॥ ९ ॥

स्वपक्षदोषाच्च ॥ १० ॥ एवं लौकिककारणे लये दृष्टान् दोषान्निवार्याथेति भिन्नप्रक्रमेण
शास्त्रीये दृष्टान् वितण्डया वारयन्ति स्म अथेति । दृष्टा इति दोषा दृष्टा अत्रापाद्यन्ते । निर्वि-
शेषादित्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति तवापीति प्रतिवादिनोपि । तस्योत्पत्तिरिति भाष्यं विवृण्वन्ति

सविशेषस्य कार्यता । तस्योत्पत्तिः । लये तद्वर्त्मसंबन्धः असत्कार्यवादप्रसङ्गः ।
तथैव कार्योत्पत्तौ कारणाभावेन नियमाभावः । भावे वा मुक्तानामपि पुन-
र्बन्धप्रसङ्गः ॥ १० ॥

भाष्यप्रकाशः ।

कारणयोर्विलक्षणत्वम्, कार्यस्योत्पत्तिर्न कारणस्येत्यपि । एवं विलक्षणकार्योत्पत्तावुत्पत्तेः पूर्वं तस्य
वैलक्षण्यस्याभावादसत्कार्यवादप्रसङ्गः । सद्भावे च लयेऽपि कार्यधर्मसंबन्ध इति तद्वत्त्वप्रसङ्गः ।
किंच, सर्वेषामन्तिमकार्यपर्यन्तानां कार्याणां कारणे सत्त्वेन, एतदनन्तरमेतदुत्पत्स्यत इति तथैव
कार्योत्पत्तौ तत्क्रमनियामककारणाभावेन क्रमनियमाभावः । अथ नियामककारणमन्तरेणैव
नियमोऽभ्युपगम्यते तदा आकस्मिकवादप्रसङ्गः । अथ तत्रापि कारणसत्ताऽभ्युपगम्यते तदोत्पाद-
नियामककारणसद्भावे तेनोत्पत्तिः कार्यैवेति मुक्तानामपि पुनर्बन्धप्रसङ्गः । कारणस्य
साधारणत्वादिति । तदेतदुक्तं स्वपक्षे चैत इत्यादिना । तथा च दोषसाध्यान् पर्यनुयोग
उचित इत्यर्थः । यद्यपि प्रतिबन्देरनुत्तरत्वादिदं नोत्तरं तथापि पूर्वसूत्रेण निरस्तत्वाद् वादिनो
वर्बरत्वनिवृत्तये उक्तं ज्ञेयम् ।

रश्मिः ।

कार्यस्येति । इत्यपीति सांख्यानां यथा प्रकृतिपुरुषयोरन्यत्सर्वमनित्यमिति तद्वत् । किंच
लये धर्मसंबन्धाभावोपि दोषः इति, भाष्यार्थसमुच्चयेपि । असत्कार्येत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति
एवं विलक्षणेति । लय इत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति सद्भावे इति । तद्वत्त्वेति असत्-
स्तद्वर्त्मवत्त्वप्रसङ्गः । तथैवेत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति किंचेत्यादिना । भाष्ये दोषा विवृता इति
स्वयमप्येकदोषमाहुः अथ नियामकेति । आकस्मिकेति चक्रचीवराद्यनन्तरं घटादिः तत्त-
द्बीजावापानन्तरं तत्तद्ब्रह्माद्युत्पत्तिरिति क्रमनियमाभावेनाकस्मादेव दृष्टकार्योत्पत्तिः । तत्र युक्ति-
वैटवीजादश्चतयः स्यादिति कुतो न दृष्ट इति । अस्माकं तु 'नासतो विद्यते भावः' इति वाक्यम् ।
भावे वेत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म अथ तत्रापीति । कार्येष्वपीत्यर्थः । कारणानां तत्त्वानां
सत्ता 'नासतः' इति वाक्यादभ्युपगम्यते । बन्धेति । तत्र हेतुः कारणस्येति । उत्पत्ति-
कारणस्य मुक्तामुक्तसाधारणत्वात् । न च मायानाशरूपोत्पत्तिप्रतिबन्धकसत्त्वान्न तत्प्रसङ्ग इति
वाच्यम् । औद्बुलोमिमतेपि चिति लयान्मायासत्त्वात् । चिच्छक्तिर्मायेति द्वितीयनवमाध्यायसुबो-
धिन्याम् । न च सापि नष्टेति वाच्यम् । शक्तित्वविरोधात् । न च मोक्षे निःशक्तिः
सेति वाच्यम् । 'न विप्रणाशः सर्वेषां कर्मणामिति निश्चयः । कर्मजानि शरीराणि तथैवाकृतयो
नृप' इति सात्त्विकादिकर्मद्वारा मायासत्त्वात् । मम तु क्रीडावशगेच्छाभावान्न बन्धः । चिक्री-
डिषायां तु जयविजयवद्वन्धो भवत्येव । प्रतिबन्देरिति शंकरमिश्रकृतखण्डने । तुल्यो दोषः
प्रतिबन्दिः । बन्धमते सर्वधातुभ्य इन्नितीन्, तस्येत्यर्थः । तर्हि अस्माकमपीमे दृष्टान्ताः सन्तु इति
स्वीकुर्वन्तं प्रति तदभिप्रायमाहुः यद्यपीति । 'स्वमतदोषवतापि' इति सूत्रेण परमते दोषेषु
दत्तेषु 'न तु' इति सूत्रेणोद्धृतेषु नोत्तरत्वम् । 'यत्रोभयोः समो दोषः परिहारश्च तत्समः । नैकः
पर्यनुयोक्तव्यस्तादृगर्थविचारणे' इति 'तर्काप्रतिष्ठान'सूत्रेण ज्ञातम् । अतः 'स्वपक्षदोषाच्च' इत्यनेनो-
भयपक्षदोषस्फुरणेन 'न तु' इति सूत्रवैयर्थ्यापातादिदं सूत्रं नोत्तरम् । तथापि व्यासप्रामाण्यं सूत्रं
न पर्यनुयोगार्हमिति पूर्वसूत्रेण निरस्तत्वात् । बर्बरत्वं प्राकृतत्वम् । 'बर्बरः प्राकृतो जनः'
इति उणादिवितीयपादे उक्तत्वात्तन्निवृत्तये । युक्त्या श्रुतिविविधविषयपरिहारे व्याससूत्रादधिकव्याहारे

भाष्यप्रकाशः ।

रामानुजाचार्यास्तु ब्रह्मणश्चिदचिच्छरीरमङ्गीकृत्य भोगायतनत्वादीनि च शरीर-
लक्षणानि दूषयित्वा यस्य चेतनस्य यद् द्रव्यं सर्वात्मना स्वार्थं नियन्तुं धारयितुं च शक्यं तच्छेष-
तैकस्वभावं च तत् तस्य शरीरमिति लक्षयित्वा, 'अपीति'सूत्रोक्तस्य तद्वत्प्रसङ्गरूपस्य दूषणस्य
चिदचिद्रूपे परब्रह्मशरीर एव संबन्धान्न ब्रह्मणि दोषसंबन्धः । ब्रह्मगतगुणानां च न शरीरे
संबन्धः । यथा देवमनुष्यादीनां सशरीराणां क्षेत्रज्ञानां शरीरगता बालत्वयुवत्वस्थविरत्वादयो
नात्मनि संबध्यन्ते, आत्मगताश्च ज्ञानसुखादयो न शरीरे तद्वदिति दृष्टान्तसूत्रे व्याकुर्वन्ति
स्य । तच्चिन्त्यम् । 'सदेव सौम्येदमग्रे', 'आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्' इत्यादिषु केवलं ब्रह्मैव
प्रकृत्य सृष्टिकथनात्, 'तमः परे देव एकीभवति' इति शब्दान्तरेण प्रलयेऽपि तमसः स्वीयरूप-
त्यागेन ब्रह्मरूपताया एवोक्तत्वाच्च तेनैव रूपेण परिहारसंभवेऽस्यानुपयोगादिति । तच्चौरोऽप्ये-
तेनैव प्रत्युक्तो ज्ञेयः ।

शंकराचार्यास्तु विवर्तवादमाश्रित्य कार्यस्यासत्त्वव्यवस्थापनेन दोषपरिहारं सिद्धान्त-
यन्ति । तदपि तदनन्यत्वाधिकरणे दूष्यम् ।

रश्मिः ।

प्राकृतत्वम् । 'वर्वरः पामरे केशविन्यासे' इति विश्वः । तथा च समदोषपरिहारौ यत्र, तत्र 'यत्रोभयोः
समः' इति वाक्यानुसंधातुर्न वर्वरत्वमिति भावः । चिदचिदिति अन्तर्यामिब्राह्मणेन । दूषयित्वेति ।
इत्थमेतत् । भोगाधीनत्वं यदिच्छाधीनस्वरूपस्थितिप्रवृत्ति यत्तत् । यद्यदेकनियाम्यं यदेकधार्म्यं
यस्यैव शेषभूतं तत् इत्येवं त्रिविधं शरीरलक्षणम् । ईश्वरशरीरेषु पृथिव्यादिषु 'स एकधा
भवति' इत्याद्युक्तेषु मुक्तात्मशरीरेषु चाव्याप्तम् । कर्मफलभोगनिमित्तत्वाभावात्तेषामित्येवं दूषयित्वा ।
लक्षयित्वेति । सर्वात्मनेति । मैत्रेयिब्राह्मणोक्तरीत्या स्वार्थं स्वकर्मफलभोगार्थं स्वार्थं 'पृथिवी-
मन्तरो यमयति' इति नियन्तुम् । 'यः पृथिव्यामन्तरः' इति धारयितुम् । 'यं पृथिवी न वेद' इति
तच्छेषतैकस्वरूपम् । शरीरमिति । 'यस्य पृथिवी शरीरम्' इति श्रुतेः । तद्वदिति कार्यधर्मवत्प्र-
सङ्गरूपस्य । स्मेति । स्वपक्षदोषसूत्रे नोक्तम् । ननु 'सदेव' इति श्रुतावेवकारेणाहङ्कारनिवृत्तिरपि सा
च द्वितीयस्कन्धनवमाध्यायोक्तेन 'वृत्तश्चतुःषोडश' इति श्लोकविरुद्धेति चेत्त्राहुः आत्मा वा इति ।
आत्मा पुरुषविधब्राह्मणोक्तस्तत्र 'ततोहं नामाभवत्' इत्यहङ्कारसहित एक इति न श्लोकविरोधः ।
केवलं शरीररहितम् । ननु चिद्वन्मण्डने कुलालदृष्टान्तेनेश्वरे शरीरसाधनाच्चैवमिति शङ्क्यम् ।
वादिबोधार्थं तदुक्तेः । तमः पर इति । तमोहङ्कारः । अन्यथा 'प्रवर्तते यत्र रजस्तमः' इति वाक्य-
विरोधः । न च श्रुत्या पुराणबाधः । कृतस्थितिमतश्लोकत्वेनावधात् । वेदवेदान्तसारत्वाच्छ्री
भागवतस्य । छान्दोग्ये तु पुराणस्य वेदत्वमतः सुष्ठु । शब्दान्तरेणेति । विलीयत इति शब्दा-
दितरेणैकीभवतीत्यनेनेति व्याख्यातं पुरस्तात् । तेनैवेति । पुरुषविधब्राह्मणोक्तेनैव श्रीभागवतोपष्टम्भाद्
एवकारः । परिहारेति तद्वत्प्रसङ्गस्य परिहारसंभवे । अस्येति असत्सूत्रे कार्याद् ब्रह्म कारणं
विलक्षणं तर्हि ब्रह्मणि जगदभावादसदुत्पत्तिः । मैवम् । कार्यकारणयोः सालक्षण्यनियमप्रतिषेधमात्र-
त्वादिति व्याख्याय 'अपीति'सूत्रे वेदान्तासामञ्जस्यमुक्त्वा 'न तु' इति सूत्रे चिदचिजगतः शरीरत्वं
स्थापितमस्यानुपयोगात् । तच्चौर इति भगवाञ्छैवाचार्यः । प्रत्युक्त इति अस्मदुक्तार्थेनैव
तद्वत्प्रसङ्गस्य परिहारसंभवेऽस्यानुपयोगात् । विवर्तेति । तथा च भाष्यं यदि चेतनं शुद्धं

भाष्यप्रकाशः ।

माध्वास्तु तद्वत्पदे मतुपमङ्गीकृत्य, 'अपीति' सूत्रमप्यसद्वादनिरासकमिच्छन्ति । यद्य-
सदेव कारणं स्यादपीतिस्तद्वा न स्यात् । असतः सकाशाज्जगदुत्पत्तावुपेतायां प्रलये असन्मात्रा-
वशेषः प्रसज्येत । कार्यनाशे कारणमात्रावशेषनियमात् । अतोऽसमञ्जसमसन्मतमिति । दृष्टान्त-
सूत्रे च, विप्रतिपक्षा उत्पत्तिः सतो भवितुमर्हति, उत्पत्तित्वात्, घटोत्पत्तिवदिति, विमतो
विनाशः सदवशेषः, विनाशत्वात्, घटविनाशवदिति लोके दर्शनादसत्कारणवादस्यासमञ्जसत्व-
रश्मिः ।

शब्दादिहीनं च ब्रह्म तद्विपरीतस्याचेतनस्याशुद्धस्य शब्दादिमतश्च कार्यस्य कारणमिष्येत असत्तर्हि
कार्यं प्रागुत्पत्तेरिति प्रसज्येत, अनिष्टं चैतत्सत्कार्यवादिनस्तवेत्याद्युक्त्वा यथैव हीदानीमिदं
कार्यं कारणात्मनात्मवदेवं प्रागुत्पत्तेरपीति गम्यते । अग्रे न तु शब्दादिहीनं ब्रह्म जगतः कारण-
मित्यादि 'अपीति' सूत्रे दोषाः । 'न तु' इत्यत्र सूत्रे सिद्धान्तयन्ति । स्वसिद्धान्तरीत्या व्याख्याय
त्वत्पक्षस्य न कश्चिद्दृष्टान्तोस्तीत्यत्र सत्कार्यवादिनस्तव पक्षस्य न कश्चिद्दृष्टान्तोस्तीत्यर्थः । स्वपक्षसूत्र-
व्याख्यानमप्यस्मद्भाष्यवत् । माध्वमते पूर्वसूत्रार्थो रश्मानुक्तः । मतुपमिति । तथा च भाष्यम् ।
असत् उत्पत्तौ प्रलयेऽपि सर्वासत्त्वमेव स्यादिति । तथा च 'तद्वत्प्रसङ्गात्' इत्यस्यासत्त्ववत्प्रसङ्गादित्यर्थः ।
अपीतिः क्तिन्प्रत्ययान्तः । तत् आहुः तद्वानिति । आहुरिति । अत्रापि भाष्यम् ।
सत् उत्पत्तिः सशेषनाशश्च हि लोके दृष्ट इति । लोके दृष्टस्य दृष्टान्तत्वादनुमानम् । स्वपक्षसूत्रस्य
तु दृष्टान्ताभावादित्येतावदेव भाष्यम् । अनुपयुक्तं नोक्तम् । नानुमानत्वमिति अनुमीयते
साध्यपक्षावनुमिति विषयीक्रियेते येन हेतुनेति । यद्यपि व्याप्तिज्ञानं परामर्शश्चानुमाने । हेतुदर्शना-
नन्तरं तयोर्जायमानत्वात्तथाप्यनुमानशक्यतावच्छेदकलाघवात्प्रौढिमात्रम् । यद्वा हेतुनिष्ठा व्याप्ति-
रनुमानं तदज्ञातमप्रयोजकमिति व्याप्तिज्ञानमनुमानत्वम् । ज्ञायमाना व्याप्तिरनुमितिजनिकेति ज्ञानं
विषयतासंबन्धेन विशेषणम् । यद्वा । सदवशेषः विनाशत्वात् । इत्यत्र परमाणुसंबन्धाभावात् ।
विनाशत्ववान् । सदवशेषात् इत्यत्र परमाणुसंबन्धसत्त्वात् । विनाशस्य व्यापकत्वेन
परमाण्वधिकरणत्वेन परमाणुविशेष्यत्वं परमाणुमान् विनाश इति प्रतीतेस्तत्र विनाशत्वसत्त्वेन
विशेषणत्वात् परमाणुविशेष्यविशेषणत्वं संबन्धः । अनौपाधिकत्वं व्याप्तिः । अनौपाधिकत्वं
हेतुमात्रसापेक्षम् । न च साध्यव्यापकत्वे सति साधनाव्यापकत्वमुपाधिः स च साध्यसापेक्ष
इति वाच्यम् । घटत्वादावतिव्याप्तिवारणाय विशेषणदानात्तस्य साध्यधर्मत्वाभावेन हेतुमात्र-
धर्मत्वात् । न च प्रस्थानरत्नाकरे सांख्यलक्षणमादृत्य नैतदुक्तमिति नैतलक्षणमिति वाच्यम् । अनु-
मानखण्ड एव 'एवं प्रत्यक्षबोधाय प्रत्यक्षं सुनिरूपितम् । अनुमाने त्वितरवन्न विशेषोक्ति कश्चन'
इति । 'तथापि बालबोधाय प्रक्रान्तस्यापि पूर्ण्ये । प्रक्रियां कांचिदाश्रित्य तत्स्वरूपं निरूप्यते' इति
छानास्थापूर्वकबालबोधार्थत्वोक्तेरस्य लक्षणस्य प्रौढिबोधनात् । तथा च विनाशत्ववान् सदवशेष-
त्वात् इत्यत्र साध्यं विनाशत्वं तेन सह परमाणुविशेष्यविशेषणाभावः संबन्धः । धूमवान्वहे-
रित्यत्र यथाद्रिन्धनसंयोगः । ततश्च यत्र यत्र परमाणुसंबन्धस्तत्र तत्र विनाशत्वमिति साध्यव्या-
पकत्वम् । साध्यसमानाधिकरणात्यन्ताभावाप्रतियोगित्वलक्षणसाध्यव्यापकता । तथाहि । साध्यं
विनाशत्वं तदधिकरणं जगत्प्रतियोगिको विनाशः तत्र वृत्तिर्यो भावः परमाणुसंबन्धातिरिक्त-
स्वभावः । आद्रिन्धनसंयोगे सति धूमः । एवं परमाणुसंबन्धे सति विनाशत्वं यतः अतो घटाद्य-

तर्काप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यविमोक्षप्रसङ्गः ॥ ११ ॥

वेदोक्तेऽर्थे शुष्कतर्केण प्रत्यवस्थानमयुक्तम् । तर्कस्याप्रतिष्ठानात् । तर्को नाम खोत्प्रेक्षिता युक्तिः । सा एकोक्ता नान्यैरङ्गीक्रियते । स्वतन्त्राणामृषीणां मति-

भाष्यप्रकाशः ।

माहुः । तत्रापि विनाशत्वस्य नानुमानत्वम् । न सदवशेषः । जलविनाशवदिति दृष्टान्तेन हेतोः साधारणत्वादिति ।

भिक्षुस्तु यथा असतः सदुत्पत्तिर्न संभवति तथा सतोऽपि सदुत्पत्तिर्न संभवति । कुतः । अपीतौ कारणवत् कार्यस्यापि विद्यमानत्वप्रसङ्गादिति पूर्वपक्षम्, 'अपीति' सूत्रे व्याख्याय, 'न तु' इति सूत्रे सतः सदुत्पत्तौ मृदादेर्दृष्टान्तस्य विद्यमानत्वादिति सिद्धान्तं व्याचख्यौ । तदपि शिथिलम् । सतो मृदादेरविद्यमानस्यैव घटादेरुत्पत्तिदर्शनेन सतः सदुत्पत्तेरुपपादन-सापेक्षत्वादिति ॥ १० ॥

तर्काप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यविमोक्षप्रसङ्गः ॥ ११ ॥ सूत्रा-क्षरैरेव सांख्योक्त्या किञ्चिदाशङ्क्य परिहरतीत्याशयेन सूत्रं पठित्वा व्याचक्षते वेदोक्त इत्यादि वेदोक्तेऽर्थे शुष्कतर्कैः कार्यवैलक्षण्यकार्यधर्मवत्त्वप्रसङ्गादिभिः प्रत्यवस्थानमयुक्तम् । कुतः तर्कस्याप्रतिष्ठानात् । तर्को नाम खोत्प्रेक्षिता युक्तिः । सा एकोक्ता नान्यैरङ्गीक्रियते । वक्तृभिश्चर्चायां तत्तदुक्तास्तर्काः परस्परमाभासीक्रियन्ते । स्वतन्त्राणामृषीणां रश्मिः ।

भावस्तत्प्रतियोगिघटादिरप्रतियोगिपरमाणुसंबन्ध इति । साधनवन्निष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वं साध-नाव्यापकत्वम् । तदित्थम् । साधनं सदवशेषत्वं तद्वती प्रकृतिः तन्निष्ठो योत्यन्ताभावः परमाणु-संबन्धाभावस्तत्प्रतियोगित्वं परमाणुसंबन्ध इति । न सदवशेष इति । न सदवशेषः विना-शत्वात् जलविनाशवदित्येव । हेतोरिति साधारणत्वं साध्यासाधकत्वम् । अप्रयोजकत्वं विरुद्धत्व-मिति यावत् । 'साध्याभावव्याप्तौ हेतुर्विरुद्धः' इति तल्लक्षणात् । भिक्षुस्त्विति भगवान्भिक्षुः । अविद्यमानस्यैवेति । 'नासतो विद्यते भावः' इत्युक्तयुक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारेऽप्रवृत्तिरिति । न हि दृष्टेनुपपन्नं नाम व्याघातादेवकारः । भास्कराचार्यास्तु भेदाभेदार्थमुक्तप्रकारेणाहुः पुस्तक-मशुद्धमित्युपरम्यतेस्माभिः ॥ १० ॥

तर्काप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यविमोक्षप्रसङ्गः ॥ ११ ॥ सांख्यो-क्त्येति वक्ष्यमाणश्वेताश्वतरश्रुत्यनुगृहीततर्काद्यक्षरैः सांख्योक्तिः । पठित्वेति सर्वभाष्यसंमत्या कण्ठस्थत्वेपि पठित्वा । चिकीर्षितस्य मुख्यत्वादप्यन्यथा तर्कनिरूपणे 'तर्क'सूत्रे प्रतीकमात्रं लिपिकृतं स्यात् । वेदोक्तेर्थ इति ब्रह्मणः समवायित्वे । प्रत्यवेति प्रतिकूलमवस्थानम् । खोत्प्रेक्षितेति । ननु वेदान्ते खोत्प्रेक्षायाः किं प्रयोजनमिति चेन्न । 'तर्को मीमांसया युतः' इति श्रीमदाचार्योक्तेः प्रथमाध्यायमीमांसानन्तरं तर्कस्य खोत्प्रेक्षितयुक्त्यात्मकस्य युक्तत्वात् । न चामीमांसात्वप्रसङ्गोऽप्येति वाच्यम् । वक्ष्यमाण 'मत्वा' इत्यनेन 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यः' इति श्रुत्या च युक्तिभिरनुचिन्तनरूपमननस्य विधानादस्यार्थस्य मीमांसात्वात् । वक्तृभिरित्याचार्यैर्ऋषिभिश्च ।

भेदाद् वस्तुनो द्वैरूप्यासंभवान्नियामकाभावाच्च । अतो न तर्कस्य प्रतिष्ठा । पूर्वपक्षिणः परिहारः । अप्यन्यथानुमेयमिति चेत् । एवमपि अन्यथा वयमनुमास्यामहे । यथा नाप्रतिष्ठादोषो भविष्यति । न हि कोऽपि तर्कः प्रतिष्ठितो नास्तीति वक्तुं शक्यते । व्यवहारोच्छेदप्रसङ्गात् ।

‘आर्षं धर्मोपदेशं च वेदशास्त्राविरोधिना ।

यस्तर्केणानुसंधत्ते स धर्मं वेद नेतरः’ ॥ इति स्मृतेः ॥

सावद्यतर्कपरिहारेण निरवद्यस्तर्कः प्रतिपत्तव्यो भवतीति चेद्, एवमप्य-
विमोक्षप्रसङ्गः । ब्रह्मवादिनो निरवद्यतर्कसद्भावेऽपि प्रकृतिवादिनस्तर्कस्य दोषा-
विमोक्षप्रसङ्गः । मूलनियमाभावाद् वैमत्यस्य विद्यमानत्वात् ॥ ११ ॥

इति द्वितीयाध्याये प्रथमपादे पञ्चमसत्प्रतिषेधाधिकरणम् ॥ ५ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

मतिभेदात् । विवादविषयस्यैकस्य वस्तुनो युक्तिमात्रेण द्वैरूप्यस्यासंभवात् । लोकस्य वैचित्र्येणोभयोर्वादिनोर्दृष्टान्तसौलभ्ये एकतरयुक्तिनियामकस्य हेतोरभावाच्च । अतो मह-
र्ष्युक्तत्वाद्धेतोर्न तर्कस्य प्रतिष्ठा । पूर्वपक्षिणः परिहारस्तस्मादित्यस्मान् प्रतिब्रवीषि तदा
अप्यन्यथानुमेयमिति चेद् एवमपि वयमन्यथानुमास्यामहे, यथा तर्काप्रतिष्ठादोषो
न भवति । तत्र हेतुः न हीत्यादि । तत्रापि हेतुद्वयं व्यवहारेत्यादि स्मृतेरित्यन्तम् । तेन
सिद्धं तु, सावद्येत्यादि चेदित्यन्तम् । तथा च, प्रधानं जगदुपादानकारणम् । तत्स-
लक्षणत्वात् पटसलक्षणतन्तुवदित्यनुमानं निरवद्यम् । ‘प्रधानाज्जगज्जायते’ इति सांख्यसूत्रो-
क्तश्रुत्या, ‘यस्तन्तुनाभ इव तन्तुभिः प्रधानजैः सभायतः’ इति श्वेताश्वतरश्रुत्या चानुगृहीत-
त्वादिति चेदेवं सांख्योक्तमनूय परिहरन्ति एवमपीत्यादिना । तथा च त्वया या श्वेताश्वतर-
श्रुतिस्तर्कानुग्राहकतयोक्ता सा प्रकरणावरुद्धा । तत्र हि प्रथमेऽध्याये, ‘भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं च
मत्वा सर्वं प्रोक्तं त्रिविधं ब्रह्ममेतत्’ इति भोक्तृभोग्ययोरपि ब्रह्मत्वश्रावणेन भोग्यस्य प्रधानस्य
ब्रह्मरूपत्वेनैव सिद्धत्वात् । पञ्चमाध्याये च, ‘तद् वेदगुह्योपनिषत्सु गूढं तद् ब्रह्मा वेदते ब्रह्म-
योनिम्’ इति ब्रह्मण एव योनित्वश्रावणात् । एवं, ‘प्रधानाज्जगज्जायते’ इत्यत्रापि प्रधानं ब्रह्मकार्य-
मेव बोध्यम् । संदिग्धस्य वाक्यस्याप्यसंदिग्धेनैव निर्णयस्य युक्तत्वात् । इदं च, ‘योनिश्च हि
रश्मिः ।

वस्तुन इत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति विवादेति । वस्तुन इति धर्मादेर्ब्रह्मणश्च । नियामके-
त्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म लोकस्येति । अत इत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति अत इति, प्रतिष्ठेति
प्रतिष्ठानम्, तस्मात्पूर्वपक्षिणः परिहारः पूर्वसूत्रोक्ततुल्यदोषरूपः इत्यस्मान्प्रति ब्रवीषीत्यर्थः ।
यद्वा । तर्काप्रतिष्ठानं अतति व्याप्नोतीति तर्काप्रतिष्ठानात् । कोऽततीत्यत्राहुः पूर्वपक्षिणः परिहार
इति भाष्ये । अप्यन्यथानुमेयमिति सूत्रांशविवरणभाष्यं विवृण्वन्ति स्म तदाप्यन्यथेति
अस्माभिः । तदापीत्यादेर्विवरणं क्रियते एवमपीति । वयमिति प्रतिवादिनः । गुह्योपनिष-
त्स्विति कृष्णोपनिषदादिषु । ‘गूढं ब्रह्मणि वाङ्मये’ इति वाक्याद् गूढमिति कृष्णाख्यम् । वेदत इति
छान्दसं वेत्तीत्यर्थः । संदिग्धस्येति ‘तदात्मानं स्वयमकुरुत’ इति श्रुत्या संदिग्धस्य प्रधानकारण-

एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ १२ ॥ (२-१-६)

सांख्यमतकेस्य वैदिकप्रत्यासन्नत्वात् केषाञ्चिच्छिष्टानां परिग्रहोप्यस्ति ।
अणुमायाकारणवादास्तु सर्वथा न शिष्टैः परिगृह्यन्त इति तेषां तर्काः पूर्वोक्त-

भाष्यप्रकाशः ।

गीयते' इति प्रथमाध्याय एव दत्तोत्तरम् । अतः प्रकृतिवादिनो मूलनियमाद्यभावात् तत्तर्क-
स्याप्रतिष्ठादोषादविमोक्षस्यैव प्रसङ्ग इत्यर्थः ।

रामानुजाचार्यास्तु, 'तर्काप्रतिष्ठानादपि' इति सूत्रं भिन्नं कुर्वन्ति । तदा लापनसौकर्य
गुणः । हेतोः सिद्धान्तकोटिप्रवेशात् । तथापि पूर्वसूत्रस्थचकारवैयर्थ्यं दोषः । चकारार्थस्यात्रत्य
'अपि'शब्देन संग्रहादिति ॥ ११ ॥ इति पञ्चममसत्प्रतिषेधाधिकरणम् ॥ ५ ॥

एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ १२ ॥ तर्काप्रतिष्ठानदोषमन्येष्वपि
बोधयँस्तत्रापि परिहारमतिदिशति एतेनेत्यादि । तद् व्याचक्षते सांख्येत्यादि । पूर्वोक्त-
रश्मिः ।

बोधकस्य 'प्रधानाजगज्जायते' इति श्रुतिवाक्यस्य 'भोक्ता भोग्यम्' इति 'तद्वेद' इति वाक्याभ्यां
निर्णययोग्यत्वादित्यर्थः । चकारेति । अयमर्थः । 'मात्रालाघवे वैयाकरणाः पुत्रोत्सवं मन्यन्ते'
इति चकारोऽन्यार्थसमुच्चायकोपि न वक्तव्योपिशब्देन चारितार्थ्यादिति । अन्यानि तु भाष्याणि
नातिविरुद्धानीति नोक्तानि । शांकरभाष्ये चेतनं ब्रह्म जगतः कारणं प्रकृतिश्चेति सिद्धम् । तत्र
प्रकृतिः ओंकार इति शब्दार्थभेदः । माया न प्रकृतिर्नापि तत्र प्रतिबिम्बः । न चैवं जगत्कर्त्री शक्तिः
सदानन्दस्य न सच्चिदानन्दस्येति वाच्यम् । नवीनभावजनकत्वादिकथनात्प्रेङ्खश्रितायाः ग्रहणात् ।
अतः शुद्धा चित् कारणम् । रामानुजमतमुक्तम् । माध्वमते तु 'तर्काप्रतिष्ठाने' मोक्षतर्काप्रतिष्ठाने
मोक्षाभावप्रसङ्गः । स्वमते तु विशब्दात्प्रकृतिवादिन इत्यादिग्रन्थोपेक्षः । भास्कराचार्यमते
प्रधानकारणत्वमाशङ्क्य एवमपि प्रधानकारणत्वेऽप्यनवस्थादोषादनिर्मोक्षस्तर्काणामतः श्रुतिमूलमेव जगद्धि
जीवधारणमिति स्थितमित्याहुः । तत्र तर्कमोचने मननश्रुतिविरोधः । तत्रैव 'यस्मिन् पञ्च
पञ्चजना आकाशश्च प्रतिष्ठितः । तमेवमन्य आत्मानं विद्वान्ब्रह्मभूतोभूतम्' इति श्रूयते । अत्र
पञ्चमहाभूतानां ब्रह्माहं प्रपद्ये इत्युक्तोर्थः प्रतीयते । पञ्च ब्रह्माणि एकं स्वरूपलक्षणे लक्षितमिति
श्रुतिविप्रतिषेधस्तस्य परिहारः शिष्टापरिग्रहात् पञ्चत्वस्य । शिष्टापरिग्रहस्तु 'तं एवं अन्ये
इति पदच्छेदस्यापि संभवात् । अत एव 'न संख्योपसंग्रह'सूत्रे भाष्ये सांख्यमतसंख्यावारकत्वेनैव
व्याख्याता श्रुतिः । न च शरीरकमीमांसायां शरीरब्राह्मणोक्तं शिष्टापरिगृहीतमिति प्रवक्तुं
शक्यमिति वाच्यम् । गीतात्रयोदशाध्याये 'क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि' इत्युक्तं ज्ञेयमप्युक्तम् ।
तत्र क्षेत्रज्ञं चापीति पक्षः शिष्टापरिगृहीत इति गीतोपबृंहणात्तदपढौकनेन ब्रह्मवादौचित्यात् ।
अत्र समन्वयो विषयः सदसतोः कारणतोक्त्या विसंवादात्कार्यप्रतिपादकानां समन्वयोऽस्ति न
वेति संशयः नास्तीति पूर्वपक्षेभिधीयते । अस्तीति सिद्धान्तः । श्रुतिविरोधपरिहारात् ॥ ११ ॥

इति पञ्चममसत्प्रतिषेधाधिकरणम् ॥ ५ ॥

एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ १२ ॥ बोधयन्निति सूत्रकृत् । अति-
दिशतीति निरस्ता इत्यनुक्त्वा व्याख्याता इत्युक्त्यातिदिशति । व्याख्यानाभावे सर्ववादानवसरत्वं न
तु नानावादानुरोधित्वं स्यात् । भाष्येनिरस्तपरिग्रहशब्दाभ्यां सिद्ध्यर्थमाहुः यद्यपीति । औलूक इति

न्यायेन सुतरामेव निरस्ता वेदितव्याः ॥ १२ ॥

इति द्वितीयाध्याये प्रथमपादे षष्ठं शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ ६ ॥

भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत् स्याल्लोकवत् ॥ १३ ॥ (२-१-७)

कारणदोषं परिहृत्य कार्यदोषपरिहारार्थमारम्भः । भोग्यस्य भोक्त्रापत्तिः ।

भाष्यप्रकाशः ।

न्यायेनेति मूलनियमाभावपरस्परवैसम्यप्रयुक्तेन तर्काप्रतिष्ठानरूपेण न्यायेन । यद्यपि, 'अक्षपाद-
प्रणीते च काणादे सांख्ययोगयोः । त्याज्यः श्रुतिविरुद्धोऽंशः श्रुत्येकशरणैर्नृभिः । जैमिनीये
च वैयासे न विरोधोऽस्ति कश्चन' इति पराशरोपपुराणवाक्याजैमिनीयान्तेषु किञ्चिदंशविरोधस्तु-
ल्यस्तथापि गौतमीये, औल्लूके, मायिके च दर्शने शिष्टापरिग्रहोऽधिक इत्यनास्थातः पश्चात्
तद्दूषणमित्यर्थः । इदं च केवलं सूत्रमेव, नाधिकरणम् । विषयादेरस्फुटत्वाद्विचाराभावाच्च ।
एवं च पूर्वाधिकरणेनैतत्सूत्रेण च समाकर्षसूत्रोक्तप्रतिकूलानां तर्काणां पराहत्या ब्रह्मणः कारणत्वं
दृढीकृतम् ॥ १२ ॥ इति षष्ठं शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ ६ ॥

भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत् स्याल्लोकवत् ॥ १३ ॥ पूर्वोक्तयुक्तिभिः परिहृते श्रुतिवि-
प्रतिषेधे, अस्य सूत्रस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां तदाहुः कारणेत्यादि । 'दृश्यते तु' इत्यनेन
वैलक्षण्यम्, प्रतिषेधमात्रत्वादित्यनेनासत्कारणवादापत्तिम्, दृष्टान्तसद्भावादसामञ्जस्यम्, 'तर्का-
प्रतिष्ठानाद्' अन्यानप्युत्प्रेक्षिष्यमाणान् कारणदोषान् परिहृत्य उत्प्रेक्ष्यमाणस्य कार्यदोषस्य
परिहारार्थं सूत्रारम्भ इत्यर्थः । एवमग्निमाधिकरणत्रयेऽपि बोध्यम् । सूत्रं व्याकुर्वन्ति भोग्यस्ये-
रन्निमः ।

उल्लूकरूपिणः काणादेर्मवः 'तत्र भव' इत्यणू शास्त्रस्य विचारदशायां कर्तुरधिकरणत्वम् । हेमचन्द्रो
नाममालायां 'वैशेषिकः स्यादौल्लूकः' इति । 'उल्लूकादयश्च' इत्युणादिसूत्रेण वलेः संप्रसारणमूकश्च ।
अधिक इति । यथा सांख्ये 'असङ्गः पुरुषः' । 'प्रधानाज्जगज्जायते' इति । अणुवाद आत्माष्टगुणः कर्ता ।
परमाणवः प्रधानस्थानापन्नाः रूपादिकं प्रति घटादयः । मायावादे प्रधानस्थाने माया तत्र प्रतिबिम्ब
ईश्वरे सङ्गस्य अणुशब्देन बृहदारण्यकोक्ते काठकोक्तं च ब्रह्मापि । शिष्टापरिग्रहादियदवधि । शारी-
रब्राह्मणे जीवानां शरीरेभ्य उद्गमानन्तरं श्रूयते 'स वा अयमात्मा ब्रह्म' इति श्रावणात् 'आनन्दादयः
प्रधानस्य' इत्यत्र व्यापकत्वाङ्गीकारात् श्रुतिविप्रतिषेधः । परिहारस्तु शिष्टापरिग्रहात्तस्य । शिष्टापरिग्रहस्तु
अर्धप्रपाठके उक्तत्वेन तस्य वादस्य परिच्छेदात् । याज्ञवल्क्यमात्रविदितत्वाच्च वित्तोमयैवेति श्रुतेः एते
उक्तेभ्योन्ये सकलत्याज्या न तु श्रुतिविरुद्धांशत्याजकाः । पादो गुणत्रयविवरणाध्याये तथोक्तेरिति
शिष्टापरिग्रहोधिक इत्यर्थः । पश्चादिति सांख्यमतदूषणात्पश्चात् । एवकारव्यावर्त्यमाहुः नाधि-
करणमिति । एतेनास्मत्पूर्वतत्रे सायणीये च उपस्थेयोऽग्निर्नोपस्थेय इत्यादिप्रकारेण संशयत्रिकोक्तिरपि
न सार्वत्रिकीति ज्ञापितम् । अत एव भाष्ये पूर्वाध्यायेधिकरणशब्दो नात्र । चेति अनुक्तसमुच्चये ।
यद्वा पूर्वाधिकरणस्य शेषमिदम् । शांकरैरधिकरणत्वाङ्गीकारात् । तथाहि । ते ब्रह्मकारणबोधको वेदान्त-
समन्वयस्तावद्ब्रह्म न जगदुपादानं विशुद्धत्वाद्योमवदित्यनेन गौतमीयानुमानेन विरुध्यते न वेति संशये-
नुमानस्याशियितत्वाद्विरुध्यत इति पूर्वपक्षे तर्कस्य श्रुतिविरुद्धत्वादणुकारणवादा निरस्ता इत्याहुः । स्वयमेव
वक्ष्यन्ति चोत्तरत्र सूत्रत्वमुक्त्वाधिकरणत्वम् ॥ १२ ॥ इति षष्ठं शिष्टापरिग्रहाधिकरणम् ॥ ६ ॥

भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत् स्याल्लोकवत् ॥ १३ ॥ सूत्रारम्भ इति अधिकरणात्मकः
सूत्रारम्भः । आरम्भशब्दो ह्यधिकरणशब्देन समं पूर्वाध्याये भूयोऽत्रोपादीयत इति । भाष्य

ब्रह्मणो निर्विशेषस्य कारणत्वाद् भोक्तुर्भोग्यत्वम्, भोग्यस्य च भोक्तृत्वमापद्यते ।
अतो न विभाग इति चेत् स्याल्लोकवत् ।

भाष्यप्रकाशः ।

त्यादि । भोक्त्रापत्तेरिति भावप्रधानो निर्देशः । भोक्तृत्वापत्तेरित्यर्थः । अत्रैवं बोध्यम् ।
तैत्तिरीये 'सोऽकामयत' इति चेतनं ब्रह्म प्रकृत्य ततः सृष्टिमुक्त्वा तन्तुन्यायेन तदनुप्रवेशाद्
'विज्ञानं चाविज्ञानं च' इति कार्यविभागो दर्शितः । स युज्यते न वेति संदेहे, स न
युज्यते । यतः 'अशब्दमस्पर्शम्' इति 'अस्थूलमनणु' इत्यादिश्रुतिभ्यो लौकिकविशेषरहि-
तस्य ब्रह्मणः कारणत्वात् कार्यस्य लयदशायां भोक्तृभोग्यभावकृतपरस्परविभागस्य निवृत्ति-
पूर्वकं कारणात्मकतासंपत्तौ सर्वथा तथात्वे जाते ततः पुनरुत्पत्तौ स्थितिदशायां भोक्तृ-
श्चेतनस्य भोग्यत्वं स्रक्चन्दनादिरूपत्वं भोग्यस्य तस्य भोक्तृत्वं चेतनत्वमापद्येत,
रश्मिः ।

आरम्भशब्दस्य सूत्राधिकरणोभयसापेक्षत्वात्सूत्रारम्भ इत्युक्त्वावश्यवक्तव्यत्वादधिकरणत्वं विशदयन्ति
अत्रैवं बोध्यमिति । चेतनमिति 'असोऽकामयत' इति ह्युक्तयोङ्गारेण वेदविधानं स्यादत
'असोऽकामयत' इत्युक्त्या चेतनमित्यर्थः । तन्तुन्यायेनेति पटे तन्तुन्यायेन । ननु तर्हि 'असत्'
अधिकरणव्यवधानमिति चेन्न, तस्याः कार्यप्रतिपादिकात्वेन कार्यनिरूपक 'भोक्ता पत्ति'सूत्रविषयत्वात्
कारणं निर्वाहकसङ्गत्याऽसदधिकरणेनोक्त्वावसरसङ्गत्यात्र संशय्यत इति । नन्वत्र शांकोक्तः जग-
त्सर्गादि ब्रुवन्वेदान्तसमन्वयो विषयः, स प्रत्यक्षादिना विरुद्धो न वेति संदेहः कुतो नेति चेन्न श्रुत्यो-
र्विप्रतिषेधाभावेन तत्परिहाराभावात् । न च वेदान्ताः श्रुतिः प्रत्यक्षादिश्रुतिर्वृहदारण्यके 'यदिदानीं
द्वौ विवदमानावेयातामहमद्राक्षमहमश्रौषमिति य एवं ब्रूयादहमद्राक्षमिति तस्मा एव श्रद्धध्यामः' इत्येवं
तयोर्विप्रतिषेधस्तस्य प्रतिषेधमङ्गीकृत्य श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारोस्त्विति वाच्यम् । उभयोः प्रत्यक्षत्वेन
विप्रतिषेधाभावेन परिहाराविषयत्वात् । अस्थूलमनण्वित्यादीति । आदिशब्देन शरीरब्राह्मणे 'अणुः
पन्था विततः पुराणो मां स्पृष्टोऽनु वित्तो मयैव । तेन धीरा अपियन्ति ब्रह्मविद उक्तम्य स्वर्गं लोक-
मितो विमुक्ताः' इत्याद्युक्त्वाग्रे उच्यते । 'यस्यानुवित्तः प्रतिबुद्ध आत्मा अस्मिन्संदेहे गहने प्रविष्टः ।
स विश्वकृत्स हि सर्वस्य कर्ता तस्य लोकः स उ लोक एव' इति । अणुः काठकोक्तब्रह्म यथा
ह्रस्वः सुः । अणोः पन्थाः यथा भगवन्मार्गः । मां याज्ञवल्क्यम् । येन वित्तो ज्ञातोऽनु गुरुपसत्तिमनु ।
प्रतिनिधिरणुः अणुत्वेन साक्षात्कृतः । संदेहे सम्यग् देहे गहने आध्यात्मिकाद्यनेकार्थसङ्कीर्णत्वा-
द्देहे । स प्रविष्टः तस्येति प्रविष्टस्य लोको जीवः स जीवः लोक एव अक्षरत्वात् । याज्ञवल्क्य-
मतं गृह्यतेऽग्रे 'यस्मिन् पञ्च पञ्चजना' इति श्रुतिः सा भाष्ये व्याकृता । पञ्च भूतानि पञ्चजना
यस्मिन्, यस्मिन् भूते पञ्च प्रजा जनयन्ति ते हृदाकाशश्च प्रतिष्ठित इत्याद्युषिमतं याज्ञवल्क्यं वा ।
'ऋषिभिर्बहुर्विधा गीतं छन्दोभिर्विविधैः पृथक्' इति गीतायाः । तदग्रे 'यस्मादवाक् संवत्सरो
अहोमिः परिवर्तते तद्देवा ज्योतिषां ज्योतिरायुर्होपासतेऽमृतम्' इति देवानामुषिमतम् । यस्मादग्ने-
रवाक् संवत्सरः आधिभौतिकः । 'अग्निः संवत्सरः प्रजापतिः' इति संहितामतं श्रीमदाचार्या-
णाम् । 'कालात्मा भगवान् जातः' इति कारिकायाः आयुष्टेनान्नत्वेनोपासनमृषिमतम् । 'प्राणस्य
प्राणमुत चक्षुषश्चक्षुरुत श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो ये मनो विदुः ते निचिकयुर्ब्रह्म पुराणमग्न्यम्'
इत्युषिमतम् । 'मनसैवानुदृष्टव्यं नेह नानास्ति किञ्चन' अर्धप्रपाठकः । लौकिकेति प्रक्षालन-
पङ्क्त्यायविरोधेन लौकिकेति विशेषणम् । आदिपदार्थः श्रुत्यन्तरमतानि यदि तदा न विशेषणं लौकि-
केति । तदा भाष्यं निर्विशेषस्य कारणत्वाद् इति यथा श्रुतम् । तथात्वे इति अशब्दादिरूपत्वे ।

यथा लोके कटककुण्डलादीनां सुवर्णकारणत्वेन सुवर्णानन्यत्वेऽपि न कटकस्य कुण्डलत्वमेवं न भोग्यस्य भोक्तृत्वंम् ॥ १३ ॥

इति द्वितीयाध्याये प्रथमपादे सप्तमं भोक्तापत्तेरित्यधिकरणम् ॥ ७ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

यथा लोके कटककुण्डलादेरुपमर्देन सुवर्णरूपतापत्तौ पुनःकरणदशायां कटकभागस्य कुण्डलत्वं कुण्डलभागस्य कटकत्वं तद्वत् । अतोऽविभागो विज्ञानाऽविज्ञानविभागाभावः । ततश्च, 'ऋतं पिवन्तौ सुकृतस्य' इत्यत्र चेतने भोक्तृत्वं सुकृते भोग्यत्वं यदुच्यते, तद् विप्रतिषेध इत्येवंचेदित्यन्तेनाशङ्क्य तत्र समाधत्ते स्याल्लोकवदिति । तथा चैवमापादनेऽपि उत्पत्तिदशायां चेतनस्य भोक्तृत्वमचेतनस्य भोग्यत्वमेव । यथा लोके कटकभागस्य कुण्डलत्वेनोत्पत्तौ कुण्डलत्वमेव, कुण्डलभागस्य कटकत्वेनोत्पत्तौ कटकत्वमेवं विपर्ययापत्त्यभावाद्, भोक्तृभोग्यविभागः सौकर्यं तद्वदित्यर्थः । अत्र लोकवदिति दृष्टान्तेनेदं बोध्यते । तदुक्तमभ्युपगम्य तदुक्त्या समाधीयते । अस्माकं तु, 'बहु स्यां प्रजायेय' इतीच्छया बहुभवनस्य प्रकर्षस्य च सिद्धत्वात् पूर्वमेव चेतनाचेतनविभागं कृत्वा तेन तेन रूपेण तत्र तत्र प्रवेश इति न दोषलेश इति । एवमत्र युक्त्या, 'विज्ञानं चाविज्ञानं च' इत्यादिश्रुतौ विभागाभावरूपः कार्यदोषः परिहृतः । प्रलये तु विभागाभावेऽप्यदोषः । व्यवहाराभावेन तद्ब्रह्माभावादिति ।

भास्कराचार्यास्तु युक्त्या ब्रह्मवादः सांख्यैः पुनराक्षिप्यते तद्दूषणायेंदं सूत्रमितीच्छन्ति । यथा केनतरङ्गादीनां परस्परं विभागः समुद्रादनन्यत्वं चेति दृष्टान्तं चाहुः ।

शंकराचार्या अप्येवमेवोक्त्वा यद्यपि भोक्ता न ब्रह्मणो विकारः 'तत् सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्' इति स्रष्टुरविकृतस्यैव कार्यानुप्रवेशे भोक्तृत्वश्रावणात् । तथापि कार्यमनुप्रविष्टस्योपाधिनिमित्तो विभागः संभवति । यथा घटाद्युपाधिनिमित्त आकाशस्येत्येतदाशयेन सूत्रमित्येतावदधिकमाहुः ।

रश्मिः ।

एतद्दृष्टान्तेन स्फुटीकुर्वन्तो यथा लोक इति भाष्यं विवृण्वन्ति यथा लोक इति । समाधत्त इति । भगवानाचार्यः सूत्रकृत् । इत्याहुर्भाष्ये स्याल्लोकवदित्यर्थः । कटकभागस्य । समाधीयन्ति । इतीति शेषः । तृतीयाध्यायेऽरूपवत्सूत्रेऽस्यैकदेशिमतीयत्वेन वक्ष्यमाणत्वात्तदनुकूलयितुमस्मिन्नपि पूर्वसिद्धं सिद्धान्तमाहुः अस्माकमिति । प्रकर्षस्येति उच्चनीचरूपेण पूर्वपक्षापेक्षया च । न दोषेति । दोषस्त्वेकदेशिमतीयत्वम् । व्यवहारेति प्रलये विभागव्यवहाराभावेन भोक्तृभोग्ययोर्भोक्तृत्वभोग्यत्वमज्ञाभावात् । बहुष्वनियम इति भास्कराचार्यमतमाहुः भास्करेति । आक्षिप्यन्त इति ब्रह्मणोनन्यत्वाद्भोक्तृभोग्ययोरविभागः कथम् । भोक्तृजीवस्य भोग्यापत्तेर्भोग्यस्य त्वशरीरेन्द्रियविषयलक्षणभोक्तापत्तेरापत्तिरेकीभाव इत्याक्षिप्यते ततश्च भेदाभेदयोर्हि सर्वप्रमाणसिद्धवत्कृत्वा विभागोऽविभागो विस्मृतोऽप्येदानीमनन्यत्वमसिद्धमिति साध्यते । यथा केनेति षष्ठ्या भेदः । अनन्यत्वमित्यभेद इति भेदाभेदः ।

एवमेवेति भेदाभेदादित्वेऽप्याक्षेपस्याभेदमात्राश्रयत्वादेवमेव । उपाधिनिमित्तेति उपाधिरविधा ।

भाष्यप्रकाशः ।

रामानुजाचार्यास्तु तद् दूषयन्ति । अन्तर्भावितशक्त्यविद्योपाधिकाद् ब्रह्मणः सृष्टि-
मभ्युपगच्छतामेवमाक्षेपपरिहारयोरसङ्गतत्वात् । तथाहि । कारणान्तर्गतशक्त्यविद्योपहितस्य
भोक्तृत्वादुपाधेश्च भोग्यत्वाद्विलक्षणयोस्तयोः परस्परभावापत्त्यदर्शनेनाक्षेपस्यैवानुदये परिहार-
स्याप्रयोजनत्वेन सूत्रस्यैव वैयर्थ्यात् । स्वरूपपरिणामस्तु न तैरभ्युपेयते । 'न कर्माविभागा-
दिति चेन्नानादित्वात्' इत्यागामिसूत्रे क्षेत्रज्ञानां तत्कर्मणां चानादित्वप्रतिपादनात् । तद-
नभ्युपगमे च भोक्तृभोग्याविभागशङ्काया एवानुदयात् । स्वरूपपरिणामे च ब्रह्मणो भोक्तृ-
भोग्यभावापत्त्या पुनरसामञ्जस्यादिति । स्वमतं त्वेवमाहुः । स्थूलसूक्ष्मचिदचिच्छरीरस्य ब्रह्मणः
कारणरूपत्वाज्जीवब्रह्मणोः स्वभावविभागो य उक्तः सोऽनुपपन्नः । सशरीरत्वे जीववद्भोक्तृ-
त्वस्यावर्जनीयत्वात् । न च, संभोगप्राप्तिसूत्रेऽस्य दोषस्य प्रागेव परिहृतत्वाच्च शङ्कोदय इति
वाच्यम् । तत्रोपास्यतया हृदयान्तःस्थस्य शरीरान्तर्गतित्वमात्रेण न भोगसंबन्ध इत्युक्तत्वात् ।
इह तु जीववद् ब्रह्मणोऽपि सशरीरत्वे तद्वदेव सुखदुःखभोगापत्तिरित्युच्यते । लोके तथा
दर्शनात् 'न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति, अशरीरं वा व सन्तं प्रियाप्रिये
न स्पृशतः' इति श्रुतेश्च । अतः सशरीरब्रह्मकारणवादे जीवेश्वरस्वभावविभागाभावात्,
केवलब्रह्मकारणवादे मृतसुवर्णादिवज्जगद्गतापुरुषार्थादिसर्वविशेषाश्रयत्वप्रसङ्गाच्च प्रधानकारणवाद
एव ज्यायानिति चेत् । स्याल्लोकवत् । स्यादेव सशरीरत्वेऽपि जीवेश्वरस्वभावविभागः ।
जीवेऽपि सुखदुःखभोगस्य पापपुण्यकृतत्वेन शरीरनिमित्तकत्वाभावात् । न च, 'न ह वै
सशरीरस्य' इति श्रुतिविरोधः । तस्य कर्मरब्धदेहविषयत्वेन कर्मण्येव तत्पर्यवसानात् । अन्यथा,
'स एकधा भवति त्रिधा भवति, स यदि पितृलोककामो भवति स तत्र पर्येति जक्षन्
क्रीडन् रममाण' इति कर्मसंबन्धनिर्मुक्तस्य सशरीरस्यैव जीवस्यापुरुषार्थगन्धाभावश्रावण-
विरोधापत्तेः । अपहतपाप्मनः परमात्मनस्तु तदभावः कैमुतिकादेव सिद्ध्यति । यथा राजा-
ज्ञानवर्तिनां तदतिवर्तिनां राजानुग्रहनिग्रहकृतसुखदुःखयोगेऽपि सशरीरत्वमात्रेण तच्छासके
राज्ञि न शासनानुवृत्त्यतिवृत्तिनिमित्तकः सुखदुःखभोगस्तद्वदिति लोकेऽपि सिद्धमिति ।
तन्मतचौरोऽप्येवमाह । 'ज्ञाज्ञौ द्वावजावीशानीशौ' इति स्वातंत्र्यास्वातंत्र्याभ्यां कृतं
स्वभावविभागं वदतीत्येतावान् भेदः । तत्र सशरीरस्य परिणामः प्रागेव निरस्त इति न शङ्का
नापि चोचरम् । स्वरूपपरिणामवादिनां ब्रह्मणो भोक्तृभोग्यभावस्त्विष्ट एव । प्रमाणवला-
रश्मिः ।

अन्तर्भाविनेति । अन्तर्भाविता निर्गुणत्वनिष्क्रियत्वाशब्दत्वशक्त्येन अविद्योपाधिर्यस्यै-
तादृशाद्ब्रह्मण इत्यर्थः । कारणान्तरेति सगुणं ब्रह्म कारणं तदन्तर्गता शक्तिरविद्या तदुपहितस्य ।
तदनभ्युपगम इति परिणामानभ्युपगमे । भोक्तृभोग्ययोः परिणामजविभागापेक्षाविभागशङ्कायाः ।
भोक्तृत्वमनङ्गीकृतभोक्तृभोग्यभावापत्त्या । कर्मसंबन्धेति स एकधेति छान्दोग्ये कर्मसंबन्धरहित-
स्याविर्भूतस्वरूपस्य । तन्मतेति भगवान् शैवाचार्यः । (पुरुषार्थेति 'न पश्यो मृत्युं पश्यति' इति
श्रुतेः ।) प्रागेवेति । पूर्वं स्वमतपरिणामं स्मारयन्ति स्वरूपेति । प्रमाणेति । मण्डूकोपनिषदि ऋग्वेदे ।

'प्रज्ञानांशुप्रतानैः स्थिरचरनिकरव्यापिभिर्व्याप्य लोकान्

भुक्त्वा भोगान् स्थविष्ठान् पुनरपि धिषणोद्भासितान् कामजन्यान् ।

पीत्वा सर्वान्विशेषान् स्वपिति मधुरमुक् मायया मोहयन्नो

मायासंख्यातुरीयं परममृतमजं ब्रह्म यत् न तोस्मि ॥

भाष्यप्रकाशः ।

च्छुद्धाद्वैतस्यैवाभ्युपगतत्वेनादोषात् । न च स्वभावाविभागापत्तिः । सृष्टिदशायां शक्तिविश्लेषेण स्वभावविभागस्य लोकेपि दर्शनात् । एकबीजके तरौ पत्रपुष्पफलमूलवल्कलनिर्यासानामन्योन्य-स्वभावस्य तेषां च स्वभावानां बीज ऐक्यस्य पुनर्बीजे तथात्वस्य सर्वजनीनत्वादिति ।

भिक्षुस्तु ननु परमेश्वरस्य जगत्कारणश्रुत्यर्थत्वे, 'बहु स्यां प्रजायेय', 'रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव', 'स एष इह प्रविष्ट आनखग्रेभ्यः' इत्यादिश्रुतिभिर्जगत्कारणस्यैवं जीवभावश्चावणेन सुखदुःखभोक्तृजीवरूपतापत्त्या, 'तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति' इत्यादिश्रुत्युक्तो विभागो नोपपद्यत इति चेच्छोकवदयं विभागः स्यात् । यथा लोके पितृप्रकृतिके पुत्रे पित्रात्मकत्वे सत्यपि गर्भवासादयः पुत्रस्यैव न पितुरिति विभागस्तथैव परमेश्वरजीवयो-रपि । एवं समुद्रमत्स्यपृथिव्योषध्यादयो दृष्टान्ता बोध्या इत्याह ।

मध्वाचार्यास्तु 'कर्माणि विज्ञानमयश्च आत्मा परेऽव्यये सर्व एकीभवन्ति' इति मुक्त-जीवस्य परापत्तिरुच्यते । अतस्तयोरविभागात् स पूर्वमपि तदभिन्न एव । अन्यथा एकीभावा-रक्षिः ।

यो विश्वात्मा विविधविषयान्प्राप्य भोगान्स्थविष्ठान्

पश्चात्स्वान्यान् स्वमतिविभवान् ज्योतिषा स्वेन सूक्ष्मान् ।

सर्वानेतान्पुनरपि शनैः स्वात्मनि स्थापयित्वा

हित्वा सर्वान्विशेषान्विगतगुणगणः पात्वसौ नस्तुरीयः ॥' इति ।

जाग्रदवस्थाभोगमुक्त्वा स्वभावस्थाभोगमाह धिषणेति । स्वमायया बहिःक्षिता धिषणा शुक्तिकारजतवत्ख्यायते । स्वप्नस्योत्तरकालीनबाधदर्शनात् सुषुप्तिमाह पीत्वेति । मधुरमुक्त्वा आनन्दमुक्त्वा चराचरभुग्वा । जगद्दिनाशमाशङ्क्याह माययेति । मायासंख्या मायायाः सम्यक् (अ)प्रकथनं यत्र । सोडा । स्वमतिर्धिषणास्थानीया । पूर्ववत् । ज्योतिषा 'अत्रात्मा स्वयंज्योतिर्भवति' इति श्रुतेः । अत्र स्वप्ने । स्थापयित्वेति सुषुप्तिः । हित्वेत्यादिप्रतिपाद्यस्तुरीयः । अत्ता चराचराधिकरणे 'यस्य ब्रह्म च क्षत्रं चोभे भवत ओदनं मृत्युर्यस्योपसेचनम्' इति प्रमाणम् । संभोगसूत्रं च । 'पत्रं पुष्पं फलं तोयम्' । 'निवेदिभिः समय्यैव सर्वं कार्यम्' । 'संसारवेशदृष्टानाम्' इत्येवं प्रमाण-बलात् । नन्वेवं कचिन्महाभोगयुक्तान्कचिद्दिरान्कचिद्दुःखिनः कुर्वन् भुञ्जानोपि विषमो निर्धृणस्तु स्यादित्याशङ्क्याहुः शुद्धाद्वैतस्येति । दोषो वैषम्यं नैर्धृण्यं च । एवं स्वमते भोक्तापत्तेरविभागे सेव्यसेवकभावहानिः । आशङ्कापूर्वकं लोकवदिति व्याकुर्वन्तः परिहरन्ति स्म न च स्वभावेति । एकनिष्ठ एकः स्वभाव इति । शक्तीति 'एकोहं बहु स्याम्' इति श्रुत्युक्तेच्छाशक्तेर्विश्लेषो बहुविषयत्वं तच्छक्त्यधीनस्वभावशक्तिः । पुराणे तु सत्त्वरजस्तमांसि कालकर्मस्वभावांश्च बुभूषुर्भगवानुपादत्ते । तथात्वस्येति पत्रादिजननस्वभावस्य ।

भगवान् भिक्षुस्तु नोपपद्यत इति अविभागाद्वैते 'यथा सौम्य मधु मधुकृतो निस्तिष्ठन्ति' इति श्रुतेर्मेधुवन्नोपपद्यते । पित्रात्मकत्व इति 'आत्मा वै पुत्रनामासि' इति श्रुतेः । एवं समुद्रेति । यथा समुद्रप्रकृतिके लवणे समुद्रात्मकत्वे सत्यपि महानसवासादयो लवणस्यैव । एवं जलप्रकृतिके मत्स्ये जलवासादयो गर्भवासादयो न जले । मत्स्यकूर्मादिरूपिणीति यमुनाविशेषणं यमुनामाहात्म्ये । पृथिवीप्रकृतिके घटादौ पृथुबुधोदराकारादयो न पृथिव्याम्, औषधिप्रकृतिके फलादौ रसादयो नौषधौ । बीजप्रकृतिके औषध्यादौ फलपाकादयो न बीज इति । परापत्तिः पौक्यम् । स इति जीवः ।

भाष्यप्रकाशः ।

योगादिति चेत्, स्याल्लोकवत् । यथा लोके उदक उदकान्तरस्यैकीभावव्यवहारेऽप्यन्तर्भेदोऽस्त्येव, तथात्रापि स्यादिति । अत एव, 'यथोदके शुद्धे शुद्धमासिक्तं तद्वदेव भवति' इत्युक्तम् । न च स्वभावाविभागः । 'न ते महित्वमन्वञ्चुवन्ति', 'न ते विष्णो जायमानो न जातः' इत्यादिश्रुतौ तस्य सिद्धत्वादित्याहुः ।

अत्राधिकरणविभागस्त्वव्यवस्थितः । कैश्चित् कचिदन्यैरन्यत्र तत्समास्यङ्गीकारात् । आचार्यैस्त्वेपां सूत्रत्वमेव केवलमङ्गीक्रियते, नाधिकरणत्वम् । कचिदप्यधिकरणत्वावचनात् । सूत्रत्रयमाहेति सूत्रत्वस्यैव कथनाच्च । तथापि बोधसौकर्याय किञ्चिद् विषयैक्यमादाय, असत्-

रश्मिः ।

उदक इति समुद्रे । अन्तर्भेद इति समुद्रत्वलवणयमुनात्वमिष्टरसगङ्गात्वमिष्टकरसकृतावान्तरभेदः । अलौकिके त्वाहुः शुद्धे शुद्धमिति । ब्रह्मजीवयोः शुद्धत्वात् । न च स्वेति । मुक्तजीवस्य परापत्तौ य एवैक्यस्वभावस्तेनाविभागो लोकेपि । ते तव महित्वं स्वभावव्यापकत्वापहतपाम्पत्वादि । अनु मुक्तिमनु परापत्तिमनु नाश्रुवन्ति लोकेपि । मुक्तजीवजीवादयः भविष्यत्कालिकाः । हे विष्णो ते तव संबन्धी जायमानोऽवतारजीवादिर्वर्तमानकालिकः । न जातः भूतकालिकः । तस्येति स्वभावविभागस्य । ससंबोधमोक्षवादिनामस्माकं संमतमिति न दूषितम् । भाष्ये सूत्रपदं बोधसौकर्यायाधुनिकाधिकरणरचनं श्रीमदाचार्याज्ञाऽविरुद्धम् । यतो भगवच्चिकीर्षितं कर्तव्यमिति सुबोधिण्यामस्ति । अतः शांकराधिकरणमालाया अत्राधिकरणरचना रश्मावपि । एतदभिप्रेत्याहुः अत्राधीति । कैश्चिदिति शंकराचार्यैः, 'एतेन शिष्टापरिग्रहा' इत्यत्र न विलक्षणत्वाधिकरणं समाप्यते । अन्यैरिति तदीयाधिकरणमालाकारैर्न विलक्षणत्वाधिकरणस्य तर्काप्रतिष्ठानसूत्रे समास्यङ्गीकारात् । यदि च भोक्तापत्तेरित्यत्रान्यथा पुनर्ब्रह्मकारणवादस्त्वेकबलेनैवाक्षिप्यत इति भाष्यवत् । 'एतेन' इति सूत्रे 'इदानीमण्वादिवादव्यपाश्रयेणापि कैश्चिन्मन्दमतिभिर्वेदान्तवाक्येषु पुनस्तर्कनिमित्त आक्षेपः आशङ्क्यते' इति पुनःशब्दादधिकरणान्तरत्वमिति विभाव्येत तदा 'एतेन योगः' इत्यधिकरणे पुनःपदाभावादधिकरणत्वं न स्यात् । अतोऽन्यथा पुनरित्येवं भाष्यमधिकरणभेदकम् । यद्वान्यैरित्यस्य भाष्यान्तरेषु व्याख्यानकारैरित्यर्थः । किञ्चिद्विषयेति । किञ्चिदिति लुप्ततृतीयाकम् । अनुषङ्गेन न विषयैक्यम् । अग्रे स्पष्टम् । ननु भोक्तापत्तिसूत्रे कार्यदोषपरिहारार्थमारम्भ इति भाष्ये सूत्राधिकरणयोरन्यतरन्न दृश्यते इति कथं कचिदपीति शब्दौ इति चेत्तत्राहुः सूत्रत्रयमिति । न चाहत्याधिकरणत्वं वक्तुं शक्यमिति भावः । प्रायपाठादेवकारः । सुबोधिण्यां चिकीर्षितकरणाज्ञाया आहुः तथापीति । एकाधिकरण्यमिति भाष्यमतेन । भाष्यप्रकाशे तु बोधसौकर्याय सप्तमाधिकरणमिति भावः । एकाधिकरण्यमेवं प्रथमाधिकरणे संहितायां 'समानाः प्रजाः प्रजायन्ते' इति वेदान्तेऽपि समानाः प्रजा इति चेतनं न कारणमिति बाधकस्तर्कः तथा चामिन्ननिमित्तोपादानं चेतनं विलक्षणमित्यकारणमतश्चिद्विरुद्धरूपौ प्रकृतिपुरुषौ कारणमिति सांख्यस्मृतयः श्रुत्योर्विप्रतिषेधपरिहारिका इति पूर्वं पक्षान्तर्गतशङ्कापि 'दृश्यते' इति सिद्धान्तेनापाकृता । तुल्यांशसंपत्तिरित्यादिभाष्येण सदंशमादाय सांख्यप्रकृतिर्निराकृतप्राया । तेन वेदवैलक्षण्यं वेदान्त उक्तम् । तस्माच्छास्त्रान्तरत्वम् । सांख्ययोगशास्त्रवत् । पुनरसदधिकरणे तैत्तिरीयं विषयवाक्यम् । तत् कियदित्याकाङ्क्षायांमन्ते अनुषङ्गयुक्तमिति 'यतो वाचो निवर्तन्त' इति प्रपाठकपर्यन्तम् । यतोऽनुषङ्गो वाक्यपरिसमाप्तिः । अन्यत्र वाक्यसमाप्तावपि

भाष्यप्रकाशः ।

सूत्रादारभ्यैतदवधैकाधिकरण्यमङ्गीक्रियत इत्यदोषः । तथासत्येतस्यापि तच्छेषत्वम् ॥ १३ ॥
इति सप्तमं भोक्तापत्तेरित्यधिकरणम् ॥ ७ ॥

रश्मिः ।

परितस्तत्रैव । तत्किंचिद्विषयैक्यं तावत् । तदित्यम् । असत्सूत्रे विषयवाक्यम् । अपीतिसूत्रे पूर्वपक्षः तत्रासमञ्जसं ब्रह्मकारणवचनमित्यत्र प्राथम्यादानन्दमयाधिकरणादानन्दरूपं ब्रह्म व्याख्येयम् । आनन्दमयाधिकरणमङ्गकरणेन तत्साधनेन च स्वमते तस्य संशयास्पदत्वेन युक्त्यर्हत्वात् । 'न तु' इति सूत्रे सिद्धान्तः । भवतामित्यस्यानन्दमयत्वमनङ्गीकुर्वताम् । स्वपक्षसूत्रे प्रमेयं स्पष्टम् । तर्काप्रतिष्ठानसूत्रे ब्रह्मवादिनो ह्यानन्दमयत्ववादिनोपि । 'आनन्दावाण्डौ' 'कस्तस्य मेदम्' इत्यादिष्वश्लीलभानमब्रह्मविदामतो निर्दुष्टतर्कसद्भावः । एतेनेति सूत्रे अणुमायाकारणवादिषु नानन्दमयवादः । वेदेषु श्रीकृष्णवाक्येषु व्याससूत्रेषु समाधिभाषायां च पूर्णत्वेऽयं वादः । एतावता 'भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं च मत्वा' इति श्रुत्युक्तः प्रेरिता विचारितः आनन्दोपि प्रेरिता ब्रह्मत्वादर्शनाच्च । कार्यं भोग्यभोक्तृत्वविचारो भोक्तापत्तिसूत्रे आनन्दमयकार्येपि समान इति । अतो ब्रह्मवित्प्रपाठके 'यतो वाचो निवर्तन्ते' इत्यन्तं किंचिद्विषयैक्यम्, तदादाय विषयवाक्यं संशयपूर्वपक्षसिद्धान्ता उक्ताः । युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारे शास्त्रान्तरत्वस्य वेदान्ते पूर्वाधिकरणप्रतिपाद्यस्य सूचीकटाहन्यायेन प्रतिबन्धकत्वेन पूर्वाधिकरणे तन्निरूपणेन तन्निरवृत्तौ सत्यामवश्यवक्तव्यस्य युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधस्य तत्त्वमित्यवसरः सङ्गतिः । यद्यपि श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारः पूर्वाधिकरणेऽप्यस्ति परंतु विशेषेण शास्त्रान्तरत्वप्रतिपादनस्फूर्तिरतः सामान्यतः श्रुतिविप्रतिषेधपरिहाराद्विशेषो वेदान्तस्य शास्त्रत्वप्रतिपादनं स बलीयानित्यत्र श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारो मुख्यतया 'अत' इत्यत्रोक्तः । अदोष इति । तदुक्ते दुर्बोधत्वं दोषः स न । अत्रेदं बोध्यम् । शांकरा असदधिकरणं नाङ्गीकुर्वन्ति । किंतु न विलक्षणत्वाधिकरणमेव तर्काप्रतिष्ठानसूत्रे परिसमापयन्ति । एकसूत्रात्मकं चाधिकरणद्वयं वर्णयन्ति । तेषां भाष्ये विषयाद्यनुपलब्धिरेव दूषणम् । 'दृश्यते तु' इत्यत्र तोः पूर्वपक्षनिरासरूपार्थत्यागापत्तेश्च । वेदान्तानां शास्त्रान्तरकत्वाविचारेण न्यूनतापत्तेश्च । पञ्चरात्रशास्त्रमग्रे विचार्यम् । पाशुपतशास्त्रमपि द्रष्टव्यम् । अतो न विलक्षणत्वाधिकरणं त्रिसूत्रं पृथगेव मन्तव्यम् । अतः 'असत्' सूत्रादारभ्याङ्गीक्रियते आचार्यैः । ननु श्रैमतवृत्त्यधिकरणमालयोरेकसूत्रात्मकमधिकरणद्वयं दृश्यते । किंच ब्रह्म जगदुपादानमिति ब्रुवन् वेदान्तसमयो विषयः । तत्र संशयः । यद्विभु तन्नोपादानमिति वैशेषिकन्यायेन स विरुद्धो न वा । तर्कमतीनां न्यायस्यादुष्टत्वाद्विरुद्ध इति पूर्वपक्षे, एतेनेत्यादिसिद्धान्तः । जगत्सर्गादि ब्रुवन् वेदान्तसमन्वयो विषयः स प्रत्यक्षादिना विरुद्धो न वेति संदेहे ब्रह्मणि तर्कस्याप्रतिष्ठितत्वेपि जगद्भेदे प्रतिष्ठितत्वाद्विरुध्यत इति पूर्वपक्षे भोक्तापत्तेरित्यादिना प्राप्ते स्याल्लोकवदिति सिद्धान्तः इति । कथमेवमङ्गीक्रियत इति चेन्न । वृत्तावधिकरणगमकाभावात् । अधिकरणमालायां तु एतेनेति सूत्रस्य भोक्तापत्तिसूत्रस्य च सूत्रपञ्चाङ्गान्तर्गतत्वाभावेपि प्रासङ्गिकसूत्रस्याधिकरणान्तर्गतत्वं नो चेदधिकरणत्वम् । भोक्तापत्तेरित्यत्रारम्भपदं भाष्य इत्यधिकरणाध्याहारे भाष्यानुगुणमधिकरणं तदुक्तिश्च सूत्राध्याहारेपि । भाष्यप्रकाशे सूत्रमेकं द्वयं वाधिकं प्रविष्टं रमसात् । भवदुक्तानां विषयादीनां पूर्वं विचारितत्वात् ॥ १३ ॥

इति सप्तमं भोक्तापत्तेरित्यधिकरणम् ॥ ७ ॥

तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ १४ ॥ (२-१-८)

श्रुतिविरोधं परिहरति । 'वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्' इति । तत्र विकारो वाङ्मात्रेणैवारभ्यते, न वस्तुत इत्यर्थः प्रतिभाति । तथा च सति कस्य ब्रह्म कारणं भवेत् । अतः श्रुतिवाक्यस्यार्थमाह । आरम्भणशब्दादिभ्यस्तदनन्यत्वं प्रतीयते । कार्यस्य कारणानन्यत्वं न मिथ्यात्वम् ।

भाष्यप्रकाशः ।

तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ १४ ॥ एवं कार्यबोधकश्रुतौ युक्तिविरोधं परिहृत्य कार्यबोधकवाक्यान्तरे श्रुतिविरोधं परिहरतीत्याशयेन सूत्रमवतारयन्ति श्रुतीत्यादि । प्रतिभातीति वाचारम्भणमनूद्य तस्य विकारत्वं विधाय ततस्तस्यैव नामधेयत्वनिगमनात् प्रतिभाति । तथा च सतीति कार्यस्य खपुष्पवद् वाङ्मात्रत्वेन अवस्तुत्वे सति । 'उत्त त-मादेशमप्राक्षो येनाश्रुतं श्रुतं भवति' इत्यादि, 'यथा सौम्यैकेन' इत्यादिप्रतिज्ञादृष्टान्तश्रुतिवलेन प्रपञ्चसमवायित्वं ब्रह्मणः प्रतिपादितं दृष्टान्तवाक्यशेषे च वाचारम्भणमित्यादि श्रूयते तस्य चैवमर्थः प्रतिभातीति । येनैव कारणत्वं प्रतिपाद्यते तच्छेषेणैव तद् विघटितं भवतीति विप्रतिषेधाद् ब्रह्मवादे पुनरसामञ्जस्यमिति शङ्कायां तस्यार्थमाहेत्यर्थः । तेन विप्रतिषेधो विषयः । अस्ति वा न वेति संशयः । पूर्वपक्षसिद्धान्तौ तु स्फुटावेवेतीदमधिकरणम् । तच्च सप्तसूत्रम् । यदि च विषयस्य पूर्वं विचारितत्वात् संशयानुदयेऽपि प्रतिवादिना स्वाग्रहमात्रेण इदमाक्षिप्यत इत्यङ्गीक्रियते, तदा तु सूत्रमात्रत्वमेव । एवमेव पूर्वत्रापि बोध्यम् । अर्थमाहुः आरम्भणेत्यादि ।

रश्मिः ।

तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ १४ ॥ कार्यबोधकेति 'स आत्मानं स्वयमकुरुत' इति कार्यबोधकवाक्यान्तरे । प्रतिभातिपदपूर्वपक्षगतत्वेन स्वारस्याय भाष्यविरुद्धमुद्देश्यविधेयभावेनाहुः वाचारम्भणमनूयेति । भाष्ये तु विकारो वाचारम्भणमित्युद्देश्यविधेयभावः शङ्काग्रन्थत्वात् । श्रुतौ वाचारम्भणमुद्देश्यं तद्भाष्यापेक्षयोत्तमम् । वाचारम्भणं वैदिकी सृष्टिः सापि विकारोऽविकृतत्वे प्राप्ते दर्शनादिना च विकारः । तस्मान्नामैव नामधेयमिति निगमनम् । इति न्यायशास्त्रीयम् । दृष्टान्तग्रन्थत्वान्मृत्तिका । श्रुतिविप्रतिषेधपरिहाराय श्रुतिविप्रतिषेधार्थम् । प्रतिभातीति भाष्यमित्याहुः उत तमेति । अत इत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति येनैवेति । विप्रतिषेधादित्यतः फलितोतःशब्दार्थः । ब्रह्मकारणत्ववादेऽसामञ्जसं ब्रह्म दार्ष्टान्तिकं कस्य कारणं भवेदिति प्रश्नरूप इति प्रकारे प्रश्नगर्भायां शङ्कायां तर्कः । तेनात इति भाष्ये सार्वविभक्तिकस्तसिः । प्रश्नगर्भे तर्क इत्यतःशब्दवाच्यार्थः । तेनेति श्रुतिवाक्यस्य प्रतिभातार्थकत्वेन ननु सैद्धांतिकार्थकत्वेन श्रुतिवाक्ये विप्रतिषेधो विषय इत्यर्थः । स्फुटाविति । पूर्वपक्षो गतो ग्रन्थः सिद्धान्तो वक्ष्यमाणो ग्रन्थः । सप्तेति । तेनाधिकरणमालायां त्रिसूत्रमिदमधिकरणं चतुःसूत्रमपरमिति चिन्त्यम् । ननु 'असद्वा इदमग्र आसीत्' इत्यपि विप्रतिषेधः 'सदेव सौम्येदमग्र आसीत्' इत्युपक्रमात् । स गतासदधिकरणे विषय इति तेन न्यायेनायमपि विप्रतिषेधो विचारितप्राय इत्याशङ्काहुः यदि चेति । यथा-श्रुतभाष्यस्वारस्यातिदिशन्ति स्म एवमेवेति । तेनोक्तसूत्रद्वयस्यैकस्य वा गताधिकरणेऽप्रवेशो-

भाष्यप्रकाशः ।

अत्रादिपदेन, इतिशब्दो, नामधेयपदं, सदेव सौम्येत्यादीनि वाक्यानि च संगृह्यन्ते । तथा च यदि विकारे वाच्चात्रतामभिप्रेयाद् वाचारम्भणं विकारो मृत्तिकैव सत्यमित्येव वदेत् । तावतैव कार्यस्य मिथ्यात्वसिद्धेः । वदति त्वेवम् । तथा च यो विकारस्तद् वाचारम्भणम् । यद् आरम्भ्यते तद् आरम्भणम् । 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति कर्मणि ल्युट् । वागारब्धं कारणस्यैव नामधेयम् । कारणमेवहि तत्तदर्थक्रियासिद्ध्यर्थं तेन तेन नाम्ना व्यवह्रियत इति कारणादभिन्नमेव कार्यं न तु स्वेन रूपेण कारणाद् भिन्नम् । तदाह मृत्तिकेत्येव सत्यमिति । कारणरूपेणैव सत्यम् । अतः कारणरश्मिः ।

प्यसूचि । सदेवेति । आदिपदेन 'आनन्दाद्धेव खल्विमानि भूतानि जायन्ते' इत्यादिसंग्रहः । विकार इति दधि यथा दुग्धस्य विकारः । तावतैवेति 'इति'शब्दो नामधेयपदशून्येन सकलेनैव वाक्येन । सिद्धान्ते श्रुतिं यथाभाष्यं विवृण्वन्ति स्म तथा च य इति । ननु श्रुतिक्रमविरोध इति चेन्न । क्रियाशब्दस्य प्राथम्येपि क्रियावत्पाश्चात्यान्वयस्य विशेष्यतायै सर्वैरङ्गीकारात् । न च विकारोपि क्रियाशब्द इति शङ्क्यम् । व्याख्यानात् । आरम्भ्यत इति । रभि शब्दे भ्वा. आ. से. । रभ रामस्ये भ्वा. आ. अनि. । तत्तदर्थेति यथा घटाद्यर्थस्य जलाद्याहरणादिक्रियासिद्ध्यर्थम् । अभिन्नमिति अभिन्नेव कार्यं प्रतीयत इति भाष्यस्थमन्वेति द्रव्यस्वरूपमात्रत्वमिति मतस्मरणे द्रव्याभावप्रसङ्गात् । श्रुतितो द्रव्यसिद्धिरिति चेन्न युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारात् । इश्यते त्विति सिद्धान्तसूत्रात् । स्वेन रूपेणेति घटत्वादिरूपेण मृदादेर्मिन्नम् । कारणरूपेणेति । यतो घटादिः सत्त्वरूपेण मृदि वर्तत इति । एवकारेण घटादिनाम्नां व्यवच्छेदः । किञ्चिन्मिश्रयितुं पुनराहुरित्याशयेन कार्यस्येत्यादि भाष्यं विवरीतुं प्रक्रमन्ते अतः कारणरूपेणेति । कारणानन्यत्वात् । कारणस्योपक्रान्तस्य सतः रूपेण छान्दोग्योक्तकृष्णरूपेण न तु घटत्वादिरूपेणेत्येवकारः । सत्यं घटादि न तु मिथ्या । ननु ब्रह्मत्वेन रूपेणेति कुतो नार्थः । इत्थम् । घटादौ ब्रह्म तद्रूपं तत्र च स्थितं साकारव्यापकं च तत्र तद्रूपं घटः तत्र स्थितं सामान्यवादिवद्रूपं कृष्णादि । न तु साकारव्यापकं छान्दोग्ये तथोक्तेः । तेन घटत्वादिसामान्यानां घटादिद्रव्यरूपत्वमेकविज्ञानेन सर्वविज्ञानार्थमुक्तम् । ननु नैवं सामान्यमपह्नोतुं शक्यम् । द्वितीयसुबोधिण्यां विशिष्टे शक्तेर्नैयायिकदूषणग्रासाच्चेति चेन्न । सुबोधिण्याः प्रकरणावरुद्धत्वात् । नैयायिकादिदूषणानि तु प्रस्थानरत्नाकरे एवं परिह्रियन्ते । सामान्यं हि नित्यमेकमनेकानुगतम् । नित्यत्वं त्रैकालिकत्वं तथा च घटज्ञानेन पटज्ञानापत्त्या नित्यत्वं नाङ्गीकरणीयम् । 'अपागादग्नेरग्नित्वम्' इति ब्रह्म तर्हि अग्निः इति श्रुतेर्ब्रह्मत्वेपि सत्यज्ञानानन्तानन्दत्वं सत्यज्ञानानन्तानन्दरूपम् । न च 'अविनाशी वा अरेऽयमात्मानुच्छित्तिधर्मा' इति श्रुतेर्नित्यधर्मरूपं सामान्यं ब्रह्मज्ञानविषयमिति वाच्यम् । नित्यत्वे घटज्ञानेन घटज्ञानात्पटज्ञानापत्तिरस्त्येवेति । न च सन्निधानाद्ब्रह्मव्यतिरिक्तज्ञानमपि सुवचम् । सदेवेत्येवकारात् । अतोत्र प्रस्थानाकरयुक्तयो लिख्यन्ते । 'तस्मान्नाकृतिमात्रे संबन्धः किंतु व्यक्तावेव' । 'ननु व्यक्तीनामानन्यादेकत्र गृहीतसंबन्धस्य घटादिपदैर्घटान्तरबोधानुपपत्तिर्दुर्वीरेति विशिष्टे संबन्धो वाच्य इति चेन्न । ब्रह्मवादे पदार्थानां सर्वेषां भगवदभिन्नत्वेन नित्यत्वात्कारणत्वेनाभिमतैरभिव्यक्तिमात्राङ्गीकारादेकस्यैवानेकधाभवनेनाविर्भवेनेन तिरोभवनेन चैकस्यैव सर्वत्र सत्त्वादानन्त्येप्यदोषादेकत्रैव गृहीतायां शक्तौ निर्वाहाद्ब्रह्मवदनुगताकारप्रतीतिसिद्धेश्च वैशिष्ट्यगौरवस्य वैयर्थ्यादिति । इदानीमपि हि जातिव्यक्तिमजानतो बालस्य पामराणां च शब्दाद् व्युत्पत्तिर्दर्शनाच्च । प्रलये सर्वव्यक्तिनाशे

भाष्यप्रकाशः ।

रूपेणैव सत्यं न तु मिथ्या । तथा सति कार्याभावेन ब्रह्म कस्य कारणं भवेत् । तदभावे सति पूर्वोपन्यस्ता 'यतो वा इमानि' इत्यादयः सर्वा एव श्रुतयः कुप्येरन् । न च शुक्त्यादीनां रजतादीन् प्रतीव ब्रह्मणोऽपि जगत् प्रति कारणत्वस्य शक्यवचनत्वान्न तत्कोप इति वाच्यम् । पुरुषबुद्धि-दोषवशेन शुक्त्यादिषु रजतादिबुद्धिमात्रजनकतया रजतादिकारणत्वस्याभिमानमात्रत्वेनापौरुषेया-यांमीश्वरनिःश्वासरूपायां श्रुतौ तादृशाभिमानिवाक्यत्वस्याशक्यवचनतया त्वदभिमतकारणताया रश्मिः ।

जातिसमवाययोः स्थितिकल्पनस्यात्यन्ताप्रामाणिकत्वात् । नित्यद्रव्येषु तत्स्थितेरप्यभ्युपगमैक-शरणत्वात् । 'जातिव्यक्तिविभागोयं यथा वस्तुनि कल्पितः' इति पष्ठस्कन्धवाक्याज्जातेरपि 'कल्पनैक-शरणत्वाच्च' इति समवायाभ्युपगमसूत्रे नित्यसंबन्धस्याप्यनङ्गीकारादत्र समवायोपि दूषितः । तेन ब्रह्म ब्रह्मत्वं ब्रह्मत्वत्वसमवायस्थले तादात्म्यम् । प्रकृतमनुसरामः । ननु मिथ्यात्वेप्यद्वैतसिद्धेः कारणा-न्यत्वे क आग्रह इत्यतो 'यतो वा इमानि भूतानि' इत्यादिश्रुतिविरोधं श्रौतपदविरोधं चाहुः तथा संतीति मिथ्यात्वे सति । तदभावे संतीति कारणत्वाभावे सति । पूर्वैति जन्मा-द्यधिकरणोपन्यस्ताः । शुक्त्यादीनामिति सुबोधिन्नुसारी कार्यकारणभावः । अन्यत्र त्वविधैव समवायिकारणं तेन तव शुक्त्यादीनां न चोत्तरकालिकाबाधप्रसङ्गः । शुक्त्याः सत्त्वेन तत्कार्यस्यापि सत्त्वादिति वाच्यम् । अविद्यायां शुक्त्यादिषु रजतादिबुद्धिमात्रजनकतया रजतादिकारणत्वस्या-भिमानमात्रत्वादित्याहुः पुरुषबुद्धीति । अयमर्थः । इयं सुबोधिनीद्वितीयनवमाध्यायस्था तृतीय-सुबोधिन्नैकवाक्यतया तत्र करणदोषाः पित्तकामलादयः विषयदोषाश्चाकचिक्यादयः । बुद्धिदोषा अप्रसिद्धा इति चेन्न । बुद्ध्या पदार्थाज्ञानातीतिकरणत्वेनोद्धेखात्करणदोषा गीतोक्तास्तमआदयः इति करणदोषत्वेन प्रसिद्धत्वात् । शुक्त्यादिष्विति शुक्तौ रजतमित्यादौ वैषयिकाधारत्वेन शुक्त्यादिग्रहणाच्छुक्त्या रजतमिति कारणत्वेनाग्रहणादाधारत्वेन निर्देशः । शुक्त्यादिसत्त्वे रजतादि-बुद्धिसत्त्वं शुक्त्याद्यसत्त्वे रजतादिबुद्ध्यसत्त्वमित्यन्वयव्यतिरेकौ कारणताग्राहकौ । ननु शुक्त्यादि-सत्त्वे रजतादिसत्त्वं तदभावे तदभाव इति सुबोधिण्या सिध्यतीति चेन्न । 'सर्वं सर्वमयम्' इति श्रुतेर्योगिनः पूर्णज्ञानिनश्च प्रत्येव तदाविर्भावात् । अन्यान्प्रति तु कारणान्तरनियताविर्भावः । अतः पुरुषबुद्धि-दोषरूपकारणेन शुक्त्यादिषु शुक्त्यादिकारणकरजतादिवृत्तिजनकबुद्धिमात्रं मायया बुद्धिबहिः-क्षेपकया जन्यते बुद्धिमात्रं जन्यते न तु रजतमित्याक्षेपः । तर्हि स्वप्नवदुत्तरत्र नाशान्न शुक्त्यादि रजतकारणं किंतु मायेति चेन्न । उक्तश्रुत्या सिद्धे शुक्तिकारणत्वे बुद्धेरपि तामसत्व-रूपगुणसाहित्ये भ्रमकरणत्वेन तादृशरजतविषयकवृत्त्यात्मकज्ञानजनकबुद्धिक्षेपकमायायां रजतादि-कारणत्वस्य प्रयोजिकायां मायायामभिमानमात्रत्वं तेन कुलालपितृवदन्यथासिद्धत्वात् । न च शुक्त्यादिनिष्ठाऽविद्या रजतादिजनिकेति वाच्यम् । उक्तश्रुत्या शुक्त्यादीनां कारणत्वात् । तथा च रजतं कीदृशं शुक्तिकाकारणकं तामसमायाक्षिप्तबुद्धिजन्यवृत्तिरूपज्ञानविषयम् । बुद्धेर्ज्ञानं विषयं ज्ञानस्य वृत्तिरूपस्य रजतं विषयम् । निर्विषयकज्ञानानङ्गीकाराद्वैयाधिकानां रजतस्थानीयश्रुतिषु मायास्थानीयेश्वरे चैतन्न संभवतीत्याहुः अपौरुषेयेति । जातित्वाभावाच्च जातिलक्षणो ङीष् । विशेषणद्वयं विवर्तत्ववारणाय । अपौरुषेयायामित्युक्ते मायिकत्वेन विवर्तत्वमत उक्तमीश्वरेति । तादृशेति मायावत्कर्तृत्वाभिमानिवाक्यत्वस्य । सांख्यादीनां निराकरणात्तन्मतेरशक्यवचनतया त्वदभिमतकारणता विवर्तकारणता तस्याः । ननु तर्काप्रतिष्ठानादुक्तं शक्यत्वमित्याशङ्क्याहुः

भाष्यप्रकाशः ।

वक्तुमशक्यत्वात् । शक्यत्वाभ्युपगमे तर्कवदप्रतिष्ठया सर्वसन्मार्गविप्लवप्रसङ्गात् । किंचात्रेदं वाक्यमुपक्रम उक्त्वाग्रे 'कथमसतः सज्जायेत इति सत्त्वेव सोम्येदमग्र आसीत्' इति सत्पदेन इदमा च सतः कार्यत्वं श्रान्व्यते । यदि शुक्तिरजतवत् कार्यं स्यात्, सज्जायेतेति सत्पदमिदंकारश्च कुप्ये-
ताम् । किंचाग्रे, 'तदैक्षत, बहु स्यां प्रजायेय' इतीक्षणपूर्विका स्वस्यैव बहुभवनरूपा नानाविधजनन-
हेतुका च सृष्टिः श्रान्व्यते । यदि चोक्तविधं कार्यं स्यात् तदा तस्य मिथ्यात्वेन स्वप्रतियोगित्व-
बोधकउत्तमपुरुषप्रयोगश्च कुप्येत । किंचाग्रे,

रश्मिः ।

शक्यत्वेति । सर्वेति सर्वमार्गतर्काप्रतिष्ठया सर्वेत्यादिः । एवं श्रुतिविरोधं परिहृत्य
श्रौतपदविरोधं परिहरन्ति स्म किंचात्रेदमित्यादि । इदं वाक्यं वाचारम्भणवाक्यम् । स्वप्रति-
योगीति स्वमात्मा तत्तादात्म्यसंबन्धबोधकः । उक्तमेति स्वनिष्ठसत्तानुकूलव्यापारवानहं
बहुसत्ताघटितः स्यामित्युत्तमपुरुषः । किंचाग्र इति । 'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेय' इति । तत्तेजोऽसृजत
तत्तेज ऐक्षत बहुस्यां प्रजायेय' इति । अत्र सच्छब्दार्थः यथाकथंचिज्ज्ञापयितुम् 'आकाशस्तल्लिङ्गात्'
इत्यधिकरणन्यायेन ईक्षतिलिङ्गेन तेजःपदवाच्यं ब्रह्म तेन सत्पदार्थो वैश्वानराधिकरणोक्तोभिः । 'समानाः
प्रजाः प्रजायन्ते' इति । तथा च सुबोधिनी । ब्रह्म तर्हि अग्निरिति । अग्रे 'ता आप ऐक्षन्त बह्वयः स्याम
प्रजायेमहि' इति । तासामीक्षतिसंबन्धः स्पष्टः । आरणेऽत उक्तेः । अत्रेक्षत्यनुक्तिर्बृहदारण्यके 'अन्नं ब्रह्म
इत्येके' इत्यत्रैकपदमन्यार्थकमिति । अग्रे 'तेषां खल्वेषां भूतानां त्रीण्येव बीजानि भवन्त्याण्डजं जीवजमु-
द्भिजम्' इति । अत्र व्याख्याकृदथेत्याहृत्य पूर्वाध्यायोक्तभूतान्याह । सुगमं तत् । अथेत्यनध्याहारे तु
तृतीयस्कन्धषष्ठपञ्चमाध्यायमनुसंधेयम् । तदा त्वत्रिवृत्कृतदेवतारूपास्तेजआदयः । एषां भूतानां तेज-
आदीनां निमित्तकारणकासमवाय्यपेक्ष्यमाणानाम् । सतो महतः स्रष्टुः । तेज ईक्षितृत्वगुणविशिष्टं
जातं तदण्डस्थितं 'द्वितीयं त्वण्डसंस्थितम्' इति वाक्यात् । न चैकस्य जन्यजनकभावो विरुद्ध इति
वाच्यम् । अण्डजं सत्त्वरजआदिरूपेऽण्डे महत्स्रष्टुरानन्दमयात्पक्षिरूपाग्निमित्तमात्राज्ञाते यत् 'वीर्यमाधत्त
वीर्यवान्' इतिवाक्योक्तं वीर्यं तदण्डजं समवायिकारणं जनकम्, जन्यं तु तेजोऽभ्यादि । अष्टमासनिपीत-
तोयस्य वर्षाकाले मोकस्मरणात् । 'सूर्योऽग्निरग्निः सूर्यः' इति ब्राह्मणादुभयोरेकस्योक्तिर्न विरुद्धा । संहिता-
तृतीयाष्टकोक्ता वयःसृष्टिरुक्ता । सर्पसृष्टिस्तु 'शब्द इति चेत्' इति सूत्रे । दीक्षितवादसृष्टिः ।
(सूर्यस्य प्रकाश इति प्रयोगात्तेजः कार्यरूपमपीति वक्तव्यम् । नन्वेवं तेजः प्रकाश इत्यभेदभानमपीति
चेन्न । ईक्षितृत्ववैशिष्ट्येनालौकिकत्वात् ।) 'एतन्नानावताराणां निधानं बीजमव्ययम्' इति वाक्या-
द्वीजपदम् । अस्य पुंसो वीर्यं जलम् । नारिकेलफलवदण्डमिति । आप ईक्षितृत्वगुणविशिष्टा जाताः ।
ताः सर्वप्राणरूपा जीवाः । 'आपोमयः प्राणः' इति वक्ष्यमाणत्वात् । 'तृतीयं सर्वभूतस्थम्' इति वाक्यात् ।
वक्ष्यति च 'अस्य सोम्य महतो वृक्षस्य यो मूलेऽभ्याहन्याजीवन्स्त्वेवो मध्येभ्याहन्याजीवन्स्त्वेवोऽग्रे-
भ्याहन्याजीवन् स्वेत्स एष जीवेनात्मनानुप्रभूतः पेपीयमानो मोदमानस्तिष्ठत्यस्य यदेकाः शाखां जीवो
जहात्यस्य सा शुष्यति' इत्यन्वयव्यतिरेकावुक्तौ । इदं जीवजम् । 'वृक्ष इव स्तब्धो दिवि तिष्ठत्येकस्तेनेदं
पूर्णं पुरुषेण सर्वम्' इति श्रुतेर्बीजमन्यासामपां तेजोनिमित्तम् । अन्नं नेक्षितृत्वविशिष्टम् । विष्णुरूपत्रया-
नन्तरम् । 'पृथिवी वा अन्नम्' इति श्रुतिः । 'पृथिव्या ओषधयः ओषधिभ्योन्नम्' इति श्रुतिश्चैकार्थेत्युद्भिजम्

भाष्यप्रकाशः ।

‘सेय देवतैश्चत’ इत्यादिनोक्ते त्रिवृत्करणेक्षणे, ‘इमास्तिस्त्रो देवता’ इति बोधिता देवतानां या ब्रह्मप्रत्यक्षगोचरता सापि ब्रह्मणो भ्रमराहत्यात् कुप्येत । न च ‘अपागादग्रेरभित्वम्’ इति निगमनवाक्यविरोधः । शिष्यस्यार्वाचीनतया अग्नित्वादीन् स्वाभाविकत्वेनावधारयतस्तादृशा-
वधारणनिवृत्त्यर्थं तस्य वाक्यस्य तत्राभिमन्यमानस्वाभाविकताऽपगतिबोधकतया विरोधाभावात् ।
अत एतैः शब्दैः ‘इदं सर्वं यदयमात्मा’, ‘सर्वं तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनः सर्वं वेद’ इत्यादिभिश्च
कार्यस्य कारणाभिन्नत्वमेव वाक्यार्थो, न मिथ्यात्वमित्यर्थः ।

रश्मिः ।

‘सर्वमनुमधियत’ इति बृहदारण्यकाद्भोगार्थम् । अत्र निमित्तकारणन्यायः । समवायौषधिजं बीजं
व्रीह्यादि । नात्र ‘सदेव सोम्य’ इत्यत्र चिदानन्दयोरुपलक्षणम् । युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधे ‘कथं नु खलु
सोम्यैवं स्यादसतः सज्जायेत’ इति युक्त्योक्तैवकारेण च द्वितीयाध्यायविषयत्वावगमात् । ‘वृक्ष इव
स्तब्धो दिवि तिष्ठत्येकः’ इति । ‘आत्मैवेदमग्र आसीत्पुरुषविधः’ इति च श्रुत्योर्विरोधः । तस्य
परिहारः । ‘भावे चोपलब्धेः’ इति सूत्रे श्रुतिप्रामाण्यात्संहितायां गीतोपलब्ध्यायां बृहदारण्यके च श्रावणा-
च्छास्त्रभेदेन विकल्पोपि प्रामाणिकः । श्रुत्यविरुद्धप्रत्यक्षविषयघटादिविद्यमानत्ववत् । उभयविधप्रपञ्चस्य
सदेव सत्यत्वात्कारणानन्यत्वम् । ‘सत्त्वाच्चावरस्य’ इत्यत्र सूत्रे । एतदग्र इत्यर्थः । सेयमिति । अव्याकृता
नामरूपाभ्याम् । उक्ते इति त्रिवृत्करणं चेक्षणं च त्रिवृत्करणेक्षणे द्वन्द्वः द्विवचनान्तं पदम् । उक्त-
त्रिवृत्करणस्य श्रुतिमाहुः इमास्तिस्त्रो देवता इति । ‘हन्ताहमिमास्तिस्त्रो देवता अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य
नामरूपे व्याकरवाणि इति तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकां करवाणीति सेयं देवतेमास्तिस्त्रो देवता अनेनैव
जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरोत्तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकामकरोद्यथा नु खलु सोम्येमास्तिस्त्रो
देवतास्त्रिवृत्त्रिवृदेकैका भवतीति तन्मे विजानीहि’ इति । देवतास्तेजोबन्नात्मिकाः । अनेन जीवेनेति
विराड्जीवेन । परिदृश्यमानसूर्यरूपाग्निनात्मना । ‘सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्च’ इति श्रुतेः । जीवेना-
प्सु ‘अस्य सोम्य महतो वृक्षस्य’ इत्युक्तश्रुतेः । आत्मना विष्णुनास्त्रेषु । तासामिति देवतानाम् ।
त्रिवृतं त्रिरूपा । बोधितेति इदंपदेन बोधिता । निगमनेति त्रिवृत्करणनिगमनेत्यर्थः । न च सामान्य-
खण्डकं वाक्यमिति वाच्यम् । कारणसत्यत्वेन जगत्सत्यत्वाङ्गीकारात् । शिष्यस्येति श्वेतकेतोः ।
अस्य पितोद्दालक आरुणिर्गुरुः । स्वाभाविकेति कारणरूपातिरिक्तरूपेण सामान्येन । तादृशेति
अग्नित्वेनादित्यत्वेन विद्युत्त्वेन चावधारणेत्यर्थः । निवृत्तिस्तु ब्रह्म तर्हि अग्निरित्याचार्यमतेपि ब्रह्मत्वं
सामान्यं नाभित्वम् । व्यक्तेरभेदस्य जातिबाधकेषु गणनात् । ‘स्मृतिप्रत्यक्षैतिह्यानुमानैरादित्यमण्डलं
विधास्यते’ तत्रादित्यत्वमभित्वम् । श्रुत्या स्मृत्यादिबाधात् । विद्युत्त्वं तु ‘विद्युद्ब्रह्मेत्याहुः’ इति बृहदा-
रण्यकादनियतकर्तृकवाक्यप्रयुक्तं संदिग्धम् । चन्द्रमस्त्वं नात्र विचारितम् । तैत्तिरीये तु ‘महा-
चमस्यः प्रवेदयते’ इति प्रसिद्धं च । तदपि न सामान्यम् । व्यक्तेरभेदात् । इति प्रकारेण भवति ।
व्यक्तौ शक्तिः प्रस्थानरत्नाकरे उपपादितैव । अग्निस्त्रिवृत्कृत इति टीकायाम् । ‘सदेव सोम्येदम्’ इत्यत्र
सच्छब्दार्थेनुमितोऽग्निरत्रिवृत्कृतः । यो यजनकः स तद्गुणकः यस्तद्गुणकः स तदात्मक इति सांख्यव्याप्तेः,
इयं न दुष्टा । ‘समानाः प्रजाः प्रजायन्ते’ इति संहितायाः । स्मृत्यादिप्रधानानामादित्योनुमितः ।
न्यासिनामारणप्रधानानामापोनुमिता इति । अधुना भाष्यं विवृण्वन्ति अत एतैरिति इतिनामधेय-
सदादिशब्दैः । इत्थं च विकारो वाङ्मात्रेणैवारभ्यते । यथा दधि विकारो दुग्धस्य, स कार्यदशायां
दधीति वाङ्मात्रेण दृश्यते, वस्तुतो दुग्धत्वम्, पदार्थान्तराभावात् । आतन्त्रनमिति चेन्न । एकदेव

ये पुनर्मिथ्यात्वं तामसबुद्धयः प्रतिपादयन्ति तैर्ब्रह्मवादाः सूत्रश्रुति-

भाष्यप्रकाशः ।

अत्र शंकराचार्या मायावादमवतारयन्ति । मृत्तिकेत्येव सत्यमित्यवधारणात् कारणमेव सत्यं कार्यं त्वनृतं नामधेयमात्रत्वात् । दार्ष्टान्तिकवाक्येऽपि 'अपागादग्नेरभित्वं वाचारम्भणं विकारो नामधेयं त्रीणि रूपाणीत्येव सत्यम्' इति ब्रह्मव्यतिरेकेणाभावकथनाच्च । न च सूत्रेऽनन्यत्वपदान्नास्यायमर्थः । किंतु यथैको वृक्षो नानाशाख एवं ब्रह्मापि स्वात्मनैकं कार्यात्मना नानेति मृदादिदृष्टान्तमालोच्यार्थो वाच्य इति वाच्यम् । पूर्वोक्तावधारणादिविरोधेन दार्ष्टान्तिकवाक्येऽपि 'एतदात्म्यमिदं सर्वं तत् सत्यम्' इति परमकारणस्यैकस्य सत्यत्वावधारणेन च तथा वक्तुमशक्यत्वात् । किंच समाप्तौ पुरुषं सौम्योत हस्तगृहीतमिति नवमे पर्याये तत्स्फुरदृष्टान्तेनानृताभिसंधस्य बन्धनं सत्याभिसंधस्य मोक्षं च दर्शयता एकत्वस्यैव पारमार्थिकत्वं नानात्वस्य च मिथ्यात्वमेव स्फुटीक्रियते । यदि हेकत्वनानात्वयोरुभयोरपि सत्यत्वं स्यात् तदा व्यवहारगोचरत्वसामान्येऽप्येकस्यैवानृताभिसन्धत्वं नोच्येत । किंच । 'मृत्योः स मृत्युमामोति य इह नानेव पश्यति' इति भेददृष्ट्यपवादेनैतदेव प्रदर्श्यते । यद्युभयसत्यता स्यान्नानात्वं नापोद्येत । अतोऽनादिकालप्रवृत्ताऽविद्यावशादयं भेदः प्रतिभासते, न तु परमार्थतोस्ति । न चैवं सति प्रत्यक्षादिप्रमाणानर्थक्यं विधिनिषेधशास्त्राणां चानर्थक्यम्, मोक्षशास्त्रेणानृतेन ब्रह्मज्ञानानुत्पत्तिप्रसङ्गो वा शङ्कनीयः । मिथ्याभूतस्याप्यस्य व्यवहारस्य बाधकप्रत्ययाभावेन प्रवृत्तेः संभवात् । प्रत्यक्षादीनां प्रमाणानां विधिनिषेधशास्त्राणां चाप्यविद्यावद्विषयत्वेन बाधकप्रत्ययाभावादेव प्रवृत्तिसंभवेनानर्थक्याभावात् । मोक्षशास्त्रस्यापि ब्रह्मज्ञानात् प्रागसत्यत्वाप्रतिपत्त्या तस्याप्यप्रतिघातात् । अनृतादपि तस्मात् सत्यब्रह्मज्ञानावाप्तिस्तु यथा स्वप्नात् शुभाशुभसूचनं, लिप्यक्षरेभ्यश्च पारमार्थिकवर्णप्रतिपत्तिस्तथा भविष्यतीति मायामात्रमेवेदं सर्वमिति तन्मतं संग्रहेणानूद्य दूषयन्ति ये पुनरित्यादि । तामसबुद्धय इति ।

रश्मिः ।

विकृतन्यायात् । रभि शब्दे, रभ रामस्ये वा । दिधीति विकारे रभसाद्वा नामधेयं प्रयोगः क्रियते इत्यारम्यत इत्यस्यार्थः । दृष्टान्तत्वान्मृत्तिकेत्येव सत्यमित्युक्तम् ।

ये पुनरिति भाष्यमवतारयन्ति अत्र शंकराचार्या इति । ब्रह्मव्यतिरेकेणेति रूपत्रयस्योपाधिरूपस्य 'अजामेकम्' इति श्रुत्युक्तस्य सत्यत्वविधानात्सगुणब्रह्मव्यतिरेकेणेत्यर्थः । पूर्वोक्तेति । आदिपदेन वागारम्भणोक्तिः संगृह्यते । दार्ष्टान्तिकेति 'एवसौम्य स आदेशो भवति' इति श्रुतेर्दार्ष्टान्तिके । वाक्यं नवकृत्वउपदेशवाक्यम् । तथेति कार्यात्मना नानेति वक्तुम् । समाप्ताविति छान्दोग्ये प्रपाठकसमाप्तौ । एकत्वस्येति कश्चित्कंचित्स्फुरदृष्ट्या गृह्णाति स यद्यनृतवादी तप्तं परशुं गृह्णाति तर्हि दहन्तं तं बध्नाति । तथा नानात्ववादी बध्यते । सत्यवादी यदि तर्हि न दहति मुच्यते च । तथा 'एतदात्म्यमिदं सर्वम्' इत्येकत्वदशायां मुच्यते इत्येकत्वस्यैवेत्यादिः । व्यवहारेति एकत्वनानात्वव्यवहारविषयत्वसामान्ये । प्रत्यक्षादीति । निर्विषयत्वादिति भावः । आनर्थक्यमिति भेदापेक्षत्वात्तथेत्यर्थः । बाधकेति नेदं रजतमितिवद्बाधकप्रत्ययाभावेन । संभवादिति । तथा च प्राग्बोधात्समव्यवहारस्य सत्यत्वोपपत्तिरिव नानात्वस्य सत्यत्वोपपत्तिरिति भावः । स्वप्नादिति 'यदा कर्मसु काम्येषु क्षियं स्वप्नेषु पश्यति । समृद्धिं तत्र जानीयात्-

भाष्यप्रकाशः ।

‘माया च तमोरूपा’ इति श्रुतेर्मायाकृतबुद्धयः । अयमर्थः । कारणत्वबोधकश्रुतीनां सर्वस्यात्मत्व-
ब्रह्मत्वबोधकश्रुतीनां चानुरोधेन कार्यस्य कारणानन्यत्वे सिद्धेऽग्नित्वाद्यपगमबोधकवाक्यस्य
व्याख्यातरीत्यार्थे बुद्धे, ‘एतदात्म्यमिदं सर्वं तत् सत्यम्’ इत्यत्राप्यणिमपरिचायनार्थस्य सर्व-
स्यैव सन्निहिततया ‘तत्’ पदेन परामर्शात् तस्यैव सत्यत्वं विधीयते, सर्वगतमेव चैकत्वमनूद्यत
रश्मिः ।

स्मिन्स्वप्ननिदर्शने’ इति श्रुतेः स्वप्नाध्यायाच्च । मायाकृतेति विवर्तविषयिणी यतः । कारणत्वेति
‘यतो वा इमानि’ इत्यादीनाम् । सर्वस्येति ‘इदं सर्वम्’ इत्याद्युक्तानां ‘सर्वं खल्विदं ब्रह्म’ इत्या-
दीनां च । अनुरोधेनेति कारणत्वस्याभिन्ननिमित्तोपादानत्वस्य कार्यमात्र उभयविधकारणदर्शना-
च्छ्रुतावपि वक्तव्यत्वेन तादृशकारणत्वबोधकानां श्रुतीनामनुरोधः मुक्तिपूर्वकशक्यार्थादरणम् । तथा
खपुष्पादौ ब्रह्मत्वात्मत्वविधानसंभवेऽप्युत्तरकालीनबाधाभावेन वैधर्म्यात्तादृशशक्यार्थादरणं तेनेत्यर्थः ।
सिद्ध इति न तु नामधेयमात्रत्वात्कार्यमनृतमित्यर्थः । छान्दोग्यीयं विचारयन्ति अग्नित्वेत्यादि ।
पूर्वश्रुतयः ‘तन्मे विजानीहि’ इत्यन्ता व्याख्याताः । अधुनेयं व्याक्रियते । अग्नित्वादीनित्यादिना
व्याख्याता । सच्छब्दार्थेऽग्नौ रूपत्रयं निमित्तकारणरूपमसमवायिकारणमिति प्रसिद्धम् । तेजसस्तद्रूपं
न तु सगुणत्वापादकं मायारूपम् । अजायाः सदानन्दशक्तेर्जगज्जन्मादिकर्त्र्या रूपं वा । ‘पतिश्च
पत्नी चामवताम्’ इति श्रुतौ श्रावणं पत्नीरूपाजासत्तामन्तरा न संभवति । तदुक्तं ‘सत्त्वं रजस्तम इति
निर्गुणस्य गुणास्त्रयः’ इति । एवमग्रेपि । ‘अपागादग्रेऽग्नित्वम्’ इति पूर्वं व्याख्यातम् । विकारोऽत्र
प्रपञ्चः स वाचारम्भणम् । ततश्च विकारे नामधेयंप्रयोगो रमसात् । त्रीणि रूपाण्येव सत्यम् । व्यव-
हारदशायां रूपेष्वेव प्रयोगो नामधेयमिति । द्रव्याणि रूपमात्राणीति नास्तिकमतं तद्वारणाय ‘यदेक-
मव्यक्तमनन्तरूपम्’ इति श्रुतिरनुसंधेया । यथाकथंचित्सदसती मायेति तस्याः सद्रूपमुक्तम् । अग्रे
स्पष्टम् । एवमग्नित्वादीनित्यादिना व्याख्यातरीत्या स्वीयार्थे बुद्ध इत्यर्थः । यदपि स्वात्मनैकं कार्या-
त्मना नानेत्यर्थे दूषणं पूर्वोक्तावधारणेत्यादिनोक्तं तत्परिहरन्ति एतदात्म्यमिति । अणिमेत्यादि । ‘य
एषोणिमा’ इति पूर्वश्रुत्युक्तस्य अणोः । अण शब्दे भ्वा. प. से औणादिकः उपत्ययः शब्दकर्ता
भावे इमनिच् शब्दकर्तृभावः शब्दोणिमा ऊँकारः । एतदात्मनो भावः । इदं सर्वं तन्न शब्दमात्रं
किंतु सत्यं सदानन्दरूपम् । अत्र विद्युद्ब्रह्मेत्याहुरिति बृहदारण्यकमतं सेत्स्यति । आरणे ‘कोऽन्तरिक्षे शब्दं
करोतीति वासिष्ठो रौहिणो मीमांसांचक्रे तस्यैषा भवति वाश्रेव विद्युत् इति । ब्रह्मण उदारणमसि
ब्रह्मणः उदीरणमसि ब्रह्मण आस्तरणमसि ब्रह्मण उपस्तरणमसि’ इति । वासिष्ठो गोत्रतः रौहिणस्या-
पत्यम् । वाश्रेव विद्युदिति । वा च आ च वाश्रे । वा गतिगन्धनयोः, आ पाके । पाकोऽग्निसंयोगः ।
वकार इवार्थे । गतिगन्धनकर्त्री वाक्षरमिव अग्निसंयोगवती च विद्युत् । वातीति विः ।
द्योततेऽग्निसंयोगं कुरुते इति द्युत् । द्युत् दीप्तौ । कर्त्रे निर्देशादाह ब्रह्मण इति । उत् अधिकं अरणं
गृहं रक्षितृ । ‘यज्जन्मते तद् विद्योतते’ इति संहितासमाप्तौ । जशु गात्रविनामे. भ्वा. आ. से ।
उदीरणमिति विदीरणमुख्यासि । ‘यद्विद्योतते तद्विजृम्भते’ इति बृहदारण्यकात् । आस्तरणमिति ।
‘जृम्भतो ददृशे त्विदम्’ इति श्रीभागवते जम्भारूपास्तरणे इदं विश्वात्मकं ब्रह्म ददृश इति । उपस्तरण-
मिति आच्छादनम् । ‘आकाशशरीरं ब्रह्म’ इति सुबोधिण्यां तदुक्तम् । तस्याणिन्नः परिचायनं विधेयत्वं
अर्थः प्रयोजनं यस्य सर्वस्योद्देश्यस्य तदणिमपरिचायनार्थं तस्य । तस्यैवेति ससंघातस्य जीवस्य ।
प्रपाठकोक्तानेकपदार्थेषु कथं तदित्येकवचनं तत्राहः सर्वगतमिति । ‘यथा तु खलु सौम्येमास्तिष्ठो देवता

भाष्यप्रकाशः ।

इति मन्तव्यम् । अन्यथा, स आत्मा स सत्यमित्येवं पठेत् । न च तत्स्करदृष्टान्तस्यानृतताभिसंघत्वोक्त्या नानात्वस्य मिथ्यात्वसिद्धिः । अत्र तत्तत्कार्यार्थं विलक्षणतत्तत्सृष्टिकथनात् । 'बहु स्याम्' इतीच्छयैकत्वविरुद्धनानात्ववत्, 'प्रजायेय' इतीच्छया स्रुतवाणीरूपतर्विरुद्धातथ्यवाणीरूपानृततात्मकत्वेनाप्यधर्मार्थं भवनाद् व्यवहारगोचरतायां विशेषेणानृतताभिसंघबन्धनस्याप्यधर्ममूलकतया नानात्वमिथ्याभावासाधकत्वात् । अन्यथानृतस्य मिथ्यात्वे तेनात्मानन्तर्धानं नोच्येत तस्य वस्तुकार्यत्वात् । न च तस्य मिथ्यात्वेनानन्तर्धानादेव दाह इति वाच्यम् । श्रुतावनृतकृतान्तर्धानस्यैव दाहहेतुत्वकथनेन तद्विरोधापत्तेः । न च नानात्वदर्शननिन्दया तस्य मिथ्यात्वसिद्धिः । तस्याश्चक्षुषश्चक्षुरित्यादिना ब्रह्मस्वरूपमुपक्रम्य पठितत्वेन ब्रह्मस्वरूप इन्द्रियादिमत्तया जीवदेहवन्नानात्वस्यैव मिथ्यात्वं सिद्ध्यति, न कार्यनानात्वस्येति तस्यात्र वाक्याभासत्वात् न चानादिकालप्रवृत्ताविद्यावशाद् भेदप्रतिभास इत्यपि युक्तम् । अस्य भेदस्य रश्मिः ।

पुरुषं प्राप्य त्रिवृत्रिवृदेकैका भवति तदुक्तं पुरस्तादेव भवति अस्य सोम्य पुरुषस्य प्रयतो वाङ्मनसि संपद्यते मनः प्राणे प्राणस्तेजसि तेजः परस्यां देवतायाम् । स य एषोणिमैतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो' इति श्रुतेः । श्रुतौ पुरुषं करपादादिलक्षणम् । अन्यथेति संनिहितसर्वपरामर्शकत्वाभावेन परदेवतामात्रपरत्वे । स आत्मेति परदेवता आत्मा । ननु स इति पुल्लिङ्गनिर्देश इति चेन्न । विधेयलिङ्गत्वात् । स सत्यमित्यत्र स इत्यात्मा उद्देश्यलिङ्गमत्रोक्तम् । तत्स्करेति नवमपर्याये 'पुरुषस्योम्योत हस्तगृहीतमानयन्यपहर्षीत्स्तेयमकर्षीत्परशुमस्यै तपतेति स यदि तस्य कर्ता भवति तत एवानृतमात्मानं कुरुते सोनृताभिसंध्यनृतेनात्मानमन्तर्धाय परशुं तप्तं प्रतिगृह्णाति स दह्यते हन्यते' इति तत्स्करदृष्टान्तस्यानृतताभिसंघत्वोक्तिः । अत्रेति विलक्षणक्रीडायाम् । तत्तत्कार्यार्थं स्तेयानयनादिकार्यार्थम् । विलक्षणा तत्स्करत्वरजकीयत्वादिभिः पुरुषादिसृष्टिः तस्याः कथनात् । अत्र प्रमाणमाहुः बहु स्यामिति । नानात्वेति नानात्वस्य मिथ्याभावो मिथ्यात्वं तस्यासाधकत्वात् । किं त्वधर्मरूपादृष्टसाधकत्वम् । अष्टादशे गीतायां 'पञ्चैतानि महाबाहो कारणानि निबोध मे । सांख्ये कृतान्ते प्रोक्तानि सिद्धये सर्वकर्मणाम् । अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् । विविधाश्च पृथक् चेष्टा देवं चैवात्र पञ्चमम् । शरीरावाङ्मनोभिर्यत्कर्म प्रारभते नरः । न्याय्यं वा विपरीतं वा पञ्चैते तस्य हेतवः' इति । त एते सांख्ये प्रोक्ता अत्रापि व्यवहारगोचरतायां विरुद्धसर्वधर्माधारत्वे युज्यन्ते । अन्यथेति एवमनङ्गीकारे । नोच्येतेति 'अनृतेनात्मानमन्तर्धाय' इति श्रुत्या नोच्येत । तस्येति अन्तर्धानस्य । तस्येति अनृतस्य । आत्मानन्तर्धानादेव । श्रुताविति । 'अनृतेनात्मानमन्तर्धाय परशुं तप्तं प्रतिगृह्णाति स दह्यते' इत्युक्तश्रुतौ । दृष्टान्तद्वारानृतस्य मिथ्यात्वं साधयित्वा निषेधन्ति न चेति । तस्यानृतस्य मिथ्यात्वे दृष्टान्तो 'मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति' इत्यत्र श्रुत्यन्तरे नानात्वं तस्य निन्दया दार्ष्टान्तिकेपि तद्वदनृतस्य निन्दास्थानीयं मिथ्यात्वं तस्य सिद्धिः । तस्येति वाक्यस्य । अधुना कर्तृभेदादृष्टान्ते तेनानृतस्य मिथ्यात्वसिद्धिमाशङ्क्य निषेधन्ति न चानादीति । भेदो नानात्वम् । तद्वदनृतस्य स्रुतवाणीरूपतर्विरुद्धातथ्यवाणीरूपस्य नञर्थविरोधसूच्यार्थभेदस्य मायामात्रस्य प्रकृते प्रतिभास इत्यनृतमात्रस्य मिथ्यात्वमित्यर्थः । अस्तु भेदस्य मायामात्रत्वम् । मिदां 'मायामात्रमनूयाजन्ते' इति वाक्यात् । बहुभवनेच्छाविषयस्य बहुत्वसंख्यारूपस्येवशब्दार्थस्य भेदस्य विभागसंकाशस्य विरुद्धधर्मार्थमाविर्भावितस्य नाविद्यावशात्प्रतिभासः । ईशविभक्तं च भूतेषु विभक्तमिव ज स्थितम्' इति गीतावाक्यादिसाहुः अस्य भेदस्येति ।

नाशनेन तिलापःकृता वेदितव्याः । अन्तःप्रविष्टचोरवधार्थमेवैव आरम्भः । अ-
लौकिकप्रमेये सूत्रानुसारेणैव निर्णय उचितः । न स्वतन्त्रतया किञ्चित् परिकल्पनम् ।

भाष्यप्रकाशः ।

ब्रह्मेच्छयोक्तत्वात् तस्य च ब्रह्मणः प्रतिभास इति त्रिवृत्करणेक्षण एव प्रसाधितत्वेनास्या-
विद्याकृतत्वाभावात् । तत्कृतत्वे ब्रह्मणोऽपि जीवतौल्यापत्तेः । अत एव प्रतिपादनं सूत्रश्रुत्योर्ना-
शनायैवेति स्वस्याहल्लिकतुल्यतया ब्रह्मवादा अप्येवं स्वार्थत्वेन तिलापःकृता वेद्या इति ।

रश्मिः ।

ब्रह्मेति 'एकोहं बहु स्याम्' इति श्रुतेः । न चात्रापि पूर्वोक्तप्रकार इति शङ्क्यम् । श्रुतावेकत्वबहुत्वरूप-
विरुद्धधर्मदर्शनेन कर्तृभेदे विरोधाभावप्रसङ्गात् । त्रिवृदिति 'सेयं देवतैश्चत हन्ताहमिमास्तिस्रो
देवताः' इति विषये भेदस्य निविष्टत्वादविद्याकृतत्वे ब्रह्मणो भ्रमवत्ताप्रसङ्गात्प्रसाधितत्वेन । अस्येति
संख्यारूपभेदस्य संख्याप्रयोजकेवशब्दार्थस्य भेदस्येति सारम् । जीवतौल्येति भ्रमवत्तापत्त्या
तथैत्यर्थः । अविद्यासंबन्धाद्वा । सूत्रेति यदि सूत्राणि न स्युः श्रुतयः पुष्टार्था न स्युः । श्रुतयः पुष्टार्था
न स्युरिति युक्तिनिरूपणे सूत्राणामभ्यर्हितत्वात्पूर्वनिपातः । धर्मादित्वाद्वा । भाष्ये नाशनेन
सतः प्रत्यदर्शनप्रापणेन । नहि सन्त इममर्थमुत्तरकालवाधितमुत्तरकालीनाबाध्यत्वेन पश्यन्ति, अतः
सूत्रश्रुतयो नष्टाः । 'योऽन्यथासन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते । किं तेन न कृतं पापं चौरैणात्माप-
हारिणा' इति । सूत्रश्रुतिरूपवेदरूपशरीरेभ्य आत्मापहरणात् । 'सर्ववादानवसरं नानावादानुरोधि तत्'
इतीच्छया वेदान्तेभ्यो ब्रह्मणे च ब्रह्मवादा दत्ताः तिलापःकृताः इत्यर्थकप्रतिपादनं श्रुत्युक्तान्यथो-
पपादनं सूत्रश्रुत्योर्नाशनाय वेदशरीरयोरस्पृश्यत्वाय । यथार्थस्य जीवस्थानीयस्य त्याजनात् ।
नन्वाचार्यादृता ब्रह्मवादा नास्पृश्या इत्याशङ्क्याहुः स्वस्याहल्लिकेति । स्वेन त्यक्तयथार्थब्रह्मणा स्वी-
कृतान्यथाप्रतिपादनेन स्वस्याहल्लिकतुल्यता कृता । अहनि लीयत इति व्युत्पत्त्या मिथ्याशरीरतुल्यतया ।
अयं शब्दः शाकल्यब्राह्मणे 'कस्मिन्नु हृदयं प्रतिष्ठितं भवति' इति शाकल्यप्रश्ने याज्ञवल्क्योऽहल्लि-
केति होवाचेति तत्रास्ति । एवं स्वार्थेति स्वमहल्लिकातुल्यस्तदीयार्थोऽन्यथाऽऽत्मविशिष्टवेदरूपशरीर-
रूपः निर्गतात्मा तत्त्वेन । यद्यप्यन्तःप्रविष्टेत्यादिभाष्यं पूर्वभाष्येन्वेति । यतस्तिलापःकृता वेदित-
व्या अतोन्तःप्रविष्टेत्यादिः । अर्थस्तु । पद्मपुराणोत्तरखण्डे उमामहेश्वरसंवादे पाखण्डोत्पत्ति-
कथनैकचत्वारिंशाध्याये पाखण्डमोहनासुरलीलाऽमङ्गलं मन्यमानाय तारकषडक्षरमन्त्रोपदेशः कृतः ।
'श्रीरामाय नमः' इति मन्त्रः । तद्वत् प्रकृतेपि पाशुपतशास्त्रवन्मीमांसायां कृतायां 'राम'मन्त्रोपदेशवत्
किञ्चिदभीप्सितं तत्स्थानीयं सूत्रमिति तदभिमतमर्थं तदप्रकाशितमनाज्ञप्तत्वात् । स्वयं तु भक्ति-
मार्गप्रचारार्थमाविर्भूताः प्रकाशयांचक्रुः अन्तःप्रविष्टेत्यादि । न चास्त्रीलभाषणमिति वाच्यम् ।
ब्रह्मविदां न कुत्रापि कुत्सितत्वभानमिति । 'सोन्तरादन्तरं प्रविशत्' इति श्रुतेरन्तःप्रवेशस्वभावः
शिवस्य । चोर आत्मापहारी । 'त्वं च रुद्र महाबाहो मोहनार्थं सुरद्विषाम् । पाखण्डाचरणं धर्मं कुरुष्व
सुरसत्तम' इत्याज्ञावत्त्वात् । तद्वधः शब्दसृष्टिगतशब्दात्मकाद्ब्रह्मवादेन । 'तच्छ्रुत्वाहं यथोक्तं तु
वासुदेवेन मामिनि । समुद्विगमना दीनो भूत्वा' इति वाक्यात्तदुद्देशादप्राप्तं तन्निवर्तकेन तद्गतब्रह्म-
निराकरणाद्वधः । वध संयमने । चु. प. स. । 'भक्त्या त्वाद्यो द्वितीयस्तु तदभावाद्धरौ सदा' इति
वाक्यात् । आद्य आविर्भावः । द्वितीयस्तिरोभावः । न च तस्यान्तःप्रविष्टस्य भक्त्याद्य आविर्भाव
इति वाच्यम् । प्रपञ्चस्थितभगवदाकारद्वेषादिना तदभावात् । न चाभिमानिकजीवदर्शनमिति
वाच्यम् । संयमनार्थकवधेः प्रयोगात् । आरम्भः सूत्रारम्भः । एतदादि परिकल्पनान्तः

भाष्यप्रकाशः ।

रामानुजाचार्या भास्कराचार्याश्चेदं सूत्रं भेदवादनिराकरणाय, मायावादनिराकरणं तु प्रासङ्गिकमिति तं स्वयं दूषयन्ति तत्राहुः अन्तरित्यादि । तत्र प्रकारमाहुः अलौकिकेत्यादि । तथा च मायावादिभिः स्वस्य वेदान्तित्वाभिमानाद् वाक्याभासान्युपन्यस्य श्रुतिसूत्रन्यकारेण या कल्पनैतैः शब्दैः क्रियते सैवात्रानन्यत्वसूत्रेण मुख्यतया निवार्यते । अतो भेदवादनिराकृतिरेव प्रासङ्गिकीत्यर्थः । नन्वत्र किं मानमत आहुः तर्केत्यादि । काणादैर्हि भेदवादो-
जीवनं विलक्षणबुद्धिवोध्यत्वशब्दभेदकार्यभेदकालभेदाकारभेदोत्पत्तिनाशप्रतीतिसंख्याभेदैः

रश्मिः ।

च भाष्यं स्पष्टम् । तथापि युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारे नैयायिकभेदवादनिराकरणमन्तरा तदनन्यत्वरूपसूत्रांशार्थाश्रय्यात् प्रासङ्गिकमायावादनिराकरणं न युक्तं किंतु भेदवादनिराकरणं प्राप्तम् । निराकर्तव्यमिति भाष्यं भूतपूर्वं न संगतं भेदानिराकरणात् । तथा चायं सूत्रार्थः । तस्मात्कारणादन्यत् भेदवत् कार्यम् । कार्यं जगत् कारणात् भिद्यते । प्रागभावप्रतियोगित्वात् । प्रागभावखण्डने तु तन्मते नास्ति । तदनन्यत्वं तु तदधीनत्वनिबन्धनलक्षणया । अभावस्य प्रतियोगिनिरूपणाधीननिरूपणत्वात् । भेदे युक्तिविश्रामे तात्पर्यानुपपत्तिरूपलक्षणाबीजसत्त्वात् (अत उक्तं भेदवादे) ननु के हेतवोऽभेदस्य लाक्षणिकत्व इत्यत आहुः आरम्भणशब्दादिभ्य इति । श्रुतावारम्भणशब्द आदिर्येषां विकाराणां कार्यरूपाणां ते आरम्भणशब्दादयः तेभ्यः । नहि कार्यं कारणं भवति । परमाणव एव सत्यमिति मृत्तिकेत्येव सत्यमित्यस्यार्थः । एवं शङ्काया अनिराकरणालाघवेन भेददूषकमतयोर्मायावादनिराकरणं प्रथमं भेदवादनिराकरणं प्रासङ्गिकमिति वक्तुमन्तःप्रविष्टेत्यादिभाष्यमित्याशयेनावतारयांचक्रुः रामानुजेत्यादि । भेदवादेति नैयायिकभेदवादेत्यर्थः । स्वयमिति रामानुजभास्कराचार्याः । तत्राहुरिति भेदनिराकारकमतयोस्तस्य क्रमस्य सत्त्वेऽप्यत्राभावमाहुरित्यर्थः । वाक्याभासानीति मायावादे 'सत इदमुत्थितं सदिति चेन्ननु तर्कहतम्' इति । विशिष्टाद्वैते 'मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्' इत्यादि । यदि भेदवादः स्यात्तदा 'कार्यकारणवस्त्वैक्यमर्षणं पटन्तुवत्' इति वाक्यं न स्यादित्येवं भेदाभेदवादे वाक्याभासानि । वाक्यानीव भासन्ते यानि तानि वाक्यान्याभासानि । घञ् प्रत्ययान्तं पदमतो न घञन्तं पुंसीत्यस्य प्राप्तिः । सैवेति कल्पनैव । एवकारेण भेदवादव्यवच्छेदः । भेदवादेति तदनन्यत्वपदेनोपस्थितत्वादिति भावः । एवकारेण मायावादिकल्पनाव्यवच्छेदः । अत्र पादार्थाव्याप्तिः साग्रे निराकरिष्यन्ति । अन्तरित्यादिपरिकल्पनमित्यन्तर्भाष्यार्थस्तु । अन्तः प्रविष्टः सिद्धान्तक्रमः विपरीतक्रमरूपचोरः । सिद्धान्तक्रमापहारित्वात् । तद्वैपरीत्ये तद्वधः । अन्यत्पूर्ववत् । सूत्रानुसारेणेति । न हि तदनन्यत्वपदान्तर्गतान्यत्वमादाय भेदवादनिराकृतिर्मुख्येति वक्तुं शक्यम् । वृत्तित्वात् । विचारभरचातुर्यप्रासङ्गिकीति तु युक्तम् । वृत्तित्वेपि । न स्वतन्त्रतयेति । नन्वन्तर्यामित्राह्वणे चिदचिच्छरीरविशिष्टं प्रसिद्धम् । अनन्यादेर्युक्तिप्राधान्ये कुतः स्वतन्त्रतेति चेन्न । वृत्तेरेव स्वातन्त्र्यादिति । नन्वन्त्रेति भेदवाद निराकृतिः प्रासङ्गिकीत्यत्र शब्दरूपं मानं किमिति प्रश्नः । विलक्षणेति । न खलु तन्तुपटमृत्पिण्डघटादिषु कार्यकारणविषया बुद्धिरेकरूपा भवतीति भेदः । नहि तन्तवः पट इत्युच्यन्ते पटो वा तन्तव इति शब्दभेदः । नहि मृत्पिण्डेनोदकमानीयते घटेन वा कुड्यं निर्मीयते इति द्रव्यभेदः । पूर्वकालं कारणं अपरकालं च कार्यमिति कालभेदः । पिण्डाकारं कारणं कार्यं च

भाष्यप्रकाशः ।

कारकव्यापारवैयर्थ्यापादनेन च कैवलैस्तर्कैः क्रियते तच्च विलक्षणबुद्धिबोध्यत्वादीनां पञ्चानामेकस्मिन्नपि पुरुषे बालयुवस्थविरादिदशदर्शनेनाभेदसाधकतया साधारणीकरणादुत्पत्तिविनाशयोश्च ब्रह्मादिवद्भावस्थान्तरत्वाभ्युपगमेन बहवस्तन्तव एकः पट इति संख्याभेदस्यापि समुदायस्य कारणत्वाङ्गीकारात् तदभावेन तदनङ्गीकारे च कारणगुणानां कार्यगुणारम्भकत्वात् कार्ये बहुत्वापत्त्या द्रव्यगतावस्थानां कारकव्यापारजन्यतया कारकव्यापारवैयर्थ्यनिरासेन च तर्कैरेव

रश्मिः ।

पृथुबुधोदराकारमित्याकारभेदः । मृदा घट उत्पन्नस्तथा सत्यामेव मृदि घटो नष्ट इति व्यवहियते । इत्युत्पत्तिनाशप्रतीतिः । बहवस्तन्तव एकः पट इति संख्याभेदस्तैः । कारकेति । कारणमेव चेत्कार्यं किं कारकव्यापारसाध्यं स्यादिति । विशेषस्तु रामानुजाचार्यभाष्ये द्रष्टव्यः । नन्विमे केवलास्तर्काः किं कारणताग्राहका उत व्याप्तिशोधकाः । पूर्वाभावाद्वाप्तिशोधका इत्याशयेनाहुः तच्च विलक्षणेति । अभेदसाधकेति । तदित्यम् । घटादिः कारणाद्भिन्नः विलक्षणबुद्धिबोध्यत्वात् । शब्दभेदात्-कार्यभेदात्-कालभेदात्-आकारभेदात् । पटादिवत् । इत्यनुमानानि । भवन्ति च पटादिषु विलक्षणा बुद्धिबोध्यत्वादयस्तन्तुभ्योन्तःकारणेभ्यस्तन्त्वादिभ्यो भिन्नत्वमेवं घटादिषु कारणाद् भेदः । तत्र तर्काः यदि कारणभिन्नो न स्याद्विलक्षणबुद्धिबोध्यो न स्यादित्यादयः । एतेषामभेदसाधकत्वं । घटादिः कारणानन्यः विलक्षणबुद्धिबोध्यत्वादिभ्यः बाल-युव-स्थविर-देहवत् । भवन्ति हि बाल-युव-स्थविरदेहे विलक्षणबुद्धिबोध्यत्वादयः शरीरात् । अथ शरीरानन्यत्वं । बालादिदेहसंपृक्ते बालोयं-युवायं-स्थविरोयं देह इति सामानाधिकरण्यात् । एवं घटादयः कारणानन्या इत्यभेद-साधकतया हेतूनां साधारणीकरणादित्यर्थः । साधारणीकरणं पूर्ववत् । तेन विरुद्धा हेतव इत्यर्थः । तर्काणां वा साधारणीकरणात् । यदि कारणाभिन्नो न स्याद्विलक्षणबुद्धिबोध्यो न स्यादित्यादयः । भावावस्थेति । जायते-अस्ति-विपरिणमति-वर्धते-अपक्षीयते-नश्यतीति षड्भावविकाराः । कारण-भूतद्रव्यरूपभावस्यावस्थाविशेषा इति तत्तदवस्थस्य तस्यैव द्रव्यस्य ते ते शब्दास्तानि तानि च कार्याणीति युक्तं द्रव्यस्य तत्तदवस्थत्वमित्यभेदसिद्धिः । संख्याभेदस्येति प्रतीतस्य । समुदाय-स्येत्येकस्य । तदभावेन भेदसाधकत्वाभावेन । तदनङ्गीकार इति । एकस्तन्तुसमुदायः कारण-मेकः पटः कार्यमित्येवं समुदायानङ्गीकारे । कारणेति । इदं साधारणं रूपादौ संख्याविषयेपि । सिद्धान्तशुक्तावलम्बां कारणगुणेन कार्यगुणा उत्पद्यन्ते । तेन कारणगुणपूर्वका रूपादयो वक्ष्यन्ते । बुद्ध्यादयस्तु न तादृशाः । आत्मादेः कारणाभावात् । बुद्ध्यादयस्तु बुद्धिसुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्न-धर्माधर्मभावनाशब्दाः । 'अपाकजास्तु स्पर्शान्ता द्रवत्वं च तथाविधम्' इति । पाकजगुण-रूपादीनां कारणगुणपूर्वकत्वाभावात् अपाकजा इत्युक्तम् । तथाविधं अपाकजम् । एवमकारण-गुणोद्भवानुक्त्वा 'स्नेहवेगौ गुरुत्वैकपृथक्त्वपरिमाणकम् । स्थितिस्थापकमित्येते स्युः कारणगुणोद्भवाः' इति कारणगुणोद्भवानाह । अत्रैकमैक्यं तस्यासमवायिनिमित्तं च कारणे समवायि नास्ति । द्वैक-कारणत्वं स्यादिति भाषापरिच्छेदे । अतो बहुत्वापत्त्येत्यर्थः । निमित्तं त्वात्मा । 'आत्मनः स्यान्निमित्तत्वम्' इति भाषापरिच्छेदात् । द्रव्यगतेति । उदकाहरणादिव्यवहारसिद्ध्यर्थं मृद्व्यमेव संस्थानान्तरनामधेयमागभवतीति तद्रूपावस्थानाम् । तर्कैरिति । तर्काः पूर्ववदुच्येयाः ।

तर्काप्रतिष्ठानादिति निराकृतमेव । न वास्मिन्नपि सूत्रे मिथ्यात्वार्थः सम्भवति ।

भाष्यप्रकाशः ।

तद् दूष्यते । अतस्तत्र केवलतर्कमूलत्वम् । तच्च सूत्रकृता तर्काप्रतिष्ठानकथनादेव निराकृतमिति तदेव मानमतो न तन्निरासे तदाशयः । किंतु मिथ्यावादनिरास एवाशय इत्यर्थः । ननु सूत्रे तदनन्यत्वमुक्तं, तच्चाभेदपर्यन्तत्वाभावेऽपि भेदव्यासेधमात्रादुपपद्यते । स च कार्यस्य मिथ्यात्वादतः कथं मिथ्यावादनिरासार्थमस्यारम्भ इत्युच्यते इत्याशङ्क्यामाहुः न वेत्यादि । इदं हि सूत्रं प्रकृतिश्च प्रतिज्ञेति सूत्रोक्तार्थदृढीकरणाय प्रणीतम् । श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारार्थत्वाद् भेदवादपरिहारार्थत्वाद्वा । उभयथापि प्रतिज्ञादृष्टान्तश्रुती एवास्योपजीव्ये । तद्यदि सर्वमेव न स्यात्, किमेकविज्ञानेन विज्ञायेत । किंच । विज्ञानं हि भगवतैकादशस्कन्ध एवं लक्षितम् । 'एतदेव हि विज्ञानं न तथैकेन येन यत् । स्थित्युत्पत्त्यप्ययान् पश्येद् भावानां त्रिगुणात्मनाम् । आदावन्ते च मध्ये च सृज्यात् सृज्यं यदन्वियात् । पुनस्तत्प्रतिसंक्रामे यच्छिष्येत तदेव सत्' इति । तत्र पूर्वलक्षणं सांख्यानुसारि, द्वितीयं ब्रह्मवादानुसारि, उभयथापि विशिष्टज्ञानात्मकं

रश्मिः ।

तदेव मानमिति शब्दात्मकं तर्काप्रतिष्ठानसूत्रमेव मानम् । तन्निरासे भेदवादनिरासे । एवेति । एवकारेण भेदवादव्यवच्छेदः । अतो भेदवादो भाष्ये न निराकृतः । भेदवादनिराकृतिरेव प्रासङ्गिकी तु भवत्येव यत्र कुत्रचित् । यथोक्तं नृसिंहतापनीये सा अग्रेपि अभेदपर्यन्तेति । वृत्त्यन्तर्गतत्वादिति भावः । नन्वस्त्वेवं वृत्तौ तथापि कारणस्यान्यत्वाभावरूपेण भेदव्यासेधवाधारादुपपद्यते । स चेति भेदव्यासेधः । विशेषदर्शनेन रजतत्ववत् भिन्नकार्यस्य मिथ्यात्वात् । अत इति । मिथ्यार्थस्य वृत्त्यन्तर्गतत्वेन पृथक्त्वाभावप्रयुक्ता वक्तव्यत्वात् । प्रकृतिश्चेति । गताध्यायसमाप्ताविदम् । को हेतुरत्रेत्यत आहुः श्रुतिविप्रतीति । अन्यथा पादार्थाव्याप्तिः । प्रसंगमाहुः भेदवादेति । वृत्त्यन्तर्गतत्वेपि शिष्टादतत्वात्प्रसंगः । निराकृतिश्च प्रासङ्गिकी । प्रतिज्ञेति । एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानबोधिका प्रतिज्ञाश्रुतिः । मृत्पिण्डादिप्रतिपादिका दृष्टान्तश्रुतिस्ते एव विषयावित्यर्थः । तथाच प्रकृतिसूत्रात्प्रतिज्ञादृष्टान्तावनुवृत्त्यादिपदार्थे निवेश्य तदन्यत्वे हेतू इति वक्तव्यं । पादार्थाव्याप्तिपरिहाराय उपजीव्ये कारणे । श्रुतिविप्रतिषेधस्तु प्रतिज्ञावाक्ये सर्वविज्ञानं । दृष्टान्तवाक्ये सर्वमिथ्येति । तस्य परिहारमाहुः तद्यदीति । विज्ञायेतेति । अतो न मिथ्यात्वार्थः संभवतीति भाष्येणान्वयः । अतः सर्वं न मिथ्येति 'एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानम्' इति तस्य यदि परिहारः । एकविज्ञानेनेति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म किंचेत्यादिना । एकविज्ञानेत्यत्र ग्राह्यविज्ञानं हि । एकादश इति । एकोनविंशे । एतदेव हीति । अत्रार्थेन विज्ञानमिति श्रीधरस्वामी । भावानां त्रिगुणात्मकत्वकथनाच्छ्लोकेन सांख्यानुसारिलक्षणं । तथैकेन येन ब्रह्मणा भावानां स्थित्यादीन् पश्येदिति यत् एतदेव हि विज्ञानं । कुतस्तर्हि स्थित्यादीत्यत आह त्रिगुणात्मनामिति । प्रकृत्यात्मकत्वात्प्रकृत्या तथा पश्येत् । ब्रह्मवादानुसारिलक्षणमाह आदाविति । आदिमध्यावसाने कार्याकार्यान्तरम् । अस्ति-भाति-प्रियत्वेनान्वियात् । तत्प्रतिसंक्रामे कार्यलये यच्छिष्येत तदेव सदिति । सांख्यानुसारीति । प्रधानाज्जगज्जायत इतीति सांख्यप्रवचनसूत्रात् । ब्रह्मवादेति । समन्वयाधिकरणसिद्धत्वात् । विप्रतिषेति । जगत्प्रकृतिः । जगद्ब्रह्मेति विशिष्टं ज्ञानम् ।

एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानोपक्रमबाधात् प्रकरणविरोधश्च । त्रयाविरोधभयपरित्यागे-
नैकमिदं सूत्रमन्यथा योजयन्नतिष्ठेत् इत्यलं विस्तरं ॥ १४ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

विज्ञानमिति सिद्ध्यति । तच्च विशेषणसत्तायामेव घटते । अतो विज्ञानश्रुतिबाधेन तादृशोप-
क्रमबाधात् सूत्रे तथार्थो न संभवति । किंच । प्रकरणमिदं ब्रह्मणः । तत्र सृष्टिद्वारा
तत्कारणीभूतं ब्रह्म ज्ञाप्यते बीजाङ्कुरभावेन, तत्र 'एतच्छुद्धमुत्पतितं नेदममूलं भविष्यतीति क
तस्य मूलं' स्यादन्यत्रान्नादेवमेव खलु सोम्यान्नेन शुङ्गेनापो मूलमन्विच्छाद्भिः सोम्य शुङ्गेन तेजो-
मूलमन्विच्छ तेजसा सोम्य शुङ्गेन सन्मूलमन्विच्छ सन्मूलाः सोम्येमाः प्रजाः सदायतनाः
सत्प्रतिष्ठाः' इत्यादिना । तद् यदि सर्वं मिथ्या स्याच्छुद्धमूलभावो विरुद्धोऽयम् । रजतशुक्तयोः
शुद्धमूलभावस्याप्रसिद्धत्वात् । प्रजानां सदायतनत्वसत्प्रतिष्ठत्वे च विरुद्धोऽयम् । शुक्तिरजते तथात्वा-
भावात् । एकस्य भ्रमकालेऽन्येन शुक्तिमात्रस्यैव तत्र दर्शनात् । अतः प्रकरणविरोधाच्च सूत्रस्योऽन-
न्यशब्दो न मिथ्यात्वफलक इत्यर्थः । सिद्धमाहुः त्रयेत्यादि । तथा चैवं वेदान्तित्वामिमानिनो
दूषणाय श्रुतिसूत्रविरोध एव प्रदर्शनीयो नाधिकः प्रयासः कर्तव्य इत्यस्माभिरुपेक्षित इत्यर्थः ।

भास्कराचार्यास्तु पूर्वमस्माभिरनुदिता एव मायावादावतारणयुक्तीरूपन्यस्यैवं दूषयन्ति ।
तथाहि । यन्मृत्तिकेत्येव सत्यमित्यवधारणात् कारणमेव सत्यं कार्यमसत्यमिति व्याख्यातम् ।
तत्राऽयं सत्यासत्यविभागः कथमवगतः । न तावत् प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् । ताभ्यां हीदं सत्य-
त्वेनैव परिच्छिन्नम् । न च कारणदोषबाधकप्रत्ययो स्तः । पृथिव्यादिज्ञानस्यासंसारं सर्वेषां
रश्मिः ।

अत इति । जगद्रूपविशेषणस्य मिथ्यात्वात् । तादृशेति । 'उत तमादेशमप्राक्षं येनाश्रुतं श्रुतं
भवत्यमतं मतमविज्ञातं विज्ञातम्' इत्युपक्रमबाधात्सूत्रे । तथार्थ इति । मिथ्यात्वार्थः । प्रकरणेति
भाष्यं विवृण्वन्ति किंचेति । ब्रह्मण इति । 'एतदात्म्यमिदं' सर्वं तत्सत्यं स आत्मा
तत्त्वमसि श्वेतकेतो' इत्युपदेशेनोपसंहारात् । उत तमादेशमित्याद्युक्त्वा 'एव' सोम्य स आदेशो
भवती'ति श्रुतेश्च । आदेश उपदेशः । तदेवाहुः । तत्रैतदित्यादिना । शुङ्गं कार्यं बीजं उत्पतितं अङ्कुरं ।
अत्र 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' इत्यादिश्रुतिरनुसंधेया । शुङ्गं कार्यं । मूलं कारणं । रजत-
शुक्तिवत्कार्यकारणभाव उपपत्स्यते तत्राहुः रजतेति । अप्रसिद्धेति अस्माकं प्रसिद्धत्वेऽपि तत्राऽप्र-
सिद्धत्वात् । श्रुतिसूत्रेति । अत्र भाष्ये त्रया पञ्चपुराणात् । 'मायावादमसच्छास्त्रम्' इति पञ्चपुराणम् ।
'लज्जा सापन्नपान्यतः' इति कोशः । अथशब्दत्यागः पुराणमतत्वेनाप्युपपत्तेः । प्रतिज्ञाविरोधः श्रुतिविरोधा-
न्तर्गतः । सूत्रविरोधः अनन्यत्वानुपपत्त्या । अन्याभावात् । अतिष्ठेत् इति 'भावे चोपलब्धेः' इत्यत्र
'सत्त्वाच्चावरस्य' इत्यत्र च व्यावहारिकसत्त्वं व्याकुर्वन्नतिष्ठेत् । त्रपालागाद्धृष्टः । विस्तरेणेति । विस्तरस्तु
वादग्रन्थसाध्यः स कुत उपयुज्यते । यथा प्रपञ्चवादस्तत्र समाप्तौ । 'ब्रह्मरूपे प्रपञ्चेस्मिन् वादिना परि-
कल्पिता । स्वप्नमात्क्रियती शङ्का यथामति निवारिता' इति वाक्यात् । दूषयन्तीति भेदाभेदवादाद्भेद-
सिद्धये दूषयन्ति । व्याख्यातमिति शंकराचार्यैः । ताभ्यामिति । इदं पृथिव्यादीनि प्रत्यक्षम् ।
भावाः सदभिन्नाः । आद्यन्तमध्येषु सदनुगतत्वात् । यदेव यदनुगतं तत्तदभिन्नं सौवर्णकटक-
कुण्डलादिवदित्यनुमानं ताभ्याम् । कारणेति । इदं रजतमित्यत्र पित्तकामलादिवत्सगुणमायादोषः ।
नेदं रजतमितिवन्न पृथिव्यादीति बाधकप्रत्ययः । सगुणनिर्गुणभेदाभावात् । 'वैधर्म्याच्च न
स्वप्नादिवत्' इति सूत्राच्च । इत्युभयहेतुः । एकहेतुत्वेनाहुः पृथिव्यादीति । अतः पारमार्थिक एवायं

भाष्यप्रकाशः ।

प्राणिनामनुवृत्तिदर्शनात् । यदत्राविद्या कारणदोषत्वेनोच्यते, तत्तु तव सिद्धान्तमपि बाधते । यो हि श्रोता मन्ता स प्रागवस्थायांमविद्यावानेवेति यथा अविद्यावतां प्रमादृणामुत्पन्नं भेद-
दर्शनं मिथ्या तथा अद्वैतब्रह्मज्ञानमपीत्यापत्तेः । अतोऽसत्यपि बाधकज्ञाने यदविद्याख्यकारण-
दोषजन्यत्वाच्छुक्तिरजतज्ञानवदनुमानेन भेदज्ञानस्य मिथ्यात्वं साध्यते तद् ब्रह्मज्ञानेऽपि तुल्यम् ।
ब्रह्मज्ञानं मिथ्या, अविद्याख्यकारणदोषजन्यत्वाद् अविद्यावन्निष्ठत्वाज्जन्यज्ञानत्वाच्च प्रपञ्च-
ज्ञानवत् । इत्यनुमानस्य तत्रापि संभवात् । किंचासत्यात् सत्यप्रतिपत्तौ, स्वप्नो, लिप्यक्षराणि
च दृष्टान्तत्वेन यदुक्तानि तदप्ययुक्तम् । अदृष्टस्य स्वप्नस्य शुभाशुभासूचकत्वात् । दृष्टस्य तु
ज्ञानविषयत्वेन तद्विषयकात् सत्याज्ज्ञानादेव सूचनसिद्धेः सत्यादेव सत्यप्रतिपत्तिर्नासत्यात् ।
अत एव, 'यदा कर्मसु कास्म्येषु स्त्रियं स्वप्नेषु पश्यति । सिद्धिं तत्र विजानीयात् तस्मिन् स्वप्न-
निदर्शने' इति श्रुतिरपि दर्शनस्यैव सिद्धिहेतुत्वमाह । एवं लिप्यक्षराण्यपि वस्तुभूतानि सत्यानि ।
विन्यासविशेषावस्थस्य चक्षुर्ग्राह्यस्य मण्यादिद्रव्यस्यैव लिप्यक्षरत्वात् । संकेतवशेन तस्यैव श्रोत्र-
ग्राह्यवर्णगमकत्वादिति । यदपि शङ्कायां विषमरणहेतुत्वं दृष्टान्तितम्, तदप्यसत् । शङ्काया
अपि ज्ञानविशेषत्वेन वस्तुत्वाच्छङ्काया तद्विषयस्मरणस्यापि वस्तुत्वात् तेनैव मरणसिद्धेरिति ।
अथागमात् प्रपञ्चस्य मिथ्यात्वावगतिरिष्यते, तदप्ययुक्तम् । श्रोत्रप्रभवस्य ज्ञानस्य मिथ्यात्वेन
वर्णात्मकस्य तत्त्वमस्यादिवाक्यस्याभावात् तेन मिथ्यात्वप्रतिपत्तेरशक्यवचनत्वात् । व्याव-
हारिकसत्यत्वेऽपि तत्र मिथ्यात्वाऽनुक्तेः । न च, 'नेह नानाऽस्ति' इत्यनेन, तत्र 'इह'पदेन तस्य
स्वरूपनानात्वनिषेधपरत्वात् । नापि, 'स एष नेति नेति' इत्यनेन, तस्याप्यात्मनि शरीराद्यनात्म-

रक्षितः ।

भेदस्तन्निबन्धनश्च व्यवहारस्तथैवेति भास्करभाष्यम् । मास्तु मायाकारणदोषो जीवाविद्या तु
स्यादित्यत आहुः यदत्रेति । भेददर्शनमिति तदनन्यत्वमित्यत्रान्यपदेनोक्तो भेदस्तद्दर्शनम् ।
अनुमानेनेति । अनुमानं वक्ष्यमाणं एकमेव भेदज्ञानं पक्षे ब्रह्मज्ञानं पक्षे इति भेदः । तत्रापीति ।
भेदज्ञानपक्षकेनुमाने । सत्यादिति । 'अत्रात्मा स्वयं ज्योतिर्भवति' इतिश्रुतेः । अत्र स्वप्ने ।
दर्शनस्येति । पश्यतीति पदोक्तस्य । पदजन्यपदार्थोपस्थितिः कारणमिति लिप्यक्षराणां वर्णस्मारकत्व-
माहुः संकेतेनेति । ईश्वरेच्छावशेन लिप्यक्षरस्यैव स्वस्मार्यतादृशवर्णस्मारकत्वात् वर्णसंघस्य
पदत्वं । पदानां स्वज्ञानद्वारार्थबोधकत्वम् । शङ्कामिति । सर्पेणादृष्टस्यादृष्टत्वशङ्कया सत्वविषमरण-
मूर्च्छादिदर्शनादस्यामेतद्धेतुत्वमसत्येन वेदान्तवाक्येन सत्यस्य ब्रह्मात्मत्वस्य प्रतिपत्तौ दृष्टान्तितं
ज्ञानविशेषेपि अन्यथा ज्ञानरूपत्वेन, तद्विषयेति शङ्काविषयस्यादृष्टत्वस्य स्मरणं तस्य । तेनेति
वस्तुनैव न तु विवर्तेन । अथेति युक्तिमिन्नप्रक्रमेऽथशब्दः । आरोपापवादसंगतिकागमात् ।
श्रोत्रप्रभवेति । यतः श्रोतृग्रहणकमतो न चक्षुरादिवद्ब्रह्मः । अतो मिथ्यात्वं । तेन । मिथ्या-
त्वेनेति प्रापञ्चिकत्वादिति भावः । अभावादिति शाङ्करमतेनोक्तम्, भावादिति पाठे शब्दत्वात्सत्त्वं
न तु अभावः सत्वान्न मिथ्योत्पत्तिरिति भावः । तत्रेति श्रुतिषु । स्वरूपेति । तथाच भास्कर-
भाष्यं । कारणस्वरूपे नानात्वं नास्तीति । स्थित्यवस्थायां तु कार्यमस्तीत्यविरोध इति ।
नानात्वापीति । स आत्मा एव शरीरादिर्न शरीरमिन्नशरीरसदृशः । इत्यनेन पर्युदासेन ।

भाष्यप्रकाशः ।

पर्युदासैनात्मस्वरूपोपदेशपरत्वात् । नापि, यत्र हि द्वैतमिव भवतीत्यनेन, तत्र हीवेति शब्दो-
नर्थको वा, यथा विनतमिवेत्यवधारणार्थो वा, यथा अण्व इवेमा धाना इति सादृश्यार्थो
वा । यथाद्रैधाग्रेरित्यत्र धूमविस्फुलिङ्गा इवेति । एवं त्रिष्वप्यर्थेषु यस्यामवस्थायां विविधं
विकारजातं भवति तत्रेतर इतरं पश्यति । यत्रत्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तदा केवलेन कं विषयं
पश्येदिति कारणप्राप्तौ विशेषज्ञानस्यैव निषेधादिति । किंच । का चैयमविद्या । तत्त्वातत्त्वा-
भ्यामनिर्वाच्येति चेन्न ।

यस्याः कार्यमिदं कृत्स्नं व्यवहाराय कल्पते ।

निर्वक्तुं सा न शक्येति वचनं वञ्चनार्थकम् ॥

यदि ह्यनिर्वचनीया, कथमाचार्यः शिष्येभ्यः प्रतिपादयेत् । अग्रतिपन्नया च तथा कथं
व्यवहारः सिद्धोदित्यादि । यच्चोक्तं, कथं परिणामो निरवयवस्याकाशकल्पस्य ब्रह्मण इति ।
तत्र ब्रूमः । स्वाभाव्यात् क्षीरवदिति । सर्वज्ञत्वात् सर्वशक्तित्वात् स्वेच्छयैव परिणामयेदात्मानम् ।
ननु विरुद्धो दृष्टान्तः । क्षीरस्य सावयवत्वादिति चेन्न सावयवत्वस्य तदप्रयोजकत्वात् । अन्यथाऽ-
म्बुनोऽपि दधिभावेन परिणामापत्तेः । एवमन्यान्यपि बहूनि दूषणान्याहुः । सूत्रे तु, तयोर-
नन्यत्वं तदनन्यत्वमिति व्याख्याय हेतुबोधिकां वाचारम्भणश्रुतिं त्वेवं व्याकुर्वन्ति । वाचो वागि-

रश्मिः ।

यथाद्रैधाग्रेरिति । इयं बृहदारण्यके मैत्रेयीब्राह्मणेस्ति । 'यथाद्रैधाग्रेरभ्याहितात् पृथग्धूमा विनिश्चर-
त्येवं वा अरेस्य महतो भूतस्य निःश्वसितमेतदेवेदम्' इत्यादि । तत्र धूमपदं विस्फुलिङ्गलक्षकं वदतो
व्याख्या । आद्रैरेधैः काष्ठैरिद्धोभिस्तस्मादभ्याहितादमितः प्रज्वलितात् पृथग्धूमविस्फुलिङ्गा इव
विनिर्यान्ति । एवं महतो भूतस्य परमार्थवस्तुन ऋग्वेदादीति श्वसितमिति । कारणेति पठतन्तुवत्
ब्रह्मात्मत्वविमर्शे विशेषस्य कार्यत्वस्य यज्ज्ञानं तस्यैव न तु भेदस्य निषेधादितीति तस्माद्भेददर्शनं
नाविद्या । नापि मिथ्या । परमात्मनोवस्थाविशेषः प्रपञ्चोत्थमत एव वस्तुत्वम् । सत्त्वाद्यात्मकत्वा-
दाकाशादिषु सत्ता । अमूर्तत्वादिधर्मा निवृत्तेरिति प्रोक्तमित्यन्तम् । इत्यादीति । अग्रेऽविद्यानिर्वचने
अविप्रतीति न विशेषेण प्रतिपन्ना ज्ञाता तथा न मायायास्तेन सदसती मायेति श्रुत्युक्तमाया-
स्वरूपानिषेधः । मायाविद्ययोर्जन्यजनकभावात् । तत्त्वातत्त्वाभ्यामित्यस्य श्रुत्युक्तसत्त्वासत्त्वा-
भ्यामिति नार्थः । अग्रे अथ सत्यसती अविद्या । तदसद्भावाभावरूपत्वानुपपत्तेः । नहि युग-
पदेकत्र विरुद्धज्ञानसंभवः इति भाष्येण कथनात् । तथा चादिसती सा नादिरितिवक्तव्यमिति
परार्थानूदकभाष्यादादिमत्त्वानादित्वाभ्यामित्यर्थः । यच्चोक्तमिति शांकरैः । तदग्रेति ।
परिणामाप्रयोजकत्वात् । किंतु स्वभावस्यैव । अम्बुन इति । स्वाभाव्यसहकृतसावयवत्वं तथेति
चेन्न स्वभावेन गतार्थत्वेन सावयवत्वस्यान्यथासिद्धत्वात् । अन्यान्यपीति । पयः स्वाभाव्यादेव हि
पयः परिणमते तदापीदं चिन्त्यं किमवयविनः परिणामे शक्तिराहोस्विदवयवानामिति । नहि
तस्मिन्द्रवद्रव्येऽवयवीनामातिरिक्तोभ्युपगम्यते मायावादिना । ततः पारिशेष्यादवयवानां शक्तिस्ते
च निरवयवाः । नह्यवयवानामवयवाः सन्ति येन सावयवस्य परिणामोवतार्यत इत्यादि भाष्येणोत्तर-
सूत्रपर्यन्तेनान्यान्यपीत्यादिः । तयोरिति कार्यकारणयोः । ब्रह्माप्यभिधेयमित्यभिधेयोत्पत्ति-

भाष्यप्रकाशः ।

न्द्रियसोभयमारम्भणमालम्बनं विकारो नामधेयं च । विकारोऽभिधेयोत्पत्तिस्तदभिधानं नामधेयम्, उभयमालम्ब्य वाग्व्यवहारः प्रवर्त्यते । घटेन जलमाहरेति, मृण्मयमित्येतत्स्येदं व्याख्यानम् । ननु यदि कार्यं व्यवहारहेतुर्न, तर्हि कार्यकारणयोरनन्यत्वमित्याशङ्क्याह मृत्तिकेत्येव सत्यमिति । कारणमेव हि कार्यात्मना नटवदवतिष्ठते । मृत्समन्वितं हि त्रिष्वपि कालेषु कार्यं, नाश्वमहिषवदेशतः कालतो वा व्यतिरिक्तमुपलभ्यते । कारणस्यावस्थामात्रं व्यतिरिक्ताव्यतिरिक्तं शुक्तिरजतवदागमापायधर्मत्वादनुत्तमनित्यमिति च व्यपदिश्यते । तदर्थमेव मृत्तिकेत्येव सत्यमित्युक्तम् । प्रत्यक्षमेव हि सत्यत्वमत्रानूद्यते, न तु विधीयते । दृष्टान्तत्वेनोपादानात् । तथाच न्यायसूत्रम् । 'लौकिकपरीक्षकाणां यत्र बुद्धिसाम्यं स दृष्टान्तः' इति । अपागादग्नेरभित्वमिति तु कारणात्मना निरीक्ष्यमाणं कार्यमतिरिक्तं नोपलभ्यते, कारणात्मन्येव च तिरोहितं भवतीत्यभिप्रायेणोक्तम् । आदिपदेनैतदात्म्यमिदं सर्वमित्येवंजातीयकं वचनं गृह्यते । तथा च श्रुत्यन्तरमात्मव्यतिरिक्तस्य प्रपञ्चस्य सत्यतां दर्शयति । अथ नामधेयं 'सत्यस्य सत्यमिति प्राणा वै सत्यं तेषामेष सत्यम्' इति । यदि चानृतत्वमभिप्रेयात् प्राणा असत्यमिति ब्रूयादिति ।

रामानुजाचार्यास्तु तस्मात् परमकारणादनन्यत्वं जगतस्तदनन्यत्वम्, आरम्भणशब्दादिभ्यः पूर्वोक्ताभ्यः श्रुतिभ्योऽवगम्यत इत्येवं सूत्रं व्याख्याय वाचारम्भणवाक्यमेवं व्याकुर्वन्ति आरभ्यते आलभ्यते स्पृश्यत इत्यारम्भणम् । 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति कर्मणि ल्युट् । वाचा वाक्पूर्वकेण व्यवहारेण हेतुनेत्यर्थः । घटेनोदकमाहरेत्यादिवाक्पूर्वको ह्युदकाहरणादिव्यवहारस्तत्सिद्धये तेनैव मृद्द्रव्येण पृथुबुधोदराकारत्वादिलक्षणो विकारः संस्थानविशेषस्तत्प्रयुक्तं च घट

रश्मिः ।

रित्याहुः अभिधेयोत्पत्तिरिति । मृण्मयमिति । ते हि 'यथा सौम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृण्मयं विज्ञातं स्याद्वाचारम्भणं विकारः' इत्यादि दृष्टान्तवाक्यमुपाददुः । तद्वटकं मृण्मयमिति । व्यवहारहेतुनेति । कार्यं तु व्यवहारहेतुरित्युक्तमिति भावः । तथाच कथमनन्यत्वमिति प्रश्नः । भेदाभेदावाहुः कारणमेव हीति । अश्वमहिषवदिति कार्यकारणभावरहिताश्वमहिषवदिति । देशो राजकीयप्रासादादिः । आभीरपह्यादिश्रोमयोः । कालश्चैककालव्यतिरिक्तोत्पत्तिकालः । ननु पिण्डावस्थायां कार्याभावात् कारणं कार्यादव्यतिरिक्तं कार्यजननोत्तरमेवाव्यतिरिक्तमिति चेत्तत्राहुः कारणस्येति । ननु घटादि कार्यं चेन्नित्यं भवेन्मृत्तिकेत्येव सत्यमित्यत्रैवकारव्यावृत्तं किं स्यादित्यत आहुः शुक्तिरजतेति । व्यपदिश्यते इति विकारशब्देन व्यपदिश्यते । तदर्थमिति । तादृशधर्मत्वसूचनार्थमेव । प्रत्यक्षमेवेति दार्ष्टान्तिकप्रत्यक्षमेव । एवकारेणान्यप्रत्यक्षव्यवच्छेदः । बुद्धिसाम्यमिति दार्ष्टान्तिकबुद्धिसाम्यम् । तच्च तदा यदा दार्ष्टान्तिकादौ विहितं दृष्टान्तादौ साम्यार्थं स्यादिति दृष्टान्तेऽनूद्यत एव । कारणात्मनेति । ननु कथं तर्हि दृष्टान्तोऽपागादिति विधिलोके लुङ् तत्राहुः अपागादिति । कारणात्मनेति त्रीणि रूपाण्येव सत्यमिति रूपत्रयरूपकारणात्मना । इत्यभिप्रायेणेति । तथा चोदाहरणमिदं विवक्षितं दृष्टान्तेनुवादे । आदीति । आरम्भणशब्दादिभ्य इत्यत्रादिपदेन । एष सत्यमिति । एष समीपतरवर्ती । पूर्वोक्ताभ्य इति । 'एतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं' 'नेह नानास्ति किंचन' 'मृत्योः स मृत्यु-

भाष्यप्रकाशः ।

इत्यादिनामधेयं स्पृश्यते । उदकाऽऽहरणादिव्यवहारसिद्ध्यर्थं द्रव्यमेव संस्थानान्तरनामान्तर-
भाग् भवति । अतो घटादपि मृत्तिकेत्येव सत्यं मृत्तिकाद्रव्यमित्येव सत्यं प्रमाणेनोपलभ्यते, न
तु द्रव्यान्तरत्वेनेत्यर्थ इति । ये पुनः कार्यकारणयोरनन्यत्वं कार्यस्य मिथ्यात्वाश्रयणेन वर्ण-
यन्ति तेषां कार्यकारणयोरनन्यत्वं न सिद्ध्यति । सत्यमिथ्यार्थयोरैक्यानुपपत्तेः । तथा सति
ब्रह्मणो मिथ्यात्वं जगतः सत्यत्वमिति वैपरीत्यापत्तेश्चेत्याहुः । काणादमतदूषणं तु प्रागेवोक्तम् ।
मायावादमतोपरि दूषणान्तराणि बहूनि वदन्ति तानि विस्तरभयान्नानूद्यन्ते ।

तन्मतचौरस्तु विकारो नामधेयं च वाचाया अभिलापार्थव्यवहारस्य आरम्भणं निष्पाद-
कं भवति । मृद्द्रव्यस्यैव घटाद्यवस्था घटादिनामधेयं चार्थक्रियाया अभिलापस्य च निष्पत्तये

रश्मिः ।

माप्नोति' 'य इह नानेव पश्यति' इत्यादिभ्यः । द्रव्यमिति मृत्पिण्डादि । प्रमाणेनेति प्रत्यक्षेण ।
तथा सतीति । सत्यमिथ्यार्थयोरैक्ये सति । प्रागेवेति तदनन्यत्वसूत्रात्प्रागेव । तथाच
भाष्यं । न तु दृष्टान्तभावादिति सूत्रस्थं । पुनरप्यसामञ्जस्यमेव तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः
असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वादित्यादिषु कारणभूताब्रह्मणः कार्यभूतस्य जगतोनन्यत्वमभ्युपगम्य
ब्रह्मणो जगत्कारणत्वमुपपादितम् । इदानीं तदेवानन्यत्वमाक्षिप्य समाधीयते । तत्र काणादाः
प्राहुः । न कारणात्कार्यस्थानन्यत्वं संभवति विलक्षणबुद्धिबोध्यत्वात् । न खलु तन्तुपटमृत्पिण्ड-
घटादिषु कार्यकारणविषया बुद्धिरेकरूपेत्यादि पूर्वं भाष्यप्रकाशे काणादैर्हि भेदवादो जीवन-
मित्यादिनोक्तं भाष्यम् । अन्यदप्युक्त्वा भाष्यं । अत्राहुः कारणादनन्यत्वं कार्यस्य न हि परमार्थतः
कारणव्यतिरिक्तकार्यतद्व्यवहारयोः यथा कारणभूतात् मृद्द्रव्यादि घटादिषु विकारेषूपलभ्यमानाद्
व्यतिरिक्तं घटशरावादि कार्यं व्यवहारमात्रालम्बनं मिथ्याकारणभूतं मृद्द्रव्यमेव सत्यं तथा निर्विशेष-
सन्मात्रकारणभूताब्रह्मणोन्योहंकारादिव्यवहारालम्बनः कृत्स्नः प्रपञ्चो मिथ्याकारणभूतं सन्मात्रं
ब्रह्मैव सत्यम् । तस्मात्कारणव्यतिरिक्तं कार्यं नास्तीति कारणादनन्यत्कार्यम् । नच वाच्यं शुक्तिका-
रजतादीनामिव घटादिकार्याणामसत्यत्वाप्रसिद्धेर्दृष्टान्तानुपपत्तिरिति । यतस्तत्रापि युक्त्या मृद्द्रव्यमेव
सत्यतया व्यवस्थाप्यते तदतिरिक्तं तु बाध्यते इत्यादि तन्मतमनूद्य सिद्धकथनम् । तस्मादेकमेव
नित्यमुक्तस्वप्रकाशस्वभावमविद्यावशाज्जगदाकारेण विवर्तत इति परमार्थतो ब्रह्मव्यतिरिक्ता-
भावात्तदनन्यत्वं जगत इति भाष्येणोक्तम् । अग्रे तानि तु ये पुनरित्यादिनोक्तदूषणाम्यामन्यानि
अत्रोच्यते इत्यादिभाष्योक्तादिति । तथाहि । अत्रोच्यते । निर्विशेषप्रकाशमात्रं ब्रह्मानाद्यविद्या-
तिरोहितस्वस्वरूपं स्वगतनानात्वं पश्यतीत्येतत्प्रकाशस्वरूपस्य निरंशस्य प्रकाशनिवृत्तिरूप-
तिरोधाने स्वरूपनाशप्रसङ्गेन तिरोधानासंभवादित्यादिभ्यः सकलप्रमाणविरुद्धं स्ववचनविरुद्धं
चेति पूर्वमेवोक्तमित्यादीनि । आतदनन्यत्वसूत्रं । तन्मतचौरो भगवान्ब्रह्मैवाचार्यः । वाचाया
इत्यस्य व्याख्यानं अभिलापेत्यादि । अभिलापोऽयं घटोऽयं पट इत्यादि तदर्थं व्यवहारोहं देवदत्तः
ममायं घटो ममायं पट इत्याद्या मतिः । व्यवहारः सन्निपात इत्यादि वाक्यम् । अनेन घटादिना जल-
माहरेत्यादि अभिलापार्थो व्यवहारः । अर्थक्रिया जलाहरणादिः । अभिलापः अनेन घटेनेत्यादिः ।

भाष्यप्रकाशः ।

भवतीति यावत् । वस्तुतो घटाद्यपि मृत्तिकेत्येव सत्यं ग्रामाणिकं मृद्ध्यतिरेकेण घटाभावदर्शनात् । अथवा । विकारो घटो वाचारम्भणं घटोऽयमिति वाचारम्भविषयमात्रम् मृद्द्रव्यमेव व्यवहारसिद्ध्यर्थमवस्थान्तरमापन्नं न तु मृदो द्रव्यान्तरम् । मृत्तिकेत्येव नामधेयं सत्यम् । घटादिकं मृत्तिकेति कृत्वैव तत्र सर्वं मृत्पिण्डादिनामधेयं सत्यं, सति ग्रामाणिकेर्धे साधु, न तु द्रव्यान्तरमिति कृत्वा यतो घटो मृदेवातः कारणादनन्यदेव कार्यम् । अर्थक्रियादिव्यवहारभेदस्त्ववस्थाभेदात् । एवमेव ब्रह्मप्रपञ्चयोरपि व्याप्यव्यापकभावादनन्यत्वं द्रष्टव्यम् । तथा च पुराणवाणी 'शक्त्यादि च पृथिव्यन्तं शिवतत्त्वसमुद्भवम् । तेनैकेन तु तद्व्याप्तं मृदा कुम्भादिकं यथा' इति । ननु मृदयं घट इत्यत्र यथा मृद्व्याप्तिर्घटे दृश्यते तथा ब्रह्मेदं जगदिति व्याप्तिर्न दृश्यते इति चेन्न । सन् घटः सन् पट इति सर्वत्र सद्रूपस्य ब्रह्मणो व्याप्तिदर्शनात् । यदि हि सद्रूपेण व्याप्तं जगन्न स्यात् सत्तास्फूर्तिभ्यां विना कृतम्, अस्तीति स्फुरतीति न भासेत । तथा सत्यवस्त्वेव भवेत् । अतो मृदा घटादिकमिव कारणेन शिवेन सर्वं जगद् व्याप्तं तदनन्यभूतं चेत्याह ।

विज्ञानभिश्चुस्तु, लोकवदिति पूर्वसूत्रादनुकूप्येदं सूत्रमेवं व्याचख्यौ । तस्य भोक्तुः सोपकरणस्य प्रकृतं ब्रह्मानन्यत्वं, नदीनां समुद्र इव कारणे ब्रह्मण्यविभागो मन्तव्यो, न तु भोक्तुरत्यन्तं ब्रह्मत्वं, न वा प्रलयादावभावः । कुतः आरम्भणशब्दादिभ्यः । आरम्भणश्रुत्यादिभ्यः । सा श्रुतिस्तु 'तं विद्याकर्मणी समन्वारभते पूर्वप्रज्ञा च' इति । अस्यां श्रुतौ पूर्वसर्गीयविद्याकर्मप्रज्ञानां जीवारम्भकत्वश्रावणात् प्रलयेपि ब्रह्मभेदेन जीवस्य सत्त्वं सिद्ध्यति । ब्रह्मणः कर्माद्यसंभवात् । प्रलये जीवविनाशे च, तं पूर्वप्रज्ञा समन्वारभत इत्यस्यानुपपत्तेः । तच्च प्रलये जीवावस्थानं ब्रह्माविभागेनैव संभवति । अन्यथा, 'सदेव सोम्येदमग्र आसीद्' इत्यादीनामादिशब्दगृहीतानामद्वैतश्रुतीनामनुपपत्तेरिति । अतः पूर्वसूत्रीयदृष्टान्तस्यात्रत्यदार्ष्टान्तिकस्य च नेतरेतरवैषम्यमिति भाव इति । तदसङ्गतम् । उक्तश्रुतेरुपसर्गद्वयघटितत्वेन तस्या विषयवाक्यत्वस्यायुक्ततया सर्वप्रसिद्धस्यारम्भणवाक्यस्य त्यागायोगात् । शुद्धाद्वैतानङ्गीकारोप्युक्तः । अविभागाद्वैतस्यावान्तरप्रलये सत्त्वेपि प्राकृतिके केवलाद्वैतस्यैव वक्तव्यत्वात् । अन्यथा, 'शतं शुक्राणि यत्रैकं भवन्ति सर्वे वेदा यत्रैकं भवन्ति सर्वे होतारो यत्रैकं भवन्ति' इति, 'यदा तमस्तन्न दिवा न रात्रिर्न सन्न चासन् शिव एव केवलः' इत्यादिश्रुतीनां विरोधापत्तेः । ब्रह्मणः कर्माद्यभावोपि तथा । सृष्टिकरणस्य श्रुत्यैवोक्तत्वात् । पूर्वप्रज्ञाया जीवाविनाशसाधकत्वमप्यसङ्गतम् । 'प्रज्ञा च तस्मात् प्रसृता पुराणी' इति श्रुत्युक्ताया ब्रह्मप्रज्ञाया अपि रश्मिः ।

नन्वयं घट इत्यादिः प्रमा सापि तद्वाहकेण प्रमाणेन गृह्यते इति प्रामाणिकमेवेत्यन्तं पक्षान्तरमाह । अथवेति । घटादिकमिति । आदिना मृत्पिण्डकपालग्रहणम् । तत्रेति घटादिके । सतीत्यस्य विवरणं प्रामाणिकेर्धे इत्यादि । तत्र साधुरिति यत् । द्रव्यान्तरमिति । कारणाद्वटादिकं द्रव्यान्तरम् । व्याप्येति । कार्यं व्याप्यं कारणं व्यापकम् । शक्त्यादिकमिति । व्यामोहकशक्त्यादिकम् । नेति । कार्यात्मना भेदादिति भावः । इत्याहेति तन्मतं 'त्वामेवान्ये शिवोक्तेन मार्गेण शिवरूपिणमिति गीतायाः सच्चिदानन्दरूपस्य चिदंशप्राधान्येन वर्णनं युक्तमिति न किञ्चिदुक्तं दूषणम् । अविभाग इति । मधुकृद्भक्षितानां नानावृक्षरसानां मधुन्यविभागो यथा । जीवाविनाश इति ।

भाष्यप्रकाशः ।

तत्र ग्रहीतुं शक्यत्वेन जीवप्रज्ञाया एव ग्रहणे नियामकाभावात् । 'न जायते न म्रियते' इति श्रुतेस्तद्विनाशशङ्काया एवानुदयाच्च । न च नास्तिकनिरासाय तत्साधनमिति वाच्यम् । तदर्थं श्रुतेरवक्तव्यत्वात् । 'सदेव' इति श्रुतेरविभागाद्वैतसाधकत्वमपि तथा । तथासत्यद्वितीयपदकोपस्य प्रागेव दर्शितत्वात् । न च, 'न तु द्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तम्' इति, 'पृथग्विभक्ता प्रलये च गोप्ता' इति, 'अविभक्तं च भूतेषु विभक्तमिव च स्थितम्' इत्यादिश्रुतिस्मृतिभिः समन्वयसूत्र एवाद्वितीयपदस्याऽविभागपरताया विचारितत्वान्न तत्कोप इति वाच्यम् । आद्यश्रुतेः सृष्टिदशायां विभागे सत्यपि मूलविचारेण दर्शनादर्शनयोरुपपादकतयोपन्यासस्य प्रकरणादेवावगमेन सृष्टि-

रश्मिः ।

ब्रह्मणाल्यन्तैक्ये तु तथा । अनुपपत्तेरिति । ब्रह्मण आरम्भासंभवात्तथा । सदेवेति इदं जगत्सदेव ब्रह्मैव आरम्भणशब्दादिभ्य इत्यत्रादिशब्दग्रहीतानाम् । पूर्वेति । लोकवदिति दृष्टान्तः । ब्रह्मानन्यत्वं दार्ष्टान्तिकम् । वैषम्यमिति । स्याल्लोकवत्तदनन्यत्वमित्यत्र । उपसर्गेति सूत्रस्य शब्दतोतिरिक्त-समनूपसर्गद्वयघटितत्वेन । अवान्तरेति दैनंदिनप्रलये । यदा तम इति तमःशिवपदेऽनभिव्यक्ते कल्याणे च रूढे समाकर्षात् । न च न विरोधापत्तिरविभागाद्वैतेऽप्यर्थसङ्गतेरिति वाच्यम् । अवान्तरस्फुरण-विषयत्वात् । ननु 'यथा मधु मधुकृतो निस्तिष्ठन्ति' इत्याद्युपदेश इति चेन्न । नानावादानुरोधित्वात् । 'आचार्यवान्पुरुषो वेद' इति श्रुतिविरोधोप्यत एव न । अधिकारभेदाच्च । तथा च स्वमतप्रति-पिपादयिषिताद्वैतस्य 'शतशुक्राणि' इत्यत्राभावात् स्वमते श्रुतीनां विरोधापत्तेरित्यर्थः । किंचादिपदेन 'मनसैवावास्यम्' 'नेह नानास्ति किंचन' इत्युक्त्वा तदेकवाक्यतया 'मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति' 'मनसैवानुद्द्रष्टव्यमेतदप्रमेयं ध्रुवम्' इत्यद्वैतम् । सृष्टीति । न चेच्छामात्रेण सृष्टिकरणम् । इच्छाया अपि क्रियावाचिभ्वादिनिष्पन्नत्वेन क्रियात्वात् । तद्विनाशेति जीवा-विनाशशङ्कायाः । तत्साधनमिति विनाशसाधनम् । तदर्थमिति प्रतियोगिज्ञानार्थं पूर्वोक्तायाः श्रुतेः प्रामाणिकत्वार्थमेवकारो बाह्यमतव्यवच्छेदकः । सदेवेति श्रुतेरिति षष्ठ्यन्तं पदम् । तथा सतीति नानावृक्षरसेषु कारणाभेदप्रयुक्तनानात्वे सति । प्रागेवेति समन्वयसूत्रे । सृष्टिभेदवादोक्तरीत्याहुः आद्यश्रुतेरिति । यथा नैयायिकैः कपालद्वयादिसंयोगाद्वटादिसृष्टिस्तद्विभागात्सृष्टिवादं साधिता तादृशविभागे सत्यपि । मूलेति द्वितीयनिषेधत्वेन मूलविचारत्वेन कार्यकारणभावः । दर्शनविभागस्यादर्शनं च । पूर्वश्रुतौ विभागाविभागोपपादकतयोपन्यासस्य । न तु द्वितीयमस्ती-त्यविभागः । अन्यद्विभक्तमिति विभागः । प्रकरणादीति । प्रकरणं सुषुप्तेः । बृहदारण्यके ज्योति-र्ब्राह्मणे 'यद्वै तन्न पश्यति पश्यन्वै तद् (द्रष्टव्यं) न पश्यति । नहि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविना-शित्वान्न तु तद्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तं यत्पश्येत्' इति श्रूयते । सुषुप्तौ तद्वन्न न वै नैव पश्यतीति यज्ज्ञानासि तत्पश्यन्नेव द्रष्टव्यं न पश्यति यतो जीवस्य द्रष्टुर्दृष्टेर्ज्ञानस्य विपरिलोपोऽदर्शनं न विद्यते-ऽविनाशित्वात् । पश्यन्नेव न पश्यतीत्यत्र हेतुः न त्विति । जीवाद्वितीयं प्रमातृस्वरूपम् । अन्यच्च-क्षुरादिकं विभक्तं स्वरूपाच्चास्तीति सुषुप्तिविचारात् । न च प्रकरणमविभागमात्रसेति कुतो विभागस्यावगम इति वाच्यम् । तर्हि प्रकरणादेव नावगमे सति किंतु ह्यविभागमात्रस्यावगमे इत्यर्थः । सृष्टीति । सृष्टेः प्राक्कालो ययोर्विभागाविभागयोः तौ ; सृष्टिप्राक्कालौ तयोर्वृत्तान्ताबोधकतायाः ।

भाष्यप्रकाशः ।

प्रोक्ताल्लघुत्तान्तबोधकतायाः स्फुटत्वेन तदानींतनाविभागासाधकत्वात् । द्वितीयस्यास्त्वैवान्तर-
प्रलयलघुत्तान्तबोधकत्वम् । स्मृतेस्तु सृष्टिकालविषयत्वमिति तदसाधकत्वात् । अन्यथा, 'सोऽनुवीक्ष्य
नान्यदात्मनोऽपश्यत्', 'विश्वं वै ब्रह्मतन्मात्रम्' इत्यादिश्रुतिस्मृतिविरोधस्य दुर्वारत्वादिति ।
यत् पुनः समन्वयसूत्रे वाचारम्भणश्रुतिरेवं व्याख्याता विकारो वाचारम्भणं नामकार्यः पश्चाच्च
नाममात्रावशेषो भवति । 'वेदशब्देभ्य एवादौ पृथक्संस्थाश्च निर्ममे' 'नामैवैनं न जहाति' इति
स्मृतिश्रुतिभ्याम् । अतो विकारो मृत्तिकेत्येव कारणरूपेणैव सत्यं नित्यम् । न तु विकारत्वेनेति ।
तथा चानेनानित्यत्वमात्रबोधनान्न विवर्तवादः सिद्ध्यति, किंतु परिणामवाद एवेति । तत्र फलं
त्वनुमन्यामहे । व्याख्याने तु नाममात्रावशेषत्वमवान्तरप्रलयविषयम् । सर्वप्रलये तेनापि
प्रकृतिपुरुषमात्रावशेषताङ्गीकारान्नामशेषतायास्तन्मतेऽपि वक्तुमशक्यत्वात् । यत् पुनः प्रस्तुतसूत्रे
विवर्तवाददूषणायोक्तम् । उक्तवाक्यैः प्रपञ्चस्यात्यन्तासत्त्वं यदुच्यते तद् वाक्यं सन्न वा ।
आद्ये बाधः । प्रपञ्चात्मकस्य तस्यैव सत्त्वात् । अन्ये हेत्वसिद्धिः । अत्यन्तासत्त्वसाधकप्र-
माणमावात् । अतः सदसत्त्वविकल्पपराहतैरारम्भणशब्दादिभिः प्रमाणैरनुमत्तेन सूत्रकारेण
प्रपञ्चात्यन्तासत्त्वं साधयितुं न युज्यते इति । अन्यदपि बहूक्तम् । तत्रोदासीना वयम् ।

माध्वास्तु—भगवतः कर्तृत्वं साधनान्तरसापेक्षं न वेति शङ्कायां तदनपेक्षत्वमत्र
साध्यते । तथा च तस्य हरेर्जगत्सृष्टावनन्यत्वं साधनान्तरानपेक्षत्वम् । तत्र हेतुरारम्भण-
शब्दादिभ्यः । 'किंस्विदासीदधिष्ठानमारम्भणं, कतमतस्वित् कमासीदि'ति । न चायं
प्रश्नः । अधिष्ठानाद्युत्तरस्यानुक्तत्वात् । तदभावे केवलप्रश्नस्यार्धपथस्थत्वेनावोधकताप्रसङ्गात् ।

रश्मिः ।

तदानीमिति तदानीं ततोऽविभागो विद्याकर्मपूर्वज्ञायुक्तजीवविभागप्रतियोगिकः । तस्यासाधकत्वात् ।
अवान्तरेति पृथक् ब्रह्मणः सकाशात् सृष्टिकाले विभक्तविभागः समवायिसंयोगादिस्थानापन्नस्तस्य
कर्ता । प्रलये दैनंदिने चकारेण स्थितिकालः । तस्मिन्काले गोप्ता । सृष्टिकालेति भूतेष्विति
कथनात् । भूतानां तु सृष्टिकाले सत्त्वात् । तदसाधकत्वादिति विभागाद्वैतासाधकत्वात् ।
नान्यदिति । नचैवं विशिष्टं शुद्धान्नातिरिच्यत इति वाच्यम् । अतिरेकपक्षे सति विरोधात् ।
कार्यनाशात्पश्चाद् घटो नष्टः पटो नष्ट इति नामधेयमवशिष्यत इत्याह पश्चाच्चेति । शब्दनित्यत्वं
प्रमाणयति चेदेति । नामैवेति । एवकारेण व्यवच्छेदः । विवर्तेति । अतात्त्विकोन्यथाभावो
विवर्तः । शुक्ते रजतमिव । तात्त्विकोन्यथाभावः परिणामः । क्षीरस्य दधीव । फलमिति ।
परिणामवादः कार्यत्वात् । व्याख्यानेत्विति । तुः प्रश्ने पुनरर्थे वा । प्रश्न एवोत्तरसमाप्तेः ।
'तुः प्रश्ने च विकल्पार्थेऽप्यतीतपुनरर्थयोः' इति विश्वः । उक्तवाक्यैरिति । प्रपञ्चः अत्य-
न्तासत् । वाचारम्भणशब्दादिभ्यः । शुक्तिरजतवदिति सिद्धम् । बाध इति पक्षे साध्याभावो बाधः
सत्प्रतिपादकवाक्यप्रतिपाद्यत्वात् । अत्यन्तेति । प्रमाणानामनित्यत्वमात्रबोधकत्वात् । उदा-
सीना इति । विवर्तवाददूषणे उपयोगादस्माकमिति भावः । तत्र हेतुरिति । हरिः साधना-
न्तरानपेक्षः आरम्भणशब्दादिभ्यः । चिन्तामणिवत् । प्रश्न इति किंस्वित्ति प्रश्नार्थकाव्ययात्
किमः प्रश्नार्थकत्वम् । आर्धपथेति । अवोधकतेति विवक्षितार्थबोधकताप्रसङ्गात् ।

भावे चोपलब्धेः ॥ १५ ॥

भाव एव विद्यमान एव घटे घटोपलब्धिः । नाभावे । चकारान्मृत्तिकेत्येव श्रुतिः परिगृहीता । बाङ्मात्रेण चोपलम्भे मिथ्यैवात्र घटोऽप्यस्तीत्युक्ते उपलभ्येत ।

भाष्यप्रकाशः ।

किं तर्हि । अयमाक्षेपः । स चाधिष्ठानाद्याक्षिपन् भगवत्तत्त्वनिरपेक्षत्वे पर्यवस्यति । आदि-शब्दाद् युक्तयः ।

परतत्रो ह्यपेक्षेत स्वतन्त्रः किमपेक्षते ।

साधनानां साधनत्वं यतः किं तस्य साधनैः ॥

इत्याद्यास्ताभ्य इत्यर्थः । सोयं न सूत्रकारानुशयगोचरो हेतुरिति प्रतिभाति । यदि स्यात्तदाधिष्ठानशब्दादिभ्य इति वदेत् । तस्यागे बीजाभावात् । अथ त्यक्तस्तथासत्यधिष्ठानसापेक्षत्वात् साध्यासिद्धिः । किंचैवमनन्यत्वसाधनं भेदसिद्धान्तभङ्गकम् । अधिष्ठानानपेक्षावदुपादानानपेक्षाया अप्यस्यादेव वाक्यात् सिद्धेः । आरम्भणशब्दस्य कर्मार्थकल्युटापि सिद्धेः । व्युत्पत्त्यन्तराङ्गीकारेऽनपेक्षत्वहानेश्च । अतस्तन्मतं चिन्त्यमेव । वाचारम्भणवाक्यं तु न विचारितम् । तत्र बीजं च न पश्यामः ॥ १४ ॥

भावे चोपलब्धेः ॥ १५ ॥ एवमेकेन श्रुतिविप्रतिषेधं परिहृत्य कार्यस्य कारणादनन्यत्वे सत्त्वे च युक्तिमाह भावे चेति सूत्रेण । तद् व्याकुर्वन्ति भाव एवेत्यादि । तथा च रश्मिः ।

किं तर्हीति प्रश्नः । उत्तरयन्ति स्म अयमिति । किंस्विदित्यादेराक्षेपेपि प्रयोगात् । अधिष्ठानादीति अधिष्ठानं किंस्विदासीन्न किमपि क्तमदारम्भणं किंस्विदासीन्न किमपीत्याक्षिपन् भगवतोऽधिष्ठानादि-निरपेक्षत्वे पर्यवस्यतीत्यर्थः । इत्याद्या इति । आद्यपदेन यदि कालो न स्यात्तर्हि 'कालोस्मि लोकक्षय-कृत्प्रवृद्धः' इति न वदेदिति । अनुशयेति । 'भवेदनुशयो द्वेषे पश्चात्तापानुबन्धयोः' इति विश्वात्सूत्रका-रानुबन्धविषय इत्यर्थः । अथ त्यक्त इति । अधिष्ठानशब्दस्त्यक्तः सूत्रकृता । स्वतन्त्रेच्छत्वात् । नन्वार-म्भणशब्दस्योक्तश्रुतिनिष्ठस्यादिरधिष्ठानं तदारम्भणशब्दादि तेभ्यः पदेभ्य इति व्याख्यानं तस्यागे बीज-मिति चेत्तत्राहुः किं चैवमिति । वाक्यादेवेति । तथा च स्वयमुपादानमित्युपादानस्य कार्या-भेदाद्भेदसिद्धान्तभङ्गः । ननु नोपादानानपेक्षारम्यतेऽस्मिन्नित्यारम्भणमिति व्युत्पत्तेरिति चेत्तत्राहुः आरम्भणेति । व्युत्पत्त्यन्तरमुक्तम् । चिन्त्यमेवेत्येवकारः प्रसिद्धश्रुतित्यागात् । न पश्याम इति तथा चारम्भणशब्दघटितत्वेन प्रसिद्धं वाक्यं विचारणीयमेवेति भावः ॥ १४ ॥

भावे चोपलब्धेः ॥ १५ ॥ श्रुतिविप्रतीति श्रुत्योः कारणान्यत्वकारणानन्यत्वप्रति-पादकयोः प्रतिज्ञादृष्टान्तप्रतिपादकयोर्विप्रतिषेधम् । एवेति कारणानन्यत्वाभावरूपानन्यत्वस्याभेद-रूपानन्यत्वस्य वा स्वस्वमतप्रतिपन्नानन्यत्वस्य व्यवच्छेदक एवकारः । यथा माध्वानां कारणान्त-रानपेक्षत्वरूपं तदनन्यत्वम् । भाव एवेत्यादीति । भाष्ये विद् सत्तायां । दि. आत्म. अ. शानचि मुकि च रूपं विद्यमान इति । घटोपलब्धिरिति । अन्यथा स्वपुष्पोपलब्धिः स्यात् । विवर्तत्वे तु घटोपलब्धिर्न स्यात्तत्र योग्यानुपलब्धिरूपस्य सत्यत्वाभावाभावादिरूपशक्यतावच्छेदक

इदं सूत्रं मिथ्यावादिना न ज्ञातमेव । अत एव पाठान्तरकल्पनम् ॥ १५ ॥

सत्त्वाच्चावरस्य ॥ १६ ॥

अवरस्य प्रपञ्चस्य सत्त्वात् त्रैकालिकत्वाद् ब्रह्मत्वम् । 'सदेव सौम्येदमग्र

भाष्यप्रकाशः ।

श्रुत्यनुगृहीतस्य प्रत्यक्षस्य प्रमाणत्वात् ततोऽपि मिथ्यात्ववाध इत्यनन्यत्वं कारणादभिन्नत्वमेवेत्यर्थः । साधकयुक्तिं व्याख्याय परमतवाधिकां तामाहुः वागित्यादि । तथा च युक्तिद्वयवाधितो वाङ्मात्रत्ववाद इत्यर्थः । सूत्रविरोधमप्याहुः इदमित्यादि । न ज्ञातमिति एवमर्थकतया न ज्ञातम् । नन्वस्मिन् सूत्रे कार्यस्य कारणादनन्यत्वाय कारणसद्भावे कार्योपलम्भः प्रतिपाद्यत इति व्याख्यायत एवेति कथं न ज्ञातमित्युच्यत इत्याशङ्कायां तदज्ञाने हेतुं स्फुटीकुर्वन्ति अत एवेत्यादि । पाठान्तरकल्पनमिति भावाच्चोपलब्धेरिति पाठकल्पनम् । तथा च पाठान्तरं कल्पयित्वा, न केवलं शब्दादेव कार्यकारणयोरनन्यत्वं प्रत्यक्षोपलब्धिभावाच्च तयोरनन्यत्वमिति व्याख्याय तन्त्वव्यतिरिक्तपटोपलब्ध्या कार्यस्य परंपरया ब्रह्मानन्यत्वबोधनेन असदुक्तरीत्यैव तदनन्यत्वसिद्धेरित्यतो न ज्ञातमित्युच्यते । तथा च घट्टकुटीप्रभातन्यायादुक्तसूत्रेऽभेदरूपानन्यत्वस्य स्वयमपि साधनाच्च तत्कृतं पूर्वसूत्रव्याख्यानमयुक्तमित्यर्थः ॥ १५ ॥

सत्त्वाच्चावरस्य ॥ १६ ॥ भाष्यमत्र स्फुटार्थम् । प्रत्यक्षविरोधमाशङ्क्य तत्र मानमाहुः

रश्मिः ।

ग्राहकस्याऽभावाद्विशेषणज्ञानाभावप्रयुक्तो विशिष्टज्ञानाभावः । ततश्च 'सत्यं ज्ञानम्' इति स्वरूपलक्षणस्याबोधकताप्रसङ्गः । योग्यस्य प्रतियोगिनोपलब्धिरुपलब्ध्यभावो योग्यानुपलब्धिः । स्वरूपसतीति कारणमित्यादिप्रस्थानरत्नाकरे प्रत्यक्षनिरूपणेऽभाववादे निरूपितम् । न च सिद्धान्ते इन्द्रियैस्तत्प्रतियोगिग्राहकैरेवाभावप्रत्यक्षकारणत्वेन योग्यानुपलब्धेरभावात्सुखेन स्वरूपलक्षणस्याबोधकताप्रसङ्गवारणसंभवेनन्यत्वार्थं कार्यभावनिरूपणेनोपलब्धस्य किं प्रयोजनमिति वाच्यम् । प्राचां मते सप्रयोजनत्वेपि नव्यमतेपि प्रयोजनसत्त्वादित्याहुर्भाष्ये नाभाव इति । अभावे विवर्तत्वे सत्यनुपलब्धिवन्नव्यमतेप्यैन्द्रियकप्रत्यक्षविषयत्वं नेत्यर्थः । अविवर्तत्वे चोपलब्धेरित्यनुकत्वाभावे चोपलब्धेरित्युक्तेः प्रयोजकमाहुर्भाष्ये चकारादिति । विवर्तत्वे सति मृण्मयसत्तावती मृत्तिका दृष्टान्तत्वेन नोक्ता स्यात् । किंतु शुक्तिकेत्येव सत्यमिति श्रुतिः स्यात् । न च मृत्तिकेत्येवेत्यत्र मरुमरीचिकेत्येवेत्यर्थाच्छुक्तिकेत्येवेत्यर्थोपलब्धेरन्यश्रुतिपरिग्रह उचित इति शङ्क्यम् । तथा सति वाङ्मात्रेणोपलम्भः स्यादित्याशयेन भाष्यमवतारयन्ति प्रकाशो साधकेति । परमतेति परमतं वाङ्मात्रत्ववादः । वागित्यादीति । भाष्ये घटोपीति पटसत्त्वे घटोप्यस्तीत्युक्तेन च सहकारिकारणाभावाच्च वाङ्मात्रेण उपलम्भ इति वाच्यम् । बीजाक्षराणां निरपेक्षानामिव घटोप्यस्तीति वाचो निरपेक्षत्वात् । भावाच्चेति प्रत्यक्षोपलब्धेर्भावाच्च तयोरनन्यत्वमिति सूत्रार्थः । अभेदरूपेति । तथा च व्यावहारिकसत्यवत्यपि भेदाभावस्य वक्तुं शक्यत्वेपि वस्तुतः सत्त्वाभावात्पूर्वसूत्रव्याख्यानमुक्तं स्यादतो न ज्ञातमित्यर्थः । व्याख्यानमुक्तम् ॥ १५ ॥

आसीत् । यदिदं किंच तत् सत्यमित्याचक्षते' इति श्रुतेः ॥ १६ ॥

इति द्वितीयाध्याये प्रथमपादे अष्टमं तदनन्यत्वाधिकरणम् ॥ ८ ॥

असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात् ॥ १७ ॥ (२-१-९)

'असद्वा इदमग्र आसीत्' इति श्रुत्या प्रागुत्पत्तेः कार्यस्यासत्त्वं बोध्यते

भाष्यप्रकाशः ।

सदेवेत्यादि । श्रुतौ तु प्रपञ्चसत्त्वबोधकमिदं पदम् । सूत्रे चकारस्तु, 'विश्वं वै ब्रह्मतन्मात्रं संस्थितं विष्णुमायया । यथेदानीं तथा चाग्रे पश्चादप्येतदीदृशम्' इति । 'तदेतदक्षयं नित्यं जगन्मुनिवराखिलम् । आविर्भावतिरोभावजन्मनाशविकल्पवत्' इत्यादिश्रीभागवतविष्णुपुराणादिवाक्यसंग्राहकः । एवं चासिन्नधिकरणे छान्दोग्यस्थप्रतिज्ञावाक्यस्य दृष्टान्तवाक्येन सह यो विरोधः स परिहृतः । कार्योपलब्ध्या कार्यसत्तासाधनेन तत्सत्तया कार्यस्य ब्रह्मत्वसाधनेन कार्यस्य कारणाभिन्नत्वं दृढीकृतम् ॥ १६ ॥ इति अष्टमं तदनन्यत्वाधिकरणम् ॥ ८ ॥

एवमनेनाधिकरणेन कार्यमिथ्यात्ववादं निराकृत्य असत्कार्यवादं निराकर्तुं 'असद्वा' इति श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारायाधिकरणमारभत इत्याशयेन सूत्रं पठन्ति ।

असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात् ॥ १७ ॥ व्याकुर्वन्ति असद्वा रश्मिः ।

सत्त्वाच्चावरस्य ॥ १६ ॥ सिद्धमाहुः एवं चेति । द्वितीयसूत्रार्थमाहुः । कार्योपलब्ध्येति । तृतीयसूत्रार्थमाहुः कार्यस्येति । शंकराचार्यास्तु उक्तार्थमाहुः । कारणसत्त्वं भावपदार्थमाहुर्द्वितीयसूत्रे । रामानुजानां प्रथमसूत्रार्थ उक्तः, द्वितीयस्तु कार्यसत्त्वमाहुः । तथा च भाष्यम् । कुण्डलादिकार्यसद्भावे च कारणभूतस्य हिरण्यस्योपलब्धेः । इदं कुण्डलं हिरण्यमिति हिरण्यत्वेन प्रत्यभिज्ञानादित्यर्थ इति । तृतीये कारणे कार्यसत्त्वमाहुः । अग्रे 'पटवच्च' इति सूत्रेधिकरणं समापयन्ति । माध्वानां पूर्वसूत्रार्थ उक्तः तत्रान्यनिरपेक्षकारणत्वमुक्तम् । तत् स्वतन्त्रसाधनभावे प्रमाणैरुपलभ्येतेति द्वितीयसूत्रार्थः । तृतीयस्य तु 'अदभ्यः संभूतः पृथिव्यै रसाच्च' इत्यादिना साधनान्तरप्रतीतिः कथमुपलब्धिरित्यत आह सत्त्वाच्चेति । अवरस्य तदधीनसाधनस्य सत्त्वादित्यर्थः । 'काल आसीत्पुरुष आसीत्परम आसीत्तद्यदासीत्तदधीनमासीदिति काव्यायनश्रुतिः ।

भास्कराचार्यास्तु कारणभावे कार्यस्योपलब्धेः । तन्तुषु पटो मृत्पिण्डे घटो न देशान्तरे कालान्तरे चोपलभ्यत इति द्वितीयसूत्रे । तृतीयसूत्रेऽवरस्यावरकालीनस्य कार्यस्य कारणे सत्त्वाददनन्यत्वं कथं गम्यते । सामानाधिकरण्यात् । तदेतेऽर्थाः स्वस्मृतानुसारेण द्वैतादिप्रतिपादकप्रतिपाद्याः, सूत्राणां सर्वतोमुखत्वात् । अत्र समन्वयो विषयः । तत्र मिथ्याकार्यकर्तृत्वसमन्वयः उत कारणभिन्नकार्यसमन्वय इति संशयः । तत्र मिथ्याकार्यकर्तृत्वसमन्वयः । 'नेह नानास्ति किञ्चन' इति श्रुतेः । युक्तिश्च परस्परोपमर्दात्मकयोर्भेदाभेदयोरेकत्रासंभवादिति पूर्वपक्षेऽभिधीयते । एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानोपक्रमबाधात् प्रकरणविरोधाच्च कारणाभिन्नकार्यसमन्वयः । एतावतापि न 'नेह नानास्ति' इति श्रुतिविरोधः । कारणभेदात्कार्यस्य । तेनैव युक्त्यभावो ज्ञेयः ॥ १६ ॥

इति अष्टमं तदनन्यत्वाधिकरणम् ॥ ८ ॥

असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात् ॥ १७ ॥ असत्कार्येति ।

इति चेन्न । अव्याकृतत्वेन धर्मान्तरेण तथा व्यपदेशः । कुतः । वाक्यशेषात् ।

भाष्यप्रकाशः ।

इत्यादि । अयमर्थः । पूर्वपादे समाकर्षसूत्रे, 'असद्वा इदमग्र आसीत्' इति श्रुतिस्थस्यासच्छब्दस्य ब्रह्मवाचकत्वं समाकर्षादुक्तम् । परंतु समाकर्षहेतुर्नोक्त इति तस्य ब्रह्मवाचकत्वं न युक्तिसहम् । अथासदिति चेन्नेति पूर्वसूत्रे तद्विषयश्रुतौ चासतः कारणता निवारितेति सैव ब्रह्मकारणत्वे युक्तिरिति तथा समाकर्षणमुच्यते । तदापि मुख्ये संभवति गौण्या अयुक्तत्वादस्यासत्पदस्यासत्कार्यवादसाधकत्वम् । इदं परिदृश्यमानं जगद् वै निश्चयेन, अग्रे प्रागुत्पत्तेरसदासीत्, ततो ब्रह्मणः सकाशात् सद्जायतेति प्रागुत्पत्तेः कार्यस्यासत्त्वं बोध्यते । तथा चासद्व्यपदेशाद्धेतोः 'आद्यन्तयोर्धदसतोऽस्ति तदेव मध्ये' इतीदानीमपि सन्नेति पूर्वसूत्रोक्तः सत्त्वादिति हेतुराश्रयासिद्धः । तदसिद्धौ चोपलब्धिरप्यन्यथासिद्धा । तस्यास्तथात्वे चानन्यत्वमपि दूरापास्तमिति तदाक्षेपं सूत्रांशेनाशङ्क्य दूषयति नेति । एवंच प्रागुत्पत्तेः कार्यं सन्न वेति संदेहः । असदिति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तं व्याकुर्वन्ति । सन्नेति यदुक्तं तन्न । कुतः धर्मान्तरेण तथा व्यपदेशात् । येन धर्मेणेदानीं वर्तते व्याकृतनामरूपत्वेन, तेन धर्मेण तदानीं नास्तीति तथा व्यपदेशो, न त्वत्यन्तासत्त्वेन । कुतः । वाक्यशेषात् । वाक्यशेषोऽवशिष्टो भागस्तस्मात् । तमेव

रश्मिः ।

कार्यमिथ्यात्वेति । मिथ्यात्वं खपुष्पसमत्वम् । असत्त्वं ध्वंसप्रतियोगित्वम् । असद्वेति । इदं तैत्तिरीयम् । असदिति सूत्रे पूर्वं छान्दोग्यस्थमुक्तम् । तस्य पूर्वोक्तसत्यत्वबोधकश्रुतिविप्रतिषेधः तस्य परिहाराय । पूर्वपाद इति समन्वयस्य चतुर्थपादे । तस्य इत्यसच्छब्दस्य । तथेति समाकर्षहेतुभूतया युक्त्या । आश्रयासिद्ध इति पक्षासिद्धः । असत्प्रपञ्चो ब्रह्म सत्त्वादित्यत्र गौरवेणासत्प्रपञ्चत्वस्यापक्षतावच्छेदकत्वात् । असत्प्रपञ्चो नास्त्येव । यथा गगनारविन्दं सुरभि अरविन्दत्वात् । सरोजारविन्दवदित्यत्र गगनारविन्दमाश्रयः स च नास्त्येव । अन्यथासिद्धेति चतुर्थ्यन्यथासिद्धिः कुलालोपलब्धित्वेनान्यथासिद्धा । घटकार्यजनकं प्रति पूर्ववृत्तितां गृहीत्वैव यस्या उपलब्धेर्घटं प्रति पूर्ववृत्तित्वं गृह्यते इति तस्यास्तत्कार्यं प्रत्यन्यथासिद्धत्वम् । न च भावे उपलब्धिरूपलब्धौ सत्त्वमित्यन्योन्याश्रय इति वाच्यम् । घटादिकार्यरूपोपलब्धेरग्रहणात् । घटादीनां तत्र विषयविधया कारणत्वात् । कार्यत्वं तु घटादीनां कुलालस्य दण्डाद्युपलब्धेः सात्र गृह्यते । न च भाष्ये कार्यरूपोपलब्धिर्गृहीतेति तस्य विरोधः शङ्क्यः । तर्ह्यन्यथासिद्धेत्यस्य मिथ्यात्वेनान्यप्रकारेण यो विषयस्तद्विषयिणी सिद्धेत्यर्थात् । तथात्वे मिथ्यार्थविषयत्वे । दूरापास्तमिति अन्यरूपप्रतियोग्यभावादूरापास्तम् । तदाक्षेपमनन्यत्वाक्षेपम् । दूषयतीति भगवान्सूत्रकारः । तदानीमिति उत्पत्तेः प्राक्काले । अवशिष्ट इति । 'सन्दिग्धेषु वाक्यशेषात्' इति जैमिनिसूत्रात् 'तेजो वै घृतम्' इतिवदवशिष्टः । घृततैलवसाखभ्यञ्जनसाधनत्वे संदिग्धे 'तेजो वै घृतम्' इत्यवशिष्टो भागः । प्रकृतेऽव्याकृतत्वरूपधर्मान्तरेण व्यपदेशात् सत्त्वेन सत्त्वे ब्रह्मत्वेन सत्त्वे आत्मत्वेन सत्त्वे कृष्णाजिनत्वेन सत्त्वे त्रित्वेन सत्त्वे प्राप्ते सृष्टिसाधनत्वे संदिग्धे वाक्यशेषात्स्तुतमव्याकृतत्वरूपधर्मेण शब्दान्तररूपहेतूक्तार्थसहकारे तुः ह्यव्याकृतत्वरूपात्मत्वेन धर्मेण सत्त्वं प्राप्तं तत्सृष्टिकर्त्रिति सिद्धम् । वाक्यशेष आत्मपदात् । न च ब्रह्मत्वेन सत्त्वानिर्वचने को हेतुरिति शङ्क्यम् । अक्षरब्रह्मत्वात् । न च जिज्ञासासूत्रीयप्रतिज्ञाहानिरिति वाच्यम् । 'अक्षरं ब्रह्म परमं वेदानां स्थानमुत्तमम्' इति वाक्येन वन्दिस्तुते इदमित्यतया

‘तदात्मानं स्वयमकुरुत’ इति स्वस्यैव क्रियमाणत्वात् । इदमासीत्पदप्रयोगाच्च ॥ १७ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

स्फुटीकुर्वन्ति तदात्मानमित्यादि । तथा चासद्वेति वाक्यस्य शेषे आत्मपदात् तेनैव रूपेण सत्त्वम्, न तु व्याकृतेनेति बोध्यते । अतो नास्यासत्कार्यवादसाधकत्वम् । इदं चासदिति सूत्रस्य ग्रन्थानान्तरीयव्याख्यानशेषत्वेन प्रागेव मया व्युत्पादितमिति नात्रोच्यते । एवं निवृत्ते तस्मिन् श्रुत्यभिप्रेतत्वादौ गौण्यपि न दोषाय । तथासति समाकर्षेऽपीदमेव बीजमतः पूर्वोक्तं सर्वं सुखम् । वस्तुतस्तु नात्र गौणी । सर्वेषां शब्दानां भगवद्वाचकतायाः स्वारसिकत्वस्य प्रागेव साधितत्वात् । समाकर्षसूत्रस्य वादिबुद्ध्यनुसारित्वादिति । एवं चात्रेदंशब्दोऽपि न परिदृश्यमानत्व-

रश्मिः ।

विचाराप्रसक्तेस्तादृशब्रह्मजिज्ञासायाः प्रतिज्ञातत्वात् । क्रियमाणत्वादित्यन्तभाष्यस्य भावमाहुः तथा चेति । आत्मपदादिति नञ्घटितादात्मपदान्नात्मत्वेनापि तु तेनैवाव्याकृतत्वेनैव रूपेण सत्त्वं नञ्घटितत्वादित्यर्थः । न तु व्याकृतेनेति । इदमुपलक्षणं सत्त्वब्रह्मत्वादीनामुक्तानाम् । असत्कार्येति । अयमर्थः असद्वेति वाक्यस्य शेषस्तत्सदासीदिति शंकरभाष्ये पूर्वव्याख्याने तद्वैतैत्तिरीयेषु ‘तदात्मानं स्वयम्’ इत्यत्र न तु पूर्वव्याख्याने दोष उक्तः । भास्करभाष्ये तु पूर्वव्याख्यानमुक्तम् । तत्तु असदिति चेन्नेत्येतेनैव सिद्धम् । भाष्ययोरत्यन्तासत्कार्यवादो निराकृतः । परंतु ‘सत इदमुत्थितं सदिति चेन्ननु तर्कहतम्’ इत्यत्र ‘ऐन्द्रजालिकपक्षेऽपि तत्कर्तृत्वं नटे यथा’ इति निबन्धे चासत्कार्यमुक्तम् । तत्र भाष्यद्वयोक्तातिक्रमे बीजाभावमाशङ्क्य स्वभाष्ये ‘स्वस्यैव क्रियमाणत्वात्’ इत्यनेनात्मनः कर्मकर्तृव्यपदेशः कृतः । तेनासत्कारणवादो निराकृतः । तेनाविर्भावतिरोभाववन्नात्यन्तासत्त्वाभावे तथा चोभयवाक्यशेषासंभवादनेन वाक्यशेषेण सत्कार्यवादः सिद्धः किं त्वव्याकृतात्मवादसाधकत्वम् । सत्त्वं ज्ञानमित्येकदेशः । ब्रह्माक्षरम् । कृष्णाजिनमाधिमौक्तिकम् । ब्रह्मेति बाह्यात्मा । अग्निराधिदैविक आत्मा इति । कृष्णाजिने सर्पीकृते आध्यात्मिकः । सर्पे जाठराग्निसत्त्वात् । अत आत्मवादसाधकत्वं अव्याकृतत्वरूपेण । इदं चेति । प्रागेवेति तस्मिन्नेव सूत्रे । इदं चासत्पदशब्दयोरुभयत्र दर्शनेन रमसात् । छान्दोग्यतैत्तिरीयवाक्यरूपविषयभेदात् । संज्ञाभेदात् । वाक्यशेषतदभावकृतनिर्णयभेदाद्भिन्ने एवाधिकरणे इति । तस्मिन्निति असत्त्वपदेशादिति चेदिति सौत्राक्षेपे । श्रुत्यभिप्रेतत्वादिति वाक्यशेषश्रुत्यभिप्रेतत्वात् । गौण्यपीति असत्पदस्य सृष्टौ शक्तिर्बृहदारण्यके । तैत्तिरीयेऽसद्ब्रह्मेति वेत्तरि शक्तिः । गीतायामश्रद्धया कृतयागादौ शक्तिः । तद्गुणयोगादव्याकृतात्मनि गौणी । इदमेवेति अनन्यत्वाक्षेपणम् । वाक्यशेषश्रुत्यभिप्रेतत्वं वा । पूर्वोक्तमिति । सन्नेति यदुक्तं तन्नेत्यादिनोक्तम् । प्रागेवेति तल्लिङ्गाधिकरणेषु । ननु कथमेवं यावता ह्यसत्पदमन्यवाचकं ब्रह्मबोधाय स्वार्थादाकृष्टं ‘आकृष्यते स्वस्थानाच्याव्यते इत्याकर्षः’ इति भाष्यात्तत्राहुः समाकर्षेति । वादिबुद्धीति । ‘संभवति चैकवाक्यत्वेऽज्ञानान्निराकरणं चायुक्तम्’ इति भाष्ये तथा सूचनात् । इदमासीदिति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म एवं चात्रेति । अत्रेति श्रुतौ । नन्विदमस्तु प्रत्यक्षगे रूपमिति व्यावहारिकसत्त्वेऽपीदमित्युपपन्नम् । शंकरभाष्ये स्मृत्यात्मकत्वं जगत इतीत्याशङ्क्याहुः न परीति । स्मृत्यात्मकज्ञानविषयत्वमात्रपरः । मात्रशब्देनात्मसृष्टिव्यवच्छेदः । आन्तरालिकसृष्टिसंग्रहायोक्तम् । अन्यथा तु परिदृश्यमानत्वं नेति ब्रूयुः । ननु ‘वीक्षितं विभ्रममिदं’मित्यादिवाक्येभ्यो भ्रमविषयस्य शिष्यवैराग्याय वक्तव्यत्वात् कथमेवमिति चेत्तत्राहुः

युक्तेः शब्दान्तराच्च ॥ १८ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

मात्रपरः । बोध्यस्य शिष्यस्यात्राभावात् । किंतु स्वबुद्धिस्थपरः । केवलश्रुतिवाक्यत्वात् । अत इदं पदमासीदिति पदं च सत्कार्यवादस्यैवोपोद्बलकमित्यर्थः ॥ १७ ॥

युक्तेः शब्दान्तराच्च ॥ १८ ॥ पूर्वसूत्रस्यैव शेषोऽयमौलूकादिनिग्रहार्थः । शुष्कतर्का-
रश्मिः ।

बोध्यस्येति । न च प्रपाठकद्वयेपि भृग्वादीनां शिष्यत्वेन कुतोत्राभाव इति शङ्क्यम् । आनन्दो ब्रह्मेति विज्ञानानन्तरं शिष्यत्वाभाव इत्यभिप्रायात् । स्वबुद्धिस्थेति यथा 'सिद्धान्तकौमुदीयम्' इत्यत्र । केवलेति । केवलस्य ब्रह्मणः श्रुतीत्यादिः । अत इति अव्याकृतरूपेण बुद्धिस्थं परिदृश्यमानमत इत्यर्थः । इत्यर्थ इति । ताभ्यामपि हेतुभ्यामसद्व्यपदेशेन नासत्कार्यवाद इति भावः । इदमासीदिति पदयोः प्रयोगस्य हेतुत्वोक्त्या बृहदारण्यकेपि ह्यश्व उपक्रमान्निर्णीतिर्यः । तत्राप्ययं न्यायः । अश्वव्यप-
देशादिति चेन्न । धर्मान्तरेणाभावत्वेनाश्रयत्वेन कालत्वेनात्मत्वेन तथा व्यपदेशात् । कुतः वाक्यशे-
षात् । 'नैवेह किंचनाग्र आसीत्' । 'मृत्युनैवेदमावृतमासीत्' अस्मात् । नञर्थोऽभावः । इहेत्याश्रयः । अग्र इति कालः । मृत्युरात्मा । तथा चायं सूत्रार्थः । सूत्रेऽसदिति जगतोऽव्याकृतत्वेन व्यपदेशः । वाक्यशेषे नञ्घटितात्मपदव्यतिरिक्तेन स्वयमकुस्तैत्यंशेन स्वस्यैव क्रियमाणत्वात् । आत्मानमिति तु शब्दान्तराच्चेत्युत्तरसूत्रविषयः । एवं च वाक्ये इदं परिदृश्यमानं जगद्भूतकालिकसत्ताश्रयमित्यापाततः प्रतीयते इदमासीत्पदप्रयोगात् । तस्य शेषे स्वस्याव्याकृतस्य 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि' इति श्रुतौ नामरूपव्याकरणस्य भावित्वोक्तेः । तदव्याकृतत्वं जीवनिष्ठमपि ब्रह्मनिष्ठम् । अनया श्रुत्या सत्ताश्रयमप्यव्याकृतं तत् कर्मसंबद्धं क्रियमाणं कृतिविषयम् । अतोऽव्याकृतत्वादिरूपेष्व-
न्यव्यावृत्त्याऽव्याकृतत्वं ग्राह्यम् । स्तुतत्वात्तेजस्त्वेन घृतमिव वाक्यतच्छेषयोरव्याकृतत्वेन ब्रह्मसिद्धेः ।

रामानुजाचार्यास्तु सूत्रद्वयमेकमङ्गीकुर्वन्ति 'असदेवेदमग्रे' इत्यत्रासद्व्यपदेशः । धर्मान्तरं सत्त्वादन्यासद्रूपा सूक्ष्मावस्था । वाक्यशेषात् । युक्तेः शब्दान्तराच्चेदमवगम्यते । वाक्यशेषस्तावत् । 'इदं वा अग्रे नैव किञ्चनासीत्' इत्यत्र 'तदसदेव तन्मनोऽकुस्त स्याम्' इत्यनेन वाक्यशेषान्तर्गतेन मनस्कार-
लिङ्गेनासच्छब्दार्थे निश्चिते सति तदैकाग्र्यादसदेवेदमित्यादिव्यप्यसच्छब्दस्यायमेवार्थ इति निश्चीयते । युक्तेश्चासत्त्वस्य धर्मान्तरत्वमवगम्यते । युक्तिर्हि सत्त्वासत्त्वे पदार्थधर्मावगमयति । मृद्वव्यस्य पृथुबुधो-
दराकारयोगो घटोस्तीति व्यवहारहेतुः । तस्यैव तद्विरोधावस्थान्तरयोगो घटो नास्तीति व्यवहारहेतुः । न च तद्व्यतिरिक्तो घटाभावो नाम कश्चिदुपलभ्यते । न च कल्प्यते तावतैवाभावव्यवहारोपपत्तेः । तथा शब्दान्तराच्च पूर्वकाले धर्मान्तरयोग एवावगम्यते । शब्दान्तराच्च पूर्वोदाहृतं 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' इत्यादिकम् । तत्र हि कुतस्तु खलु सौम्य वेदं स्यादिति तुच्छत्वमाक्षिप्य 'सदेव सौम्येदमग्र आसीत्' इति स्थापितम् । 'तद्धेदं तर्ह्यव्याकृतमासीत्तन्नामरूपाभ्यां व्याक्रियते' इति तु स्पष्टमुक्तमित्याहुः ।

माध्वास्तु । नासदासीन्नो सदासीदिति सर्वस्यासत्त्वव्यपदेशान्नेति चेन्न । अव्यक्तत्वपारतन्त्र्या-
दिधर्मान्तरेण हि तदुच्यते । तम आसीदिति वाक्यशेषात् इत्याहुः । तदेतदुभयमतप्रमेयं स्वमत-
सिद्धमेवेति प्रकाशेनानूदितम् ॥ १७ ॥

युक्तेः शब्दान्तराच्च ॥ १८ ॥ पूर्वसूत्रस्यैव शेष इति । समाकर्षे धर्मान्तरं हेतुरुक्तः युक्ति-
शब्दान्तरे हेतू उच्येतेऽतः पूर्वसूत्रशेषः । एवकारेण रामानुजाचार्यसंमत्यान्यप्रकारव्यवच्छेदः । न चैवमेक-
सूत्रत्वापत्तिः । अन्यैरप्यनङ्गीकारात्सूत्रैकस्य । औलूकेति । व्याख्यातमेतेन शिष्टापरिग्रहसूत्रे । पूर्वं तर्का-

भाष्यप्रकाशः ।

णामप्रतिष्ठानस्य पूर्वमुक्तत्वात् तादृशीभिर्युक्तिभिः सत्कार्यवादप्रत्यवस्थानमयुक्तम् । श्रुत्य-
विरुद्धयुक्तीनां सत्कार्यवादेऽपि विद्यमानत्वात् । ताश्च सांख्य एवमुच्यन्ते 'असदकरणा-
दुपादानग्रहणात् सर्वसंभवाभावात् । शक्तस्य शक्यकरणात् कारणभावाच्च सत् कार्यम्' इति ।
अर्थस्तु—यदसत् तन्न क्रियागोचरः । शशविषाणादिवत् । यदि प्रागुत्पत्तेः कार्यमसत् स्यात्
शशविषाणवत् स्यात् ततश्च तदपि न क्रियागोचरः स्यात् । अस्ति तु तद्विपरीतमतः प्रागप्युत्पत्तेः
सदेव । अथ यदा असत् तदेदमपि न क्रियागोचरः, उत्पत्त्यमानावस्थायामेव तु तत् तथेति
विभाव्यते तदप्यसङ्गतम् । उपादानग्रहणात् । यदि प्रागुत्पत्तेः कार्यमसत् स्याद् दध्यर्थिभिः
क्षीरं, घटार्थिभिर्मृत्, पटार्थिभिस्तन्तवश्च नोपादीयेरन् । असत्त्वस्य सर्वत्र तुल्यत्वात् । अतो-
ऽवधिनियमार्थं कार्यस्य कारणे सत्त्वमभ्युपगन्तव्यम् । अथ यत्र कारणे यस्य कार्यस्य प्राग-
भावस्तदेव तदर्थं तदर्थभिरुपादीयत इति विभाव्यते, तदप्यसङ्गतम् । सर्वसंभवाभावात् ।
यद्येवं तदा प्रागभावस्वरूपं वक्तव्यम् । स किं प्रतियोगिस्वरूपनिरूप्यो न वा । अन्ते
सर्वत्र तुल्यत्वात् सर्वतः सर्वं भवेत् । भेदस्य निर्वक्तुमशक्यत्वात् । आद्ये तु तदानीमपि प्रति-
योगिसत्तासापेक्षत्वात् तदानीमपि कार्यसिद्ध्या असत्कार्यवादस्यैव भङ्ग इति तदापि सदेव
कार्यस्वरूपमाख्येयम् । अथ यदि मीमांसकप्रतिपन्नया शक्त्या निर्वाहो विचार्यते तदाप्यसङ्गतम् ।
शक्तस्य शक्यकरणात् । यद्धि यत्र शक्तं तत् तदेव करोति, न सर्वम् । यदि केवलया शक्त्या-

रश्मिः ।

प्रतिष्ठानसूत्रे । तादृशीभिरिति शुष्कामिः । ताश्चेति शुष्काः । सांख्यस्य श्रुत्यमूलत्वोपपादनात् ।
उच्यन्त इति पूर्वाध्याये । न क्रियेति सूत्रेऽकरणादिति ङकृञ्करण इत्यस्य रूपात् । पक्षसाध्य-
योरुक्तत्वादत्यन्तासत्त्वादिति हेतुर्ज्ञेयः । दृष्टान्त आदिपदेन खपुष्पम् । ततश्चेति असदुत्पत्तिदर्शनात् ।
तदपि शशविषाणमपि । तद्विति शशविषाणादि नोत्पद्यतेऽन्यदुत्पद्यत इति । इदमपीति धराद्यपि ।
तत्तथेति घटाद्यसत्त्वे नास्तीति । उपादानेति । व्याख्येयमिदम् । सर्वत्रेति शुक्तिरजतादावपि ।
सर्वेति व्याख्येयम् । कारण इति इह घटो भविष्यतीति प्रागभावविषयिण्याः प्रतीतिः । इहेति सम-
वायिनि, प्रागभावाङ्गीकर्तृमते । प्रतियोगीति यस्याभावः स तस्य प्रतियोगी घटादिः । सर्व-
त्रेति मृद्यपि पटकुण्डलादिप्रतियोगिस्वरूपानिरूप्यप्रागभावस्य घटप्रागभावतुल्यत्वान्मृदोपि पटकुण्ड-
लादि भवेत् । तर्हि यस्य यः प्रागभावः सोऽन्यस्मात्तत्संबन्धेन भिद्यत इति चेत्तत्राह भेदस्येति
घटपटादीनामसत्यत्वेन घटीयपटीयत्वादिना प्रागभावभेदस्य । तदेति उत्पत्तेः प्राक् । मीमांसकेति ।
यथाहुः कुण्डोद्यातनाग्नि ग्रन्थे । 'देवर्षिऋक्षसंधानामवाङ्मनसगोचरम् । प्रत्यक्षमपि तद्धाम सर्वदा
समुपास्महे' इति । भाट्टदीपिकानवमाध्याये फलदेवतयोश्चेत्याद्यधिकरणविषयवाक्योक्तोर्थः शब्दमात्रं
देवता । अर्थस्तु प्रातिपदिकानुरोधाच्चेतनो वा कश्चित् स्वीक्रियते न तु विग्रहादिमान्, अर्थवादत्वात्
'स एवैनं भूर्ति गमयति' 'तृप्त एवैनमिन्द्रः प्रजया पशुमिश्च तर्पयति' इत्यादीनामुपासनादौ परं ध्यानमात्र-
माराध्यं तस्येति जैमिनिमतनिष्कर्षः । अत्र कर्मरूपशब्दमात्रं देवता तस्याः शक्तिर्ज्ञानशक्तिवत्प्रकृतिः सा
सदुत्पादयति । अस्मन्मते तु 'विष्णोः कर्माणि पश्यत' इति श्रुतेर्विष्णुसंबन्धित्वेन कर्मणि विष्णुशक्तिः 'एकं
रूपं रसात्पृथक्' इत्यत्रैकत्वपृथक्त्वयो रूपे एकसमवेतत्वेन सामानाधिकार्येण संबन्धेन वा वृत्तिर्वर्तते ।

युक्तिस्तावत् समवेतमेव कार्यं सदुत्पाद्यत इति संबन्धस्य द्विनिष्ठत्वा-

भाष्यप्रकाशः ।

ऽसंदपि कार्यं स्यात् सर्वतः सर्वं स्यात् । शक्तेर्विद्यमानत्वात् । अतस्तदभावाय शक्तेरपि कार्य-
वैशिष्ट्येन नानात्वमवश्यमङ्गीकर्तव्यम् । ततश्च सिद्धं सत्कार्यवादेनेति । ननु कारणेऽवयविनि-
किं व्यासज्य कार्यं तिष्ठत्युत तदवयवेषु प्रत्येकम् । आद्ये कारणप्रतीतिरेव न स्यात् । कार्येण
व्यवहितत्वात् । उत्पन्ननन्तरं च कारणं नश्येत् । दध्ना दुग्धवत् । उत्पत्तिरपि न स्यात् ।
सर्वस्यापरिणामात् । द्वितीये तु दध्यवस्थायामपि दुग्धं प्रतीयेत । तत्तु न प्रतीयेत । अतः
उभयथापि वक्तुमशक्यत्वादसदेव कार्यमाख्येयमत आह कारणभावादिति । इदं तदा
शङ्क्येत यदि कारणातिरिक्तं तस्य रूपं स्यात् । कारणमेव तु कार्याकारेण परिणमत्यतः पूर्वाव-
स्थायां कारणरूपमेव तदिति सुस्थिरः सत्कार्यवाद इति । न च सांख्यसिद्धत्वादस्या अप्रतिष्ठानं
शङ्क्यम् । प्रधानस्य कारणतात्यागे एतासामपि, 'सत्त्वेव सज्जायते' इति श्रुतिमूलत्वात् । अतः
साध्यादरणीयैव । सांख्यप्रसिद्धत्वादेता भाष्ये पुनर्नोक्ताः । अथोत्पत्तेः पूर्वं कार्यस्यासत्त्वेऽपि
समवायस्य विद्यमानत्वात् ततस्ततस्तत्तदुत्पत्तिरिति चेत् तत्राहुः युक्तिस्तावत् समवेत-
मेवेत्यादि । अयमर्थः । समवायो यदि साधारणस्तदाऽवधिनियममङ्गापत्तिरतोऽसाधारणो
वक्तव्यः । असाधारण्यं च कार्यवैशिष्ट्यनियतमतः सदेवोत्पाद्यत इत्येव सिद्ध्यति । किंच
संबन्धत्वेन स उपगम्यते । संबन्धस्तु संबन्धिद्वयनिर्वर्त्यः । स कार्यरूपस्य संबन्धिनोऽ-
भावे कथं सिद्ध्येत् । असिद्धश्च कथमुत्पत्तिं ततस्ततो नियमयेत् । किंच । स्वकारणे
केनचित् संबन्धेन तस्य वृत्तिर्वक्तव्या । तथा सति तस्यापि संबन्धान्तरापेक्षेत्यनवस्था ।

रश्मिः ।

'कर्मणा जायते जन्तुः कर्मणैव प्रलीयते' इति वाक्यात् । तदभावायेति सर्वतः सर्वानुत्पत्तये ।
कार्यवैशिष्ट्येनेति घटोत्पादिका शक्तिः पटोत्पादिकाशक्तिरित्यादिरीत्या कार्यवैशिष्ट्येन । तत
इति वैशिष्ट्यार्थं कार्यसत्त्वात् । कारणरूपातिरिक्तं कार्यरूपमास्थाय शङ्कते ननु कारण इति ।
व्यासज्येति समवायसंबन्धेनात्यन्तं संबन्ध्य । प्रत्येकमिति व्यासज्येत्येव । अपरीति यथा न मृदः
किंतु मृत्पिण्डमात्रस्य घटः परिणामः । प्रतीयेतेति अवयवेषु कार्यस्य विद्यमानत्वात् प्रतीयेत । इदं
च सर्वं परिणमति । कारणरूपमिति तेन कारणभावादित्यस्य कारणत्वादित्यर्थः । अस्या इति युक्तेः ।
सज्जायतेति छान्दोग्ये 'कथमसतः सज्जायते' इति श्रुतिः । ततस्तत इति घटसमवायविशिष्टाद्वटस्यो-
त्पत्तिरेवं पटादेः । समवेतपदेन समवायसंबन्धेन संबद्धमुच्यतेऽतः समवायं विचारयन्ति समवाय
इति । साधारण इति नित्यसंबन्धः समवाय इति नित्यत्वात्साधारणः । अयुतसिद्धवृत्तित्वे
सति युतसिद्धवृत्तिरिति तर्कः । अवधिः । अवयवावयविनौ गुणगुणिनौ क्रियाक्रियावन्तौ जातिव्यक्ती
नित्यद्रव्ये चेत्युक्ता अर्थाः । असाधारणेऽयुतसिद्धवृत्तिः । कार्यवैशिष्ट्येति अवयवावयविवद्भासमाने-
श्वरप्रपञ्चयोः संबन्धस्तन्नियतम् । समवायदूषणस्य वक्ष्यमाणत्वाच्छब्दान्तरैर्भाष्यं व्याकृतम् । भाष्ये
समवायस्तादात्म्यम् । ऐतदात्म्यमिदं सर्वमिति श्रुतेः सत्तारूपेण कारणे वर्तमानत्वम् । एतदेव कार्य-
वैशिष्ट्यम् । संबन्धस्येति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म किंच समिति । नियमयेदिति । अतः कार्यं
नित्यमभ्युपेयमिति भावः । नित्यत्वाच्चेति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म किंच खेति । कारण इति
समवायिकारणे संबन्धिनि । तस्येति समवायस्य । तस्येति येन संबन्धेन समवायस्तस्य संबन्धस्य ।

श्रित्यत्वाच्च कारणान्तरेणापि परंपरया संबन्धः । असंबद्धोत्पत्तौ तु मिथ्या-
त्वमेव । प्रवृत्तिस्त्वभिव्यक्त्यर्थमिति ।

भाष्यप्रकाशः ।

अथ यथान्येषां सत्तासंबन्धात् सत्त्वम् । सत्ता तु स्वत एव सती । तथाऽन्येषां कार्याणां
समवायेन संबन्धित्वम् । समवायस्य तु स्वत एव संबन्धित्वमिति विभाव्यते, तदा स नित्य
इति तस्यापि साधारण्यापत्त्या सर्वतः सर्वोत्पत्तिप्रसङ्गः । किंच । निमित्तासमवायिनोरपि तस्य
सत्त्वात् तत्समवेतत्वेनापि पटाद्युत्पत्तिप्रसङ्गः । अथ विद्यमानेऽपि निमित्तासमवायिनोः समवाये
तदसंबद्धमेवोत्पद्यत इत्युच्यते, तर्हि समवायिनाप्यसंबद्ध एवोत्पद्यताम् । नियामकाभा-
वात् । ततश्च मिथ्यात्वमेव कार्यस्यापद्येत । शुक्तिकारजतवत् । नियामकाङ्गीकारे तु कार्या-
तिरिक्तस्य नियामकत्वाभावादसत्कार्यवादस्य भङ्ग एवेति । ननु सत्यमेवं तथापि कार्यस्य
सत्त्वे कर्तृप्रवृत्तिवैयर्थ्यप्रसङ्गो नित्यानित्यविभागानुपपत्तिश्चेति तदभावाय तथाद्रियत इति चेत्
तत्राहुः प्रवृत्तिरित्यादि, तथा च सदैव कार्य पूर्वमनभिव्यक्तं कर्त्रा कारकव्यापारेणाभिव्यज्यते-
ऽतो न प्रवृत्तिवैयर्थ्यम् । नापि नित्यानित्यविभागानुपपत्तिरित्यर्थः ।

रामानुजाचार्यास्तु अभिव्यक्तिर्नित्या अनित्या वा । अन्त्ये तस्या अभिव्यक्त्य-
न्तरसापेक्षत्वादनवस्था । आद्ये तु कार्यस्य सदैवोपलम्भापत्तिः । किंचैवं कारकव्यापारस्या-
भिव्यक्तकत्वं वक्तव्यम् । तच्चाभिव्यञ्जकेषु दीपादिषु प्रकाशकत्वरूपं साधारणमेव दृष्टमिति

रश्मिः ।

नित्यत्वाच्चेति भाष्यं विवृण्वन्ति अथेति । स इति समवायः । साधारण्येति कार्यवैशि-
ष्ट्यापत्त्या । प्रसङ्ग इति । अतोपि कार्यं नित्यमभ्युपेयमिति भावः । ननु समवायस्य साधारण्येन घट-
समवायस्य वायौ सत्त्वेपि घटाभावाच्च वायोर्घटोत्पत्तिरिति न सर्वतः सर्वोत्पत्तिरिति शङ्कामपनुदन्तः
कारणेत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म किं च निमित्तेत्यादि । निमित्तासमवायिनोरिति सप्तम्यन्तम् ।
तस्य समवायस्य । सत्त्वात् परंपरासंबन्धेन सत्त्वात् । प्रसङ्ग इति । अतोऽपि पटादिकार्यं समवा-
यिन्येवेति कारणान्तरेण निमित्तासमवायिरूपेण समवायिकारणभिन्नकारणेन परंपरया संबन्धोभ्युपेय
इति भाष्यार्थः । पूर्वोक्ताक्षेपेण सिद्धान्तयन्तोऽसंबद्धेत्यादि भाष्यं विवृण्वन्ति अथ विद्यमान
इति । तदसंबद्धं कार्यं समवायेन तदसंबद्धम् । असंबद्धः पटादिः । ननु समवायिनेत्युक्त्या
समवायसिद्ध्या कथमसंबद्धमुच्यत इति चेन्न । शङ्कमानस्य अधीष्टत्वात् । उत्पद्यतामिति लिङ्गा
तथा निश्चयात् । ततश्चेति असंबन्धोत्पत्तेश्च असत्कार्येति घटो मृद्येवेति नातः पटाद्युत्प-
त्तिरित्येवमादिप्रकारेण कार्यनियामकतायां तथेत्यर्थः । एवेति स्वमतेऽप्यान्तरालिकसृष्टेः, पुराणमते
मायाकरणिका सृष्टिः, अतोऽत्यन्तायोगव्यवच्छेद एवकारार्थः । नीलं सरोजं भवत्येवेतिवत् ।
न चाचिन्त्यशक्त्योपपत्तिः । तस्या अगतिकगतित्वात् । कर्तृप्रवृत्तीति प्रपञ्चकरणार्थं भगवतः
प्रवृत्तिवैयर्थ्यप्रसङ्गः । नैयायिक आह नित्यानित्येति यथाहुः पृथिवी द्विविधा । नित्याऽनित्या
च । नित्या परमाणुरूपा । अनित्या कार्यरूपेति । तदभावायेति प्रवृत्तिवैयर्थ्याद्यभावाय । कार्य-
मसत्त्वेनाद्रियते । प्रवृत्तिरित्यादीति प्रपञ्चकरणार्थं भगवतः प्रवृत्तिः । प्रकारान्तरं निषेद्धुम-
भिव्यक्तिं समर्थयितुं चाह रामानुजमतं रामेति । आविर्भावतिरोभाववादेऽभिव्यक्तिराविर्भावरूपा
विचारितेति नानवस्था नापि सदैवोपलम्भापत्तिरित्याशयेन तदीयान्यदपि भाष्यमाहुः किंचैवमिति

भाष्यप्रकाशः ।

घटार्थेन कारकव्यापारेण करकादेरप्यभिव्यक्तिप्रसङ्ग इत्यसत्कार्यवादिन आक्षेपे, उत्पत्तेरपि नित्यत्वे सदैवोत्पद्यमानतया सत्कार्यवादप्रसङ्गादसत्कार्यसिद्धान्तहानिरनित्यत्वे चानवस्थेति तं प्रति दोषं प्रदर्शयित्वा विनाशदीनां कारणावस्थाविशेषत्वमुपगम्य तत्तदवस्थस्यैव द्रव्यस्य ते ते शब्दास्तानि तानि कार्याणीति द्रव्यस्य तत्तदवस्थापादनेन कारकव्यापारस्य सार्थक्यमाहुः । परमेता युक्तयः प्रतिबन्दितादनुत्तरभूता एव । अवस्थास्वपि नित्यानित्यविकल्पस्य शक्य-क्रियत्वात् । अतः श्रुतिरेव शरणीकरणीया । अत एव व्यासचरणैरपि, शब्दान्तरादिति हेतु-रेतत्समभिव्याहारेणोक्तः । एतावान् परं विशेषः । असत्कार्यवादिनां कार्यस्य नियतावधिक-त्वाय प्रागभावसमवायादिकल्पनमधिकम् । श्रुतिविरोधादप्रामाणिकं च । अस्माकं तु न ते दोषाः । श्रुतौ 'पुरुष एवेदं सर्वं यद् भूतं यच्च भाव्यम्' इति, 'स वै सर्वमिदं जगत्' 'स भूतं स भाव्यम्' इति भूतभाव्यव्यवहारविशिष्टस्यैव जगतो ब्रह्मत्वमुच्यते इति वर्तमानत्वाविरोधे-नैव भूतत्वादिस्थितिः । सा चैवं बोध्या । यथा सर्वस्य ब्रह्मात्मकत्वाविशेषेऽपि पृथिव्यामेव गन्धसत्ता, न जलादौ । पृथिव्यां सर्वविधगन्धसत्त्वेऽपि तत्तद्देशकालावच्छेदेन तत्तद्बन्धोद्भव-निवृत्त्यनुद्भवनियम इच्छाहेतुकस्तथा भूतादित्रयस्य वर्तमानत्वेऽपीच्छयेदानीमिह भावित्वमेव-मुद्भवत्वेवं निवर्ततामेवं वर्तमानत्वमुद्भवत्वेवं निवर्ततामेवं भूतत्वमुद्भवत्वेवं निवर्तताम् ।

रक्षिः ।

कारकादेरिति दृष्टान्तसाम्यात्तथेत्यर्थः । असत्कार्यवासनावासितान्तःकरणत्वेनोत्पादकव्यापारेऽपि प्रकाशकव्यापारदृष्टान्तीकरणम् । 'दृढभावनया त्यक्तपूर्वापरविचारणम् । यदादानं पदार्थस्य वासनेति प्रकीर्तितम्' इति वाक्यात् । आक्षेप इति सत्कार्यवादिनं प्रत्याक्षेपे । तं प्रतीति सत्कार्यवादिनाऽ-सत्कार्यवादिनं प्रति । कारणावस्थेति घटादयः कपालाद्यवस्थाविशिष्टा उत्पन्नाः । भग्नास्तु कपाला-द्यवस्थारूपा इति । प्रतिबन्दीति तुल्यो दोषः प्रतिबन्दिरिति शंकरकृतखण्डने । निग्रहस्थानत्वादित्यर्थः । 'स्वपक्षदोषाच्च' इति सूत्रे व्याकृतमिदं पदम् । एवं सत्कार्यवाद्यसत्कार्यवादिनोर्दोषतौल्यं तर्का-प्रतिष्ठानादुक्तं रामानुजमते आहुः अवस्थास्वपीति । शक्यक्रियेति । तथा चात्राप्युत्पत्तेरपीत्यादि वाच्यम् । तथा च युक्त्यपेक्षतया निग्रहस्थानमिति भावः । श्रुतिः 'स आत्मानं स्वयमकुरुत' इत्यत्र 'अकुरुत' इति क्रियायाः । अतः समासान्तर्गतक्रियाशब्दः । श्रुतिरेवेति स आत्मानमिति श्रुतिः । अत एवेति युक्तीनामप्रतिष्ठानादेव । एतत्समभिव्याहारेण युक्तिसमभिव्याहारेण । उक्त इति सत्य-त्वदार्ढ्यायोक्तः । तेन प्रथमहेतुशैथिल्ये द्वितीयो हेतुरुपन्यसनीय इति बोधितम् । युक्तावप्यसत्कार्यवादिनः स्वमते विशेषमाहुः एतावानिति । ब्रह्मत्वं पुरुषत्वम् । सा चेति वर्तमानत्वाविरोधेनैव भूतत्वादीनां स्थितिः । तत्तद्बन्धेति कमलेषु पुष्पप्रदेशे परागविकासादिकाले कमलगन्धोद्भवः सुरभिगन्धनिवृत्तिः चम्पकगन्धानुद्भव एषां नियमः । इहेति घटादौ । एवमिति कारकव्यापारेण चक्रचीवरादिसं-पादनकाले इह कपालादौ घटो भविष्यतीति प्रतीतिकाले भावित्वमेव समुद्भवतु । एवमिति कारक-व्यापारेण चक्रचीवरादिसंपादनोत्तरं भावित्वं निवर्तताम् । एवमिति चक्रचीवरादिसंपादनोत्तरं जातो घट इति प्रतीतिकालावच्छेदेन भावित्वनाशक्षणः घटवर्तमानत्वोत्पत्तिक्षणः घटोस्तीतिप्रतीतिकालाव-च्छेदेन वर्तमानत्वस्थितिक्षणः । एवं वर्तमानत्वमुद्भवतु । एवमिति दण्डोद्यमननिपतनजाघातसंयोगेन वर्तमानत्वं निवर्तताम् । विनाशप्रसङ्गेति केचित् । सर्वं विनाशप्रसङ्गमेव, स्वर्गादि यथा यूपकाष्ठादिभागेन

शब्दान्तरं सच्छब्दादात्मशब्दः । 'आत्मानं स्वयमकुरुत' इति ॥ १८ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

अत्र सर्वदा वर्तमानत्वमेवोद्भूतं तिष्ठत्विति नियमात् । यत्र च नायं नियमो यथा गीतायां, 'केचिद् विलम्बा दशनान्तरेषु सन्दृश्यन्ते चूर्णितैरुत्तमाङ्गैः' इति, श्रीभागवते च, 'मयेमा रंस्यथ क्षपाः' इति, तस्य तस्य तेषु तेषु तत्तद्वर्मानुभवादप्यविरोधेनेति न कोऽपि कापि दोषोऽप्रामाणिकत्वं वा । इदं यथा तथा विद्वन्मण्डने प्रभुचरणैर्निपुणतयोपपादितं मया च तद्विवृतमिति ततोऽवगन्तव्यम् । एवं च सर्वस्य ब्रह्मकार्यत्वेऽपि इदं नित्यत्वेन लोके व्यवह्रियतामिदमनित्यत्वेनेति तदिच्छयैव विभागोऽपि बोध्यः । तथा साधुत्वासाधुत्वादिव्यवहारोऽपि । प्रजायेयेतीच्छाशरीरे प्रविष्टस्य प्रकर्षस्यातिपिचण्डिलत्वेन सर्वसमाधानसमर्थत्वात् । एवमन्या अप्यनुपपत्तयो भगवदिच्छास्वरूपविचारेणैव परिहरणीया इति दिक् ।

एवं युक्तिर्व्याख्याता । शब्दान्तरं व्याकुर्वन्ति शब्दान्तरमित्यादि । तथा च तेनाविकृतत्वं युक्त्यगोचरत्वं च श्रुत्यैव बोध्यत इति न कोऽप्यसत्कार्यवादशङ्कावकाश इत्यर्थः ॥ १८ ॥

रश्मिः ।

पटो यन्नादिभागेनेत्येवं घटोपि सृद्धिभागेन । संयोगेनेति केचित् । न च सृद्धिभागोऽन्यथासिद्ध इति वाच्यम् । शरावादौ संयोगनिरपेक्षे तदभावात् । सृद्धिभागस्य सत्त्वात् । 'यथाग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्ति' इति श्रुतौ विभागेन सृष्टिः । प्रलये संयोगेन नाश इति सार्वजनीनम् । एवमिति वर्तमानध्वंसप्रतियोगित्वं दण्डादिनोद्भवत्वितिच्छाकारः । ध्वंसस्य ध्वंसमाभावादेवं निवर्ततामित्यत्र नास्ति । एष आगच्छामीत्यादौ तु वर्तमानप्रयोगो न भूतत्वनाशः । 'अनागतमतीतं च' इत्यत्र भूतत्वनाश इति चेत् । लोकदृष्ट्यैवमित्यादि सर्वत्र बोध्यम् । 'अनागतमतीतं च वर्तमानम्' इत्यादौ शास्त्रदृष्टेः । एवमनित्यव्यवस्थामुक्त्वा नित्यविषय आहुः अत्र सर्वदेति ब्रह्मत्वादौ । 'अविनाशी वा अरेऽयमात्मानुच्छित्तिधर्मा' इति श्रुतौ धर्माणां नित्यत्वोक्तेः । एवं निवर्ततामित्यत्रापि नास्ति । नित्येषु वर्तमानत्वानिवृत्तेः । अयमिति भावित्वमेवेत्युक्तैकधर्मनियमः । केचिद्विलम्बा इति विश्वरूपप्रदर्शने 'सन्दृश्यन्ते' इति वर्तमाने लट् । चूर्णितैरिति भूते क्त इति वर्तमानत्वं भूतत्वं च धृतराष्ट्रपुत्रेषु सावनिपालेषु भीष्मादिषु च केषाञ्चित् । तथेमा इति वर्तमानाः । रंस्यथेति भविष्यत्काले लट् । अत्र भावित्ववर्तमानत्वयोर्न नियमः । भावित्यः क्षपा इमा इति वर्तमानाः कृता इति । तस्य तस्येति अर्जुनस्य भगवतो ब्रजजनस्य धृतराष्ट्रपुत्रादिषु रात्रिरूपवस्तुषु भूतत्ववर्तमानत्वयोर्भा-वित्ववर्तमानत्वयोर्न नियमः । अनुभावादिति अनुभावः प्रथमसुबोधिन्यामस्ति । 'द्रौण्यस्त्रविमुष्टमिदं मदङ्गम्' इत्यत्र विमुष्टमिति भूते क्तः । इदमिति वर्तमानम् । इदमस्तु प्रत्यक्षगे रूपात् । उपपादितमिति आविर्भावतिरोभाववादे उपपादितम् । इदमिति घटादि, आविर्भावतिरोभावाभ्याम् । ब्रह्मत्वादिकं वा । इदमिति शुक्तौ रजतम् । जगद्वा । नाम प्रपञ्चेप्याहुः तथेति । साधुत्वेत्यादि गवादिपदेषु साधुत्वं गोणी गोपोतलिकेत्यादिपदेष्वसाधुत्वम् । इच्छेति इच्छायाः शरीर आकारे । पिचण्डिलेति । 'बृहत्कुक्षिः पिचण्डिलः' इत्यमरः । अन्या इति बीमत्सत्वादिप्रतीतिरूपाः । इच्छास्वरूपेति दृष्टमनुरुध्यैवमेव भवत्वितिच्छास्वरूपं सविषयम् । यथेदं ब्रह्मत्वेपि बीमत्सं भवतु दशरसत्वाद्भगवत इत्युदाहरणम् । शङ्का चेति । न च पूर्वसूत्रे वाक्यशेषनिरूपण आत्मानमित्यस्य व्याकृतत्वा ।

पटवच्च ॥ १९ ॥

यथा संवेष्टितः पटो न व्यक्तं गृह्यते, विस्तृतस्तु गृह्यते, तथाऽविर्भावाना-
विर्भावेन जगतोऽपि ॥ १९ ॥

यथा च प्राणादिः ॥ २० ॥

यथा प्राणापानानां नियमने जीवनमात्रम्, अनियमने आकुञ्चनादि ।
नैतावता प्राणभेदः । पूर्वमसत्त्वं वा । तथा जगतोऽपि । ज्ञानक्रियाभेदात्
सूत्रद्वयम् ॥ २० ॥

इति द्वितीयाध्याये प्रथमपादे नवमसूत्रपदेशाधिकरणम् ॥ ९ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

पटवच्च ॥ १९ ॥ ननु कारणे कार्यसत्ता तदा वक्तुं शक्या यदि कथंचिदपि कार्यं
प्रतीयेत । अन्यथा तु कारणमेव स्यान्न कार्यमित्यत आह पटवदिति । तद् व्याकुर्वन्ति
यथेत्यादि । आविर्भावानाविर्भावेनेति । सर्वोऽपि द्वन्द्वो विभापैकवद्भवतीत्येकवद्भावः ।
तथा चाग्रहणेऽपि यथा पटसत्ता तथा कार्यसत्तापीत्यदर्शनं न कार्याऽसत्तासाधकमित्यर्थः ॥ १९ ॥

यथा च प्राणादिः ॥ २० ॥ ननु कार्यसत्त्वे तेनार्थक्रिया तु काचित् क्रियेत । यथा
अदृश्येनापि भूतेन परदुःखोत्पादनम् । अत्र तु तदभावात् कथं तत्सत्तेत्यत इदं सूत्रं प्रवृत्तम् ।
तद् व्याकुर्वन्ति यथा प्राणेत्यादि । अवतारणिकाया अनुक्तत्वात् सूत्रप्रयोजनं स्फुटीकुर्वन्ति
ज्ञानेत्यादि । तन्मयैतत्सूत्रद्वयावतारणिकायां विवृतमेव । एवमनेनाधिकरणेन सत्कार्यवादे श्रुते-

रक्षिः ।

द्वेत्वन्तरे व्याख्यानं कुत इति वाच्यम् । वाक्यशेषादित्यत्र वाक्यस्यासदेवेत्यस्य धर्मान्तरात्मत्वादघटितस्य
शेष इत्यर्थे आत्मानमित्यस्याव्याकृतत्वेन हेत्वन्तरेत्र व्याख्यानात् । शंकररामानुजभास्कराचार्याः
शब्दान्तरम्, असतः सदिति चक्रुः । तत्तु 'असदिति चेन्न' इति सूत्रविषयम् । माध्वास्तु तम आसी-
दिति पूर्वमुक्त्वा ऐश्वर्यद्वारा सृष्टिं युक्त्या नाम, 'साधनानां साधनत्वं यदात्माधीनमिष्यते, तदा
साधनसंपत्तिरैश्वर्यद्योतिका भवेत्' इत्यादेः साधनान्तरेण सृष्टिर्युक्तेत्याहुः । अन्द्रा शब्दान्तराच्चेत्यत्र
'अद्भ्यः सभूतो हिरण्यगर्भ इत्यष्टौ' इति श्रुतौ शब्दान्तराच्चेत्याहुः । तमोऽपामवान्तरप्रलयविषयत्वं
समाकर्षो वेत्यन्यदेतत् । ऐश्वर्यद्वारा सृष्टिर्निबन्धे 'क्वचिदन्यथा' इत्युक्तेति स्पष्टा ॥ १८ ॥

पटवच्च ॥ १९ ॥ वाक्यशेषस्याव्याकृतत्वप्रयोजकत्वाक्षेपेण समाधायकं भाष्यमित्याशयेनाव-
तारयन्ति ननु कारण इति । तथा चाव्याकृतत्वं न जीव इति । वाक्यस्य शेषत्वं नेति भावः ।
इत्यर्थे इति । तथा च सत्तात्मकाव्याकृतत्वसत्त्वान्नाव्याकृतत्वप्रयोजकत्वाभाव इति भावः ॥ १९ ॥

यथा च प्राणादिः ॥ २० ॥ पुनः प्रकारान्तरेणाव्याकृतत्वाक्षेपेण समाधायकं भाष्यमित्या-
शयेनावतारयन्ति ननु कार्येति । तथा चाव्याकृतत्वं न जीव इति वाक्यस्य शेषत्वं नेति भावः ।
यथा प्राणेत्यादीति भाष्ये नियमन इति । प्राणापानादिवायुर्यथा नाभिनासिकादिस्थानेषु प्राणा-
यामेन निरुद्धः रन्ध्ररूपेण स्वकारणाकाशकार्यरूपेण वर्तते स्वकारणे लयात् । तस्मिन्सति जीवनमात्रं 'न
प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन । इतरेण तु जीवन्ति यस्मिन्नेतावुपाश्रितौ' इति श्रुतेः । लोक

इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २१ ॥ (२-१-१०)
ब्रह्मणो जगत्कारणत्वे इतरस्य जीवस्यापि ब्रह्मत्वात् तद्धितं कर्तव्यम् ।

भाष्यप्रकाशः ।

युक्तेश्च विरोधः परिहृतः । युक्त्या कार्यस्य कारणाद् भेदश्च निराकृतः ॥ २० ॥

इति नवममसद्व्यपदेशाधिकरणम् ॥ ९ ॥

इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २१ ॥ चेतनकारणत्वे प्राप्तदोष-
परिहारायाधिकरणान्तरमारभते । संशयस्तद्वीजं च पूर्वपक्षादेव स्फुटति । इदं पूर्वपक्ष-
रश्मिः ।

आहुरनियमन इति । आदिपदेन प्रसारणगमने । उत्क्षेपणापक्षेपणे तु नोक्ते प्राणापानोत्क्षेपणाप-
क्षेपणयोरुपासनाविषयत्वेनालौकिकत्वात् । नैतावतेति अर्थक्रियाकारित्वेन भेदेऽपि न प्राणत्वेन भेदो
न वा प्राणादीनां पूर्वमसत्त्वमित्यर्थः । तथेति । तथोत्पत्तेः पूर्वं जगतोर्थक्रियाकारित्वराहित्येऽपि न
सत्त्वरूपत्वाभाव इत्यर्थः । प्रकाशो पादार्थं संगमयन्ति एवमिति । श्रुतेः असद्व्यवस्थाः । युक्तेः
समवेतमेव कार्यं सदुत्पद्यत इत्यस्याः । विरोधः सदसद्विरोधः । असदर्थस्याव्याकृतस्य सत्त्वात्परि-
हृतः । ननु कथं व्याकृताभावस्याव्याकृतस्य सत्त्वं सत्तायां द्रव्यगुणकर्मवृत्तित्वादिति चेन्न । नाम-
रूपैर्व्याकृतत्वाभावस्य ब्रह्मधर्मत्वेन सत्तासामानाधिकरण्येन प्रकारेण सत्त्वात् । 'एकं रूपं रसात्पृथक्'
इतिवत् । तेन पूर्वाधिकरणेन निर्वाहकसङ्गतिरिति सूचितम् । प्रसंगसंगतिः स्वमतप्रतिपन्ना स्पष्टैव ।
युक्त्येति उक्त्यैव । शंकरभास्कराचार्यमतेऽर्थः समानकः ।

रामानुजाचार्यास्तु यथा तन्तव एव व्यतिषङ्गविशेषमाजः पट इति नामरूपकार्यान्तरादिकं
भजन्ते तद्वद्ब्रह्मापि । द्वितीयसूत्रे । यथा वायुरेवैक एव शरीरे वृत्तिविशेषं भजमानः प्राणापानादि-
रूपकार्यान्तराणि भजते तद्वद्ब्रह्मैकमेव विचित्रस्थिरचररूपं जगद्भवतीति परमकारणात्परस्माद्ब्रह्मणो-
नन्यत्वं जगतः सिद्धमित्याहुः ।

माध्वास्तु—साधनान्तरेण पटादिसृष्टिर्दृष्टा । द्वितीयसूत्रे 'तच्च साधनजातं तेनानुप्रविष्टमेव यथा
शरीरेन्द्रियादिः' । 'प्रकृतिं पुरुषं चैव प्रविश्य पुरुषोत्तमः । क्षोभयामास भगवान्सृष्ट्यर्थे जगतः प्रभुः'
इति कौर्मै इत्याहुः । तत्स्वमतानुसारेण युक्तमेव । सूत्राणां सारवद्विश्वतोमुखत्वात् । अत्र समन्वयो
विषयः । स च 'असद्वा इदमग्र आसीत्' इत्यत्र प्रागुत्पत्तेः कार्यस्यासत्त्वमङ्गीकृत्योत् रूपान्तरमङ्गी-
कृत्येति संशयः । श्रुत्यैवासत्त्वं बोध्यते तेन रूपेण न रूपान्तरेणेति पूर्वपक्षेऽभिधीयते । अव्याकृतत्वेन
धर्मान्तरेण कार्यस्यासत्त्वम् । 'असद्वा' इति श्रुतेः 'तदात्मानम्' इति श्रुतिविरोधात् धर्मान्तर-
बोधकासच्छब्दघटितत्वादिति सिद्धान्तः ॥ २० ॥

इति नवममसद्व्यपदेशाधिकरणम् ॥ ९ ॥

इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २१ ॥ भक्तिमार्गे भोगैरात्मानमात्म-
नीत्येकोनविंशाध्याये परमं भक्तिसाधनमात्मयागः स्मर्यते । 'मदर्थेऽर्थपरित्यागो भोगस्य च सुखस्य च'
इत्यपि । तत्रैव तत्रात्मयागे भोगसुखसाधनत्यागो गौण इति शङ्कापाकरणाय सुखभोगत्यागप्राधान्यमपि
प्रतिपादितं भविष्यति । चेतनेति सच्चिदानन्दसद्यै चेतनकारणत्वे । पूर्वपक्षादिति । सूत्रे संशय-

तन्न करोतीति तदकरणादिदोषप्रसक्तिः । 'तत् सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्' 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि' इति तस्यैव जीवव्यपदेशात् ॥ २१ ॥

अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । यदि ब्रह्म तावन्मात्रं भवेत् तदायं दोषः । तत् पुनर्जीवाज्जगतश्चाधिकम् । कुतः । भेदनिर्देशात् । द्रष्टव्यादिवाक्येषु कर्मकर्तृ-

भाष्यप्रकाशः

सूत्रम् । तत्र पूर्वाधिकरणे सर्वस्य जगतो ब्रह्मानन्यत्वे जीवस्यापि तदनन्यत्वं जगद्विलक्षणत्वं च सिद्धम् । तत्र किञ्चिदाशङ्कत इत्याहुः ब्रह्मण इत्यादि । इतरव्यपदेशात् । तत् सृष्ट्वेति श्रुतौ सृष्टवानुप्रवेशः श्रान्यते । स च, अनेनेति श्रुत्या जीवे निश्चाय्यते । तस्यात्मत्वेन कार्य-विलक्षणतया ब्रह्मत्वं च बोध्यते । अत इतरस्यात्मत्वेन व्यपदेशात् सिद्धे तस्य शुद्धब्रह्मत्वे तद्वितं कर्तव्यम् । सर्वोऽपि स्वहितं करोतीति । तच्च सर्वानर्थदुःखनिकरहेतुभूतायां सृष्टौ तस्यानुप्रवेशनान्न करोतीति हिताकरणस्याहितकरणस्य च प्रसक्तिः । सा च प्रत्यक्षसिद्धा न निहोतुं शक्यते । अतः सर्वज्ञस्य सर्वशक्तेः स्वाहितादिकरणादसङ्गता ब्रह्मणः कारणतेति जीवानां नित्यभिन्नत्वमेवाङ्गीकार्यं न तु ब्रह्मत्वम् । अथ ब्रह्मत्वमङ्गीकार्यं तदोक्तदोषप्रसक्तिः । तस्माज्जगद्वाचित्वाधिकरणे यद् ब्रह्मणो जडजीवकर्तृत्वमङ्गीकृतं तदसङ्गतमित्यर्थः ॥ २१ ॥

अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥ परिहरतीत्याहुः तुशब्द इत्यादि । 'स्वयमेवात्मनात्मानं वेत्ति' इत्यादावेकस्यापि कर्मकर्तृव्यपदेशदर्शनाद्धेतोः साधारणत्वमित्यरुच्या व्याख्या-नान्तरमाहुः विज्ञानेत्यादि । तथा च यथैक्यं बोध्यते तथा ज्ञेयत्वेनानन्दरूपत्वेन च भेदोऽपि बोध्यतेऽतोऽयं भेदो ब्रह्मण आधिक्ये पर्यवस्यति । आधिक्यं चांशित्वाद् भूमविद्यायां निरवध्या-

रश्मिः ।

स्तावत् तत्सृष्ट्वा तदेवेत्यादिश्रुत्योर्जीवेनात्मनेति सामानाधिकरण्याजीव एवात्मा तेनेत्यर्थो वात्मनांशेन जीवेनेति संशयः । उभयथार्थः संशयबीजं तस्यैव जीवव्यपदेशाद्विताकरणमादिनात्मयागपरिच्छेदः । एतदादिदोषप्रसक्तिः इति पूर्वपक्षादित्यर्थः । तदाहुः पूर्वपक्षेति । हिते नञन्वयं मत्वाहुः अहितेति । तथा च छन्दोवत्सूत्राणि भवन्तीति हिता इति नञ्विशिष्टाः । तस्य हितः हितस्य करणं तस्येत्यप्यर्थः । प्रयोजनं तु 'त्वं च रुद्र महाबाहो मोहशस्त्राणि कारय' इत्यादिभिः सृष्टिरेषोत्तरोत्तरेति । अयं माध्व-भाष्येऽपि 'जीवकर्तृत्वपक्षे हिताकरणमहितकरणं च न स्यात्' इतीतरव्यपदेशसूत्रस्य ॥ २१ ॥

अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥ इत्यादीति । आदिपदेन 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' इत्यादिः स्पष्टत्वात्सृष्टिनिर्देशः । हेतोरिति ब्रह्म अधिकमतिरिच्यते कर्मकर्तृव्यपदेशात् । पटं देवदत्तः करोतीत्यत्र यथा । अत्र कर्मकर्तृव्यपदेशो ब्रह्मवत्, साध्याभाववति जीवेपीति साधारण्यम् । ऐक्य-मिति कर्मकर्त्रोरैक्यं स्पष्ट्या बोध्यते । ज्ञेयत्वेनेति 'ब्रह्मविदामोति परम्' इत्यत्र 'यो वेद निहितं गुहाया-म्' इति वेदनविषयत्वेनाक्षरमुक्तम् । तथा च योग्यार्थकप्रत्ययान्ते पदे विषयत्वयोग्यं ज्ञेयम् । आनन्द-रूपत्वेन परः । अयमिति कर्मकर्तृभेदः । आधिक्य इति आनन्दत्वेनैक्येपि गणितानन्दे पर्यवस्यति । अयमित्यत आहुः आधिक्यं चेति पूर्णानन्दत्वे सतीत्यर्थः । नहीत्यादि भाष्यं विवृण्वन्ति स्म

व्यपदेशाद् विज्ञानानन्दव्यपदेशाद्वा । न हि संपूर्णांशस्य हितं नियमेन करोति । सर्वेन्द्रियव्यापाराभावप्रसङ्गात् । खलीलयैकं तु करोत्येव ॥ २२ ॥

अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥

पार्थिवत्वाविशेषेऽपि हीरमाणिक्यपाषाणानां पलाशचम्पकचन्दनानामुचनीचत्वमेवं जीवस्यांशत्वाविशेषेऽपि ब्रह्मादिस्थावरान्तानामुचनीचत्वम् । कार्यवैलक्षण्यं तदनुरोधश्च दर्शितः ॥ २३ ॥

इति द्वितीयाध्याये प्रथमपादे दशमभितरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ १० ॥

भाष्यप्रकाशः ।

नन्दे ज्ञेयत्वस्य पर्यवसानाच्च पूर्णत्वे । पूर्णांशस्य हितं न नियमेन करोति । स्वदेहेऽपि नखनिकृन्तनकेशप्रसाधनादेर्दर्शनात् । अन्यथा सर्वेन्द्रियव्यापाराभावप्रसङ्गात् । किं तु खलीलया हिताहितयोरेकं तु करोत्येवेति लोके दृश्यते । तथाचांशशिभावेनोक्तश्रुतिविरोधाभावादात्मत्वेऽपि हिताकरणादेरदोषत्वादसङ्गतेयमाशङ्केत्यर्थः ॥ २२ ॥

अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥ दृष्टान्तं व्याकुर्वन्ति पार्थिवेत्यादि । आदिपदस्यार्थः पलाशेत्यादि । त्रयाणां दृष्टान्तानामुक्तिः 'त्रयाः प्राजापत्याः' 'उत्पन्नास्त्रिविधा जीवाः' इति श्रुतिस्मृत्युक्तत्रैविध्यस्मारणाय । तथा चैकजातीयेष्वपि स्वभावभेदेनैवमुचनीचभावस्य लोके दृष्टत्वाज्जीवेष्वपि स्वभावभेदस्य विद्यमानतया तत एव समाधिः संभवतीति लोकन्यायेन प्रत्यवस्थयात्र यो दोष उद्भाव्यते तस्य तन्न्यायेनैवानुपपत्तिरित्यर्थः । ननु पूर्वसूत्रेणैव सिद्धे समाधावस्य सूत्रस्य किं प्रयोजनमत आहुः कार्येत्यादि । ब्रह्मणश्चेतनाचेतन-

रश्मिः ।

पूर्णश्चेति । नखेति यत्किंचित्केशजनकत्वेनाहितस्य । आनन्दस्य क्लेशभावमाशङ्क्येदमुक्तम् । अन्यथेर्ष्याद्यभाववति सुखं केन हेतुना दुःखं भवेत् । चाराहे चातुर्मासमाहात्म्ये सुखमीर्ष्यासूयादिवशादुःखं भवतीत्युक्तत्वात् । सर्वेन्द्रियेत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति अन्यथेति । स्वहिताकरणे यत्किंचित्केशसंभवात्तथेत्यर्थः । तथा च 'सर्वेन्द्रियगुणाभासम्' इति वाक्यं विरुध्येत । खलीलयेत्यादि विवृण्वन्ति किं त्विति । एकं त्विति यत्र यथा लीला तत्र तद्वशेनैकं हितं वाऽहितं वा करोतीत्यर्थः । लोक इति । 'लोकवत्तु लीलैकैवल्यम्' इति सूत्रात्तथात्रापीति बोध्यम् । इयमिति पूर्वसूत्रोक्ता । शंकरभास्कराचार्यास्त्वाधिक्यं जगत्स्रष्टृत्वमाहुः । रामानुजास्तु जीवाधिकमर्थान्तरभूतं ब्रह्मेत्याहुः । माध्वास्तु ब्रह्माधिकमधिकशक्तीत्याहुः । सर्वथापि पूर्णानन्दत्वे पर्यवसानम् । आनन्दार्थं मजनात् । शंकराचार्यमतं तु विद्वन्मण्डने 'अभेदादनुपाधित्वात्' इति कारिकाव्याख्याने निरस्तम् ॥ २२ ॥

अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥ श्रुतिस्मृतीति श्रुतिर्बृहदारण्यके । स्मृतिस्तु भाष्यपाठक्रमेणाधिभौतिकादिभावः । लोकन्यायेनेति हिताहितकरणन्यायेन । उक्तभाष्यप्रकाशात् । तन्न्यायेनेति हीरेकेत्याद्युक्तसौत्रलोकन्यायेन । तेन तदनुपपत्तिरिति सौत्रपदं दोषानुपपत्तिवाचकमित्युक्तम् । तेषां दोषाणामनुपपत्तिस्तदनुपपत्तिः । शंकरभास्कररामानुजाचार्या एवमेव व्याकुर्वन्ति स्वपक्षं तु समर्थयन्ति । सूत्राणां सारवद्विश्वतोमुखत्वादुपपन्नम् । क्रीडावैचित्र्यात् । माध्वास्तु अधिकसूत्रे 'न च ब्रह्मणः श्रमचिन्तादिदोषप्रसक्तिः । अधिकशक्तित्वात्' । अश्मस्य

तन्न करोतीति तदकरणादिदोषप्रसक्तिः । 'तत् सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्' 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि' इति तस्यैव जीवव्यपदेशात् ॥ २१ ॥

अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । यदि ब्रह्म तावन्मात्रं भवेत् तदायं दोषः । तत् पुनर्जीवाज्जगतश्चाधिकम् । कुतः । भेदनिर्देशात् । द्रष्टव्यादिवाक्येषु कर्मकर्तृ-

भाष्यप्रकाशः

सूत्रम् । तत्र पूर्वाधिकरणे सर्वस्य जगतो ब्रह्मानन्यत्वे जीवस्यापि तदनन्यत्वं जगद्विलक्षणत्वं च सिद्धम् । तत्र किञ्चिदाशङ्कत इत्याहुः ब्रह्मण इत्यादि । इतरव्यपदेशात् । तत् सृष्टेति श्रुतौ सृष्टवानुप्रवेशः श्रान्वयते । स च, अनेनेति श्रुत्या जीवे निश्चाय्यते । तस्यात्मत्वेन कार्य-विलक्षणतया ब्रह्मत्वं च बोध्यते । अत इतरस्यात्मत्वेन व्यपदेशात् सिद्धे तस्य शुद्धब्रह्मत्वे तद्वितं कर्तव्यम् । सर्वोऽपि स्वहितं करोतीति । तच्च सर्वानर्थदुःखनिकरहेतुभूतायां सृष्टौ तस्यानुप्रवेशनान्न करोतीति हिताकरणस्याहितकरणस्य च प्रसक्तिः । सा च प्रत्यक्षसिद्धा न निहोतुं शक्यते । अतः सर्वज्ञस्य सर्वशक्तेः स्वाहितादिकरणादसङ्गता ब्रह्मणः कारणतेति जीवानां नित्यभिन्नत्वमेवाङ्गीकार्यं न तु ब्रह्मत्वम् । अथ ब्रह्मत्वमङ्गीकार्यं तदोक्तदोषप्रसक्तिः । तस्माज्जगद्वाचित्वाधिकरणे यद् ब्रह्मणो जडजीवकर्तृत्वमङ्गीकृतं तदसङ्गतमित्यर्थः ॥ २१ ॥

अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥ परिहरतीत्याहुः तुशब्द इत्यादि । 'स्वयमेवात्मनात्मानं वेत्ति' इत्यादावेकस्यापि कर्मकर्तृव्यपदेशदर्शनाद्धेतोः साधारणत्वमित्यरुच्या व्याख्या-नान्तरमाहुः विज्ञानेत्यादि । तथा च यथैक्यं बोध्यते तथा ज्ञेयत्वेनानन्दरूपत्वेन च भेदोऽपि बोध्यतेऽतोऽयं भेदो ब्रह्मण आधिक्ये पर्यवस्यति । आधिक्यं चांशित्वाद् भूमविद्यायां निरवध्या-

रश्मिः ।

स्तावत् तत्सृष्ट्वा तदेवेत्यादिश्रुत्योर्जीवेनात्मनेति सामानाधिकरण्याज्जीव एवात्मा तेनेत्यर्थो वात्मनांशेन जीवेनेति संशयः । उभयथार्थः संशयवीजं तस्यैव जीवव्यपदेशाद्धिताकरणमादिनात्मयागपरिच्छेदः । एतदादिदोषप्रसक्तिः इति पूर्वपक्षादित्यर्थः । तदाहुः पूर्वपक्षेति । हिते नञन्वयं मत्वाहुः अहितेति । तथा च छन्दोवत्सूत्राणि भवन्तीति हिता इति नञ्विशिष्टाः । तस्य हितः हितस्य करणं तस्येत्यप्यर्थः । प्रयोजनं तु 'त्वं च रुद्र महाबाहो मोहशास्त्राणि कारय' इत्यादिभिः सृष्टिरेषोत्तरोत्तरेति । अयं माध्व-भाष्येऽपि 'जीवकर्तृत्वपक्षे हिताकरणमहितकरणं च न स्यात्' इतीतरव्यपदेशसूत्रस्य ॥ २१ ॥

अधिकं तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥ इत्यादीति । आदिपदेन 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' इत्यादिः स्पष्टत्वात्सृष्टिनिर्देशः । हेतोरिति ब्रह्म अधिकमतिरिच्यते कर्मकर्तृव्यपदेशात् । पटं देवदत्तः करोतीत्यत्र यथा । अत्र कर्मकर्तृव्यपदेशो ब्रह्मवत्, साध्याभाववति जीवेपीति साधारण्यम् । ऐक्य-मिति कर्मकर्त्रोरैक्यं स्पष्ट्या बोध्यते । ज्ञेयत्वेनेति 'ब्रह्मविदामोति परम्' इत्यत्र 'यो वेद निहितं गुहाया-म्' इति वेदनविषयत्वेनाक्षरमुक्तम् । तथा च योग्यार्थकप्रत्ययान्ते पदे विषयत्वयोग्यं ज्ञेयम् । आनन्द-रूपत्वेन परः । अयमिति कर्मकर्तृभेदः । आधिक्य इति आनन्दत्वेनैक्येपि गणितानन्दे पर्यवस्यति । अयमित्यत आहुः आधिक्यं चेति पूर्णानन्दत्वे सतीत्यर्थः । नहीत्यादि भाष्यं विवृण्वन्ति स्म

व्यपदेशाद् विज्ञानानन्दव्यपदेशाद्वा । न हि संपूर्णांशस्य हितं नियमेन करोति । सर्वेन्द्रियव्यापाराभावप्रसङ्गात् । खलीलयैकं तु करोत्येव ॥ २२ ॥

अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥

पार्थिवत्वाविशेषेऽपि हीरमाणिक्यपाषाणानां पलाशचम्पकचन्दनानामुच्चनीचत्वमेवं जीवस्यांशत्वाविशेषेऽपि ब्रह्मादिस्थावरान्तानामुच्चनीचत्वम् । कार्य-
वैलक्षण्यं तदनुरोधश्च दर्शितः ॥ २३ ॥

इति द्वितीयाध्याये प्रथमपादे दशममितरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ १० ॥

भाष्यप्रकाशः ।

नन्दे ज्ञेयत्वस्य पर्यवसानाच्च पूर्णत्वे । पूर्णांशस्य हितं न नियमेन करोति । स्वदेहेऽपि नखनिकृन्तनकेशप्रसाधनादेर्दर्शनात् । अन्यथा सर्वेन्द्रियव्यापाराभावप्रसङ्गात् । किं तु खलीलया हिताहितयोरेकं तु करोत्येवेति लोके दृश्यते । तथाचांशांशिभावेनोक्तश्रुतिविरोधा-
भावादात्मत्वेऽपि हिताकरणादेरदोषत्वादसङ्गतेयमाशङ्क्यर्थः ॥ २२ ॥

अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥ दृष्टान्तं व्याकुर्वन्ति पार्थिवेत्यादि । आदि-
पदस्यार्थः पलाशेत्यादि । त्रयाणां दृष्टान्तानामुक्तिः 'त्रयाः प्राजापत्याः' 'उत्पन्नास्त्रिविधा
जीवाः' इति श्रुतिस्मृत्युक्तत्रैविध्यसारणाय । तथा चैकजातीयेष्वपि स्वभावभेदेनैवमुच्चनीच-
भावस्य लोके दृष्टत्वाजीवेष्वपि स्वभावभेदस्य विद्यमानतया तत एव समाधिः संभवतीति
लोकन्यायेन प्रत्यवस्थयात्र यो दोष उद्भाव्यते तस्य तद्व्यायेनैवानुपपत्तिरित्यर्थः । ननु पूर्व-
सूत्रेणैव सिद्धे समाधावस्य सूत्रस्य किं प्रयोजनमत आहुः कार्येत्यादि । ब्रह्मणश्चेतनाचेतन-

रश्मिः ।

पूर्णश्चेति । नखेति यत्किंचित्केशजनकत्वेनाहितस्य । आनन्दस्य क्लेशभावमाशङ्क्येदमुक्तम् । अन्यथे-
र्ष्याद्यभाववति सुखं केन हेतुना दुःखं भवेत् । चाराहे चातुर्मासमाहात्म्ये सुखमीर्ष्यासूयादिवशादुःखं
भवतीत्युक्तत्वात् । सर्वेन्द्रियेत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति अन्यथेति । स्वहिताकरणे यत्किंचित्केश-
संभवात्तथेत्यर्थः । तथा च 'सर्वेन्द्रियगुणाभासम्' इति वाक्यं विरुध्येत । खलीलयेत्यादि विवृण्वन्ति
किं त्विति । एकं त्विति यत्र यथा लीला तत्र तद्वशेनैकं हितं वाऽहितं वा करोतीत्यर्थः । लोक
इति । 'लोकवतु लीलकैवल्यम्' इति सूत्रात्तथात्रापीति बोध्यम् । इयमिति पूर्वसूत्रोक्ता । शंकर-
भास्कराचार्यास्त्वाधिक्यं जगत्स्रष्टृत्वमाहुः । रामानुजास्तु जीवाधिकमर्थान्तरभूतं ब्रह्मेत्याहुः ।
माध्वास्तु ब्रह्माधिकमधिकशक्तीत्याहुः । सर्वथापि पूर्णानन्दत्वे पर्यवसानम् । आनन्दार्थं भजनात् ।
शंकराचार्यमतं तु विद्वन्मण्डने 'अभेदादनुपाधित्वात्' इति कारिकाव्याख्याने निरस्तम् ॥ २२ ॥

अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥ श्रुतिस्मृतीति श्रुतिर्वृहदारण्यके ।
स्मृतिस्तु भाष्यपाठक्रमेणाधिभौतिकादिभावः । लोकन्यायेनेति हिताहितकरणन्यायेन । उक्त-
भाष्यप्रकाशात् । तद्व्यायेनेति हीरकेत्याद्युक्तसौत्रलोकन्यायेन । तेन तदनुपपत्तिरिति सौत्रपदं दोषा-
नुपपत्तिवाचकमित्युक्तम् । तेषां दोषाणामनुपपत्तिस्तदनुपपत्तिः । शंकरभास्कररामानुजाचार्या
एवमेव व्याकुर्वन्ति स्वपक्षं तु समर्थयन्ति । सूत्राणां सारवद्विश्वतोमुखत्वादुपपन्नम् । क्रीडावैचित्र्यात् ।
माध्वास्तु अधिकसूत्रे 'न च ब्रह्मणः श्रमचिन्तादिदोषप्रसक्तिः । अधिकशक्तित्वात्' । अश्मस्य

उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २४ ॥ (२-१-११)

ब्रह्मैकमेव जगत्कारणमित्युक्तम् । तन्नोपपद्यते । कुलालादेश्चक्रादिसाध-
नान्तरस्योपसंहारदर्शनात् संपादनदर्शनादिति चेन्न । क्षीरवद्धि । यथा क्षीरं
कर्तारमनपेक्ष्य दधिभवनसमये दधि भवति । एवमेव ब्रह्मापि कार्यसमये स्वयमेव
सर्वं भवति ॥ २४ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

रूपात् कार्यात् प्रपञ्चाद् वैलक्षण्यं, कार्यानुरोधश्चानेन सूत्रेण दर्शितः । अनुरोधस्तदधीनत्वम् ।
तथा च ब्रह्मणो न कार्यानुरोध इतीदमप्याधिक्यबोधनायोक्तमित्यर्थः । अनुरोध इति पाठे तु
अनुरोधः कार्यस्वभावानुसारित्वम् । तथा सति तस्मादेव ब्रह्मणि न दोषगन्ध इति जगद्वाचित्वा-
धिकरणोक्तं कर्तृत्वं सूपपन्नमित्यर्थः ॥ २३ ॥

इति दशममितरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ १० ॥

उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २४ ॥ एवमधिकरणत्रयेण कार्यस्यांशस्य च
कारणानन्यत्वेऽन्यनन्यत्वे च ये दोषास्ते परिहृताः । अतः परं ब्रह्मण एकस्यैवान्यनिरपेक्षस्य
कारणत्वे पुनरन्यदाशङ्क्य समाधत्ते तदाहुः ब्रह्मेत्यादि एकस्यान्यानपेक्षस्य ब्रह्मणो जगदु-
पादानकारणत्वं यत् पूर्वं साधितं तन्नोपपद्यते । लोके हि मृदादीनामुपादानानां कुलालादेः
कर्तृश्चक्रचीवरादेर्निमित्तान्तरस्य संपादनदर्शनात् । न हि बाधितमर्थं वेदोऽपि ब्रूते । सर्वत्र
वेदे युक्तीनामादरदर्शनात् । यथा, न्यग्रोधफलमाहरेत्यादावित्येवं सूत्रांशेनाशङ्क्य समाधत्ते न
क्षीरवद्धीति । इयमाशङ्का न कर्तव्या । हि यतो हेतोर्ब्रह्म न मृत्सूत्रादिवत् परिणमते, येनोक्त-
रीत्या शङ्क्येत । किं तु क्षीरवत् । तदेतद् विवृतं यथा क्षीरमित्यादिना । तथा च लोकेऽपि
कर्तृसापेक्षत्वस्य काचित्कत्वदर्शनान्न बाधितोपदेश इत्यर्थः । एतेन वाक्यान्वयाधिकरणविषय-
वाक्ये ब्रह्मज्ञानेन सर्वज्ञानार्थं दुन्दुभिदुन्दुभ्याघातादीनामुभयेषां कथनेन, आर्द्रैर्धाप्रेरित्यत्रैधो-
रश्मिः ।

‘चेतनत्वेऽप्यश्मादिवदस्वतंत्रत्वात् स्वतः कर्तृत्वानुपपत्तिर्जीवस्य’ इत्याहुः । इदं सर्वासंमतमपि
क्रीडामतत्वादुपपन्नम् । अत्र समन्वयो विषयः । स च चेतनकारणत्वेऽस्ति हिताकरणादिदोषप्रसक्त्या
नास्ति वेति संशयः । हिताकरणादिदोषप्रसक्त्या नास्तीति पूर्वपक्षेभिधीयते । अस्तीति सिद्धान्तः ।
जीवदोषेऽपि चेतनकारणेऽदोषात् । जीवात्मन आधिक्याद्ब्रह्मणः ॥ २३ ॥

इति दशममितरव्यपदेशाधिकरणम् ॥ १० ॥

उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २४ ॥ अंशानन्यत्व इति जीवस्यांशत्वा-
विशेषेपीत्यव्यवहितपूर्वोक्तभाष्यात् । अन्यदिति वक्ष्यमाणम् । पूर्वमिति जन्मादिसूत्रे । कुलालादे-
रित्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति लोकः इति । वेद इति ‘तदात्मानं स्वयमकुरुत’ इति वेदः । न्यग्रोधेति
श्वेतकेतूपाख्यानेऽस्ति । परिणमत इति । ‘कर्तरि कर्मव्यतिहारो’ इति सूत्रेणात्मनेपदम् । तथा च
यथा जलाहरणादियोग्यं परिणामं करोति । तथा ब्रह्मापि जडवच्चितोपि यथाकथंचित् भोग्यत्वाद्ब्रह्म
परिणमत इति कर्मव्यतिहार आत्मनेपदम् । न च परस्परकरणस्य कर्मव्यतिहारत्वेऽपि चिज्जडौ परिणमेते
कथं प्रयोगापत्तिः । ब्रह्मणश्चित्सत्त्वादुपपत्तेः । बाधितेति ब्रह्मैकं जगत्कारणम् । उपसंहारदर्शना-

देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥

स्वतोऽभिन्नकरणे दृष्टान्तः । यथा देवर्षिपितरो बाह्यनिरपेक्षा एव स्वयोग-
बलेन सर्वं कुर्वन्ति । एवं ब्रह्माप्यनपेक्ष्य तत्समवायं स्वत एव सर्वं करोति ॥ २५ ॥

कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २६ ॥

यद्येकमेव ब्रह्म स्वात्मानमेव जगत् कुर्यात् तदा कृत्स्नं ब्रह्मैकमेव कार्यं
भवेत् । अथांशभेदेन व्यवस्था, तथा सति निरवयवत्वश्रुतिविरोधः । निष्कलं
निष्क्रियं शान्तमिति ॥ २६ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

ऽभ्योर्द्वयोः कथनेन च यदन्यसंसृष्टस्य कार्यजनकत्वं प्रतीयते, तद्, विज्ञानं चाविज्ञानं चेत्येकस्य
सत्यस्य ब्रह्मणः सृष्टावुभयरूपताश्रावणात् सृष्ट्यनन्तरभावीति सूच्यते । तस्मात् क्षीरवत् परिणामान्न
स दोष इति बोधितम् ॥ २४ ॥

देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥ ननु भवत्वेवं परिणामे कर्तुरनपेक्षा, तथापि क्षीरस्य
दधिभावेऽधिश्रयणाऽऽतश्चनाद्यपेक्षा तु दृश्यत इति निमित्तानपेक्षा कथं समाधेया । किंच,
लोकेऽपि दधिसमवायस्य क्षीरे विद्यमानत्वात् क्षीरं दधिरूपेण परिणमति । समवायस्तु
न भवदभिमत इति व्यधिकरणो दृष्टान्तः । किंच क्षीरस्यैकविध एव परिणामः, ब्रह्मणस्तु
विज्ञानाविज्ञानभेदेन कथमुभयविध इति द्वयं समाधातुमाह सूत्रकारः देवादीत्यादि ।
ननु किमनेन दृष्टान्तेनेत्यत आहुः स्वत इत्यादि । तथा च यथा कर्दमो 'विमानं कामगं
क्षत्तस्तर्ह्येवाविरचीकरत्' इति निमित्तानि समवायादि चानपेक्ष्य विमानं च कृतवानेवं
ब्रह्मापि सर्वानपेक्षं स्वसामर्थ्येनैव सर्वं करोत्युभयरूपं च भवतीत्यत्रापि न लोकविरोध
इत्यर्थः । इदं च सूत्रद्वयं यथासंभवं यथासंख्यं वा सांख्यान् प्रत्यौलूकान् प्रति चोत्तर-
मित्यपि ज्ञेयम् ॥ २५ ॥

कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २६ ॥ एवं लोकविरोधे परिहृतेऽत्रैव
श्रुतिविरोधमाशङ्कते कृत्स्नेत्यादि ॥ २६ ॥

रश्मिः ।

दित्यत्र पक्षे साध्याभावो बाधो दृष्टान्ताभावोपि इति ब्रह्मैकमेव जगत्कारणमिति बाधितोपदेशः स न क्षीर-
वद्भीति दृष्टान्तसत्त्वादित्यर्थः ॥ २४ ॥

देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥ परिणमतीति । कर्मव्यतिहाराविवक्षया स्वाभाविकं परस्मै-
पदम् । भवद्भीति । अग्रे सूत्रे दूषणात् । किंतु तादात्म्यम् । व्यधिकरण इति । विरुद्धा-
धिकरणे उपसंहारकर्तृब्रह्मणि पक्षे सति दृष्टान्त इत्यर्थः । आहेति दृष्टान्तान्तरमाह । पितरः सामवेदोक्ताः
भूतादिरूपैर्वर्तन्ते । इति देवर्षिमुदाजहुः तथा चेति । सांख्यानिति 'क्षीरवच्चेष्टितं प्रवानस्य' इति
वदतः सांख्यान् । तथा च सूत्रद्वयमुभयमतदृष्टान्तार्थमित्युक्तम् । तद्दृष्टान्तानुसारेण तां लक्ष्यकृत्योत्तरं
सिद्धान्तस्याग्रे श्रुतेस्त्विति वक्ष्यमाणत्वेऽपि तत्राविरुद्धत्वादित्यर्थः ॥ २५ ॥

कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २६ ॥ अत्रैवेति ब्रह्मणो जगत्कारणत्व
एव । लोकविरोधपरिहारविषयादन्त्यवच्छेदायैवकारः ॥ २६ ॥

श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २७ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । श्रुतेः श्रूयत एव द्वयमपि । न च श्रुतं युक्त्या वाधनीयम् । शब्दमूलत्वात् । शब्दैकसमधिगम्यत्वात् । 'अचिन्त्याः खलु ये

भाष्यप्रकाशः ।

परिहरति ।

श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २७ ॥ अत्र प्रथमसूत्रे प्रतिवादिनोः संभूय सद्युत्था-
नेनाक्षेपः । द्वितीये तूभयोः प्रति साधारण्येन समाधानम् । शुष्कतर्काप्रतिष्ठानस्य प्रागेवोप-
पादितत्वात् ताभ्यामप्यनुकूलतर्कविधया स्वतन्त्रप्रमाणत्वेन च श्रुतेराश्रयणादिति । तथा च
श्रुतिमालम्ब्यापि तदर्थमजानन्तौ द्वावपि भ्रान्तावित्यर्थः । भाष्यं तु निगदव्याख्यातम् ।
'अचिन्त्याः खलु ये भावा न ताँस्तर्केण योजयेत् । प्रकृतिभ्यः परं यच्च तदचिन्त्यस्य लक्ष-
णम्' इति संपूर्णवाक्यम् । अत्र मात्स्ये क्वचित्, 'ताँस्तर्केण प्रसाधयेत्' इति पाठः । तथा
सति मात्स्ये तर्काभ्यनुज्ञानाद् भ्रमः स्यादिति तन्निवारणाय श्रीभागवतवाक्योपन्यासः ।
तेन मात्स्यवाक्ये प्रकृतिभ्य इति बहुत्वनिर्देशात् पुरुषपर्यन्त एव तद्विषयो न तु ब्रह्मपर्यन्तो
विषय इत्यदोषः ।

अत्र शंकराचार्याः पूर्वमेवमेव श्रुतिबलाद् विरुद्धधर्माश्रयत्वेन परिहारं व्याख्याय पुन-
रपि, ननु शब्देनापि विरुद्धोऽर्थो न प्रत्याययितुं शक्यते, निरवयवं ब्रह्म परिणमति, कृत्स्नं
च न परिणमतीति । निरवयवत्वे सर्वं परिणमेन्न परिणमेद्वा । यदि केनचिद् रूपेण परिणमेत्
रक्षिः ।

श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २७ ॥ ननु किं कृत आक्षेपो यो दूष्यते तत्राहुः अत्र
प्रथमेति । प्रतिवादिनोः सांख्यगौतमयोः । संभूयेति मिलित्वा । आक्षेप इति । ननु पूर्वसूत्रे
सांख्यान्प्रत्यौलूकान्प्रति चोत्तरमित्युक्तमिति चेन्न । उत्तरमित्यस्याक्षेप इत्यर्थात् । यद्वा । यथासंख्यं
वेत्यन्तो ग्रन्थः पूर्वसूत्रे सांख्यान्प्रत्यौलूकान्प्रति चोत्तरं वक्तुं पूर्वपक्षमाहेति संशेषा योजना । एतदेवाहुः
द्वितीये त्विति प्रकृतसूत्रे तु । ननु तर्कोपजीविनौ तौ कथं श्रुतिसमाधानं मन्येते इत्यत आहुः
शुष्केति । प्रागेव तर्काप्रतिष्ठानसूत्र एव । ताभ्यां प्रतिवादिभ्याम् आश्रयणादिति यथाहुः
'असङ्गादिश्रुतिविरोधश्चेति' । 'प्रधानाजगज्जायते' इति सूत्रे तयोः सांख्यैराश्रयणात् । नैयायिकैस्तु ।
'आनन्दं ब्रह्म' इति श्रुतावर्श आद्यचं स्वीकृत्यानन्दवत्त्वमात्मनो नानन्दत्वमित्युक्तम् । भेदवादे
च 'नानेव पश्यति' इत्यत्र नाना इव पश्यति तस्य सृत्युर्मवति । इति श्रुतेराश्रयणात् । निगदेति ।
द्वयविषयकश्रुतेरित्याशयेनाहुः श्रूयत इति । द्वयं विरुद्धधर्माश्रयत्वात्कृत्स्नप्रसक्तिरकृत्स्नप्रसक्तिः
निरवयवत्वं सावयवत्वम् । तदात्मानमिति निष्कलं निष्क्रियमिति, कर्तृत्वमकर्तृत्वं च श्रुतेरित्यस्यानुवादः ।
श्रुतमिति । शब्देति । शब्दो मूलं प्रतिपादने कारणं यस्य ब्रह्मणः । शब्दैकेत्यत्रैकशब्दो
मुख्यार्थकः । 'तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि' इति श्रुतेः । समधिगम्यमानन्दरूपमधि अधिकं गन्तुं
शब्दैर्ज्ञातुं योग्यं तत्त्वात् । एवं निगदव्याख्यातप्रायम् । अचिन्त्या इत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म
अर्थः । अदोष इति युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारे युक्तिबोधकवाक्येन युक्त्यप्रतिपादनलक्षणो

भावा न तांस्तर्केण योजयेत्' अर्वाचीनविकल्पवितर्कविचारकुतर्कप्रमाणाभास-
शास्त्रकलिलान्तःकरणदुरवग्रहवादिनां वादानवसरे सर्वभवनसमर्थे ब्रह्मणि
विरोधाभावाच्च' ।

एवं परिहृतेऽपि दोषे स्वमत्याऽनुपपत्तिमुद्भाव्य सर्वसंभवं वदन् मन्दमतिः
सद्भिरुपेक्ष्यः ॥ २७ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

केनचिन्न ततः सावयवं स्यात् । न च षोडशिग्रहणाग्रहणवद् विकल्पोऽत्राश्रयितुं शक्यते ।
अक्रियारूपत्वेनापुरुषतत्त्वादतो दुर्घटमेतदित्याशङ्क्य, अविद्याकल्पितरूपभेदाभ्युपगमात् सुघटः
परिहारः । न ह्यविद्याकल्पितरूपभेदेन वस्तुनः सावयवत्वं भवति । न हि तिमिरोपहतनयनेन
अनेक इव चन्द्रमा दृश्यमानोऽनेक एव भवतीति रूपभेदस्याविद्यकत्वान्न निरवयवत्वशब्द-
कोपः । न च परिणामश्रुतिः परिणामप्रतिपादनार्था । तत्प्रतिपत्तौ फलानवगमात् । सर्वव्य-
वहारहीनब्रह्मात्मभावप्रतिपादनार्था त्वेषा । तत्प्रतिपत्तौ, स एष नेति नेत्यात्मेत्युपक्रम्या-
भयं वै जनक प्राप्तोऽसीति फलावगमादित्येवं व्याख्यानान्तरमाहुः । तद् दूषयन्त उपहसन्ति
एवं परिहृतेऽपीत्यादि । यदिदमविद्याश्रितरूपभेदाभ्युपगमेनेदानीं व्याख्यातं, तत् किं पूर्व-
त्रासामञ्जसदर्शनाद्वा, स्वबुद्धिकौशलख्यापनाय वा, श्रुतिस्वारस्याद्वा, सूत्रस्वारस्याद्वा । नान्त्यः ।
आचार्येण लौकिकयुक्तिनिरासपूर्वकं केवलायाः श्रुतेरेवाश्रयणात् । न तृतीयः । वदद्वाधातात् ।
फलानवगमं प्रदर्श्य ब्रह्मात्मभावप्रतिपादनरूपस्य फलस्य स्वयमेव कथनात् । न च मुख्यफलानवगम
रश्मिः ।

दोषः स न । तदुक्ततर्काणामब्रह्मविषयत्वोक्तेरत्र ब्रह्मविषये न स दोषः स्यादिति । निरवयवत्वे
उपाधिव्यतिरेकेण रूपाभावादिति भावः । षोडशीति अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति नातिरात्रे षोड-
शिनं गृह्णाति । षोडशिग्रहणाग्रहणे षष्ठ्यन्तादिति । एतदिति विरुद्धधर्माश्रयत्वम् । सुघट इति ।
रूपभेदे धर्मान्तरोपसंहारे घटे पटत्वोपसंहारापत्तिः । परिणामेति 'तदात्मानं स्वयमकुरुत' इति
श्रुतिः । तत्प्रतिपत्तौ परिणामज्ञाने । फलेति सगुणपरत्वापत्त्या स इत्यर्थः । एषेति । अयमर्थः ।
'तदात्मानं स्वयमकुरुत' इत्येषा न सृष्टिप्रतिपादिकाऽपि तु निःशेषब्रह्मबुद्धिशेषतया जगदनूद्यते विवर्तो-
पादानत्वं च ब्रह्मणो द्रढयति । अयमेव ब्रह्मात्मभावः । एवंप्रकारेण श्रुत्यर्थज्ञाने फलमाहुः तत्प्र-
तिपत्ताविति । बहुष्वनियम इति गौणमुख्यव्यत्यासेन विकल्प्यैकैकग्रहणे मुख्यक्रमेणाहुः । 'छन्दो-
वत्सूत्राणि भवन्ति' इति श्रुतेः पूर्वं सूत्रोक्तमनुसंदधते स्म नान्त्य इति । आश्रयणादिति सूत्र
आश्रयणात् । वदद्दिति श्रुतिस्वारस्यं वदतोऽस्वारसिकार्थाङ्गीकारात् । स्वयमुपपादयाञ्चक्रुः फलान-
वेति । ब्रह्मात्मेति विवर्तप्रकारेण ब्रह्म आत्मानमकुरुतेति । नेदं मिथ्यात्वात् । ब्रह्मैव सर्वमिति
ब्रह्मात्मभावः । वदद्वाधातं परिहरति न चेति । मुख्येति अविद्यानिवृत्तितोऽभयप्राप्तिर्मुख्यं फलं
तस्यानवगमं तं प्रदर्श्य ब्रह्मात्मभावप्रतिपादनरूपगौणफलस्य स्वयमेव कथनादिति युक्तमित्यर्थः ।
अस्मिन्नर्थे न वदद्वाधात इति भावः । इदं न च । अत्र हेतुः 'परिणामबोधकश्रुतावपि' इति वक्ष्यमाणग्रन्थे
पदार्थसंभावनार्थकापिशब्देनोक्तः । स च बृहदारण्यकस्थायाः 'स एष नेति नेति' इत्युपक्रम्य
'अभयं वै जनक प्राप्तोसि' इत्यस्या अत्राप्रसङ्गादिति । ननु कुतो नो प्रसङ्गः यावता परिणामबोधकश्रुता-
वभयरूपमुख्यफलश्चावगमात्तस्याश्रयत्वत्वेन बृहदारण्यकस्थाया अपि स्मृताया अत्र प्रसङ्गादिति चेत्तत्र

आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥

सृष्टौ देशकालापेक्षापि नास्ति । आत्मन्येव सृष्टत्वात् । देशकालसृष्टाव-

भाष्यप्रकाशः ।

इति युक्तम् । परिणामबोधकश्रुतावपि, 'तदात्मानं स्वयमकुर्वत्' इत्युपक्रम्य, 'रसः ह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति', 'यदा ह्येवैष एतस्मिन्नदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयनेऽभयं प्रतिष्ठां विन्दते अथ सोऽभयं गतो भवति' इति फलवाक्ये, एतस्मिन्निति पदेन तस्यैव परामृष्टत्वात् । अनिरुक्त-पदेन तस्यैव विरुद्धधर्माधारत्वबोधनाच्च । उपनिषदुपक्रमेऽपि परप्राप्तिरूपफलबोधनाद् ऋचि-तद्विवरणाच्च । तदभिमतविद्यायाः सदसदादिविकल्पेन साधनादिविकल्पेन च सर्वैरेव दूषि-तत्वाच्च । अत एव न द्वितीयः । बुद्धिकौशलस्याविद्यायामेव पर्यवसानात् । नाद्यः । लौकि-कानामपि मणिमन्त्रौषधिप्रभृतीनां देशकालनिमित्तवैचित्र्यवशाच्छक्तयो विरुद्धानेकार्थविषया दृश्यन्ते इत्यादिना, तस्माच्छब्दमूल एवातीन्द्रिययाथार्थ्यावगम इत्यन्तेन स्वयमेवासामञ्जस्या-दर्शनस्य व्याख्यातत्वात् । अतो द्वितीयव्याख्यानस्य सर्वप्रमाणसर्वसन्मार्गसंप्लव एव फल-मतस्तथेत्यर्थः ॥ २७ ॥

आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥ ननु श्रुतौ केवलस्य ब्रह्मणः कारणता निरू-पिता तथापि देशकालौ त्वधिकरणतया आवश्यकावित्याशङ्कामपि श्रुतिमेवालम्ब्य परिहरति आत्मनीति । तद् व्याकुर्वन्ति सृष्टावित्यादि । सूत्रे प्रथमश्चकारोऽवधारणार्थो द्वितीयोऽ-प्यर्थः । एवंपदार्थस्तु सृष्टत्वादिति । आत्मनि सृष्टत्वं च, 'आत्मन्येवात्मनात्मानं सृजे रक्षिः ।

परिणामबोधकश्रुतावपीति । फलवाक्य इति फलस्य वाक्ये । प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावसंबन्धे पृष्ठी । तस्यैवेति ब्रह्मणः स्वात्मकजगदुपादानस्य । तदात्मानमिति श्रुतेः । पूर्वभवत्वाविरत्यैवकारः । अयमन्यो भवतु सगुण इति चेत्तत्राहुः अनिरुक्तेति । तस्यैवेति पूर्वोक्तस्य निरुक्तस्य । अभयं यथा भवति तथा प्रतिष्ठां भक्तिं लभते । अभयातिरिक्तपरप्राप्तेर्मोक्षत्वं स्वमते उपपादितमिति तदाहुः उपनिषदिति । ब्रह्मविद्विपाठकोपक्रमे 'ब्रह्मविदामोति परम्' इत्यत्र । सर्वैरिति भास्कराचार्यैस्तद-नन्यत्वसूत्रेऽन्यैश्चान्यत्रापि । अत एवेति अविद्याया दूषितत्वादेव । अविद्यायामिति सूत्रास्पर्शि-कल्पनस्य कृत्रिमत्वादविद्यायाम् । गीतायां त्रयोदशेऽध्याये 'अमानित्वमदम्भित्वमहिंसा क्षान्तिरार्जवम् । आचार्योपासनं शौचं श्रैर्यमात्मविनिग्रहः' इति ज्ञानलक्षण आचार्योपासनादेरुक्तत्वात्तद्विरुद्धसंपदो-विद्यात्वादित्येवकारः । इत्यादिनेति । ता अपि तावतोपदेशमन्तरेण केवलतर्केणावगन्तुं न शक्यन्ते । अस्य वस्तुन एतावत्य एतत्सहाया एतद्विषया एतत्प्रयोजनाश्च शक्तय इति । किमुताचिन्त्यशक्तिप्रभावस्य ब्रह्मणो रूपं विना शब्देन न रूप्येत । तथा चाहुः पौराणिकाः । 'अचिन्त्या खलु ये भावा न तांस्तर्केण योजयेत् । प्रकृतिमयः परं यच्च तदचिन्त्यस्य लक्षणम्' । इतीत्यादिशब्दार्थः । एवेति कृत्रिमत्वादेवकारः । तथेति उपेक्ष्यत्वेन ॥ २७ ॥

आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥ श्रुतिमेवेति 'यदा ह्येवैष एतस्मिन्नदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्ते' इति श्रुतिम् । वक्ष्यमाणोपबृंहणसत्त्वादेवकारः । परिहरतीति सूत्रकारः परिहरति । वक्ष्यमाणवाक्ये सावधारणस्मरणदाहुः सूत्रे प्रथम इति । विचित्रपदलब्धार्थं बोधयितुमाहुः कथोपनीय इति । सृष्टत्वादिति । तदेतदुक्तमात्मन्येव सृष्टत्वादिति भाष्येण । सूत्रे

प्यात्मन्येव साधिकरणस्य सृष्टत्वाच्च । बहिरन्तश्च जगत्सृष्टिं वा आह विशेषा-
भावेन, 'अनन्तरोऽबाह्य' इति । विरोधाभावो विचित्रशक्तियुक्तत्वात् सर्वभव-
नसमर्थत्वाच्च ॥ २८ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

हन्म्यनुपालये' इति दशमस्कन्धे ब्रजभक्तान् प्रति भगवतः संदेशवाक्ये स्फुटम् । द्वितीय-
स्कन्धे च, 'स एष आद्यः पुरुषः कल्पे कल्पे सृजत्यजः । आत्मन्येवात्मनाऽऽत्मानं संयच्छति
च पाति च' इति ब्रह्मवाक्ये । श्रुतौ च, 'नासदासीन्नो सदासीत्' इत्यादिषु ब्रह्मेतरनिषेधाच्च ।
तदानीमिति कालोक्तिस्तु बोधनार्थेति प्रागेवोक्तम् । अतो न जगत्सृष्टौ ब्रह्मणो देशकाला-
पेक्षेत्यपि शब्दादेव सिद्ध्यतीत्यर्थः । भाष्ये तु सृष्टाविति फक्किाया एव विवरणं देश-
कालेत्यादि । प्रथमं चकारमप्यर्थमङ्गीकृत्य पक्षान्तरमाहुः बहिरित्यादि । विशेषाभावे-
नेति तौल्येन । तथा च यथात्मनि सृष्टौ, 'न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्त्यथ
रथान् रथयोगान् पथः सृजते' इत्यत्र न देशकालापेक्षा । एवं बहिःसृष्टावपि, 'अनन्तरोऽ-
बाह्य' इति श्रुत्या सर्वत्र ब्रह्मण एकरूपताबोधनेनान्तर्बहिस्तुल्यत्वात् । अतो बहिरपि सृज-
रश्मिः ।

विचित्रपदात्तदनुगुणश्रौतमाहुः श्रुतौ चेति । समष्टित्वे वैचित्र्यम् । तदानीमिति 'नासदासी-
न्नो सदासीत्तदानीं तम एवासीत्' इत्यस्याम् । प्रागेवेति पूर्वाध्याये 'सदेवेति' श्रुतिव्याख्याने । न चैवं
छान्दोग्ये उपदेशे कालोक्तिविरोध इति शङ्क्यम् । प्रकाशे चरम उपदेशो मुख्य इत्यभिप्रायात् ।
सुबोधिण्यां तु 'कालात्मा भगवान् जातः' इति कारिकायां काल उक्त एव तदायमप्युपदेशः ।
अत एवाह शिरोमणिः । 'दिक्कालावीश्वरान्नातिरिच्येते' इति पदार्थखण्डनमण्डने । शब्दादेवेति
आत्मन्येवेति चकारादेवावधारणार्थकात्सिध्यति । 'आत्मैवेदमग्र आसीत्' । 'ब्रह्मैवेदमग्र आसीत्' ।
'सदेव सौम्येदमग्र आसीत्' इत्यादिष्वेवकारेण देशकालापेक्षाव्यवच्छेदेऽप्यस्मात्सूत्रादुक्तावपि-
शब्दादेवेत्यन्वयः । अपिशब्दो द्वितीयश्चकारोपिशब्दार्थकः । तर्ह्यपिशब्दादेव देशकालापेक्षा
ब्रह्मणो नेति सिध्यतीत्यर्थः । ननु सृष्टिः प्रकरणालभ्यते देशकालापेक्षा नेति सूत्रे कस्माल्लब्धमिति
चेत्तत्राहुः सृष्टाविति । फक्किाया इति पञ्चम्यन्तम् । अस्माद्धेतोरेव देशकालयोः
सृष्ट्यन्तर्गतयोः सृष्ट्यैव स्मरणात्सूत्रविवरणमाहुरित्याहुरित्यध्याहृत्यान्वयः । अत्र विवरणं
सूत्रस्य । आहुरित्यध्याहारः । युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारे काले घटः देशे घट इति 'अक्षरात्संजायते
कालः कालाद्व्यापक उच्यते' इत्यथर्वशिरःश्रुतेः । 'आत्मैवेदम्' इत्यादिश्रुतीनां च विरोधे युक्त्यैव-
कारार्थेऽन्यस्मिन्स्वरूपकालातिरिक्ते भाते एतयोरधिकरणत्वेपि सृष्टत्वमिति श्रुतिष्वेवकारविरोधः परि-
हृतः । अग्र इति परिचायनार्थम् । अप्यर्थमिति वाक्ययोरेवकाराप्यप्यर्थौ । बहिरित्यपिशब्दार्थः ।
पदार्थसंभावनार्थत्वादपेः । सृष्टाविति संध्यसृष्टौ । न देशेति । आद्यपदेनेच्छाव्यतिरिक्तसहकारि-
कारणानि । ननु मायिकी सा स्वप्नकाले कर्मजदेशे भवतीति कुतोऽस्याऽऽद्यान्तत्वमिति चेन्न । 'कामं
कामं पुरुषो निर्मिमाणः' इति श्रुत्युक्तैका । अपरा तु 'अत्रात्मा स्वयंज्योतिर्भवति' इति श्रुत्युक्तोभये
मायिक्यौ । उभयत्रापि देशापेक्षाभावात् अनुक्तेः । कर्मजस्याप्यनुक्तेः । इदं तृतीयस्य द्विती-
यपादे व्यास एव वक्ष्यति । अत उक्तं न देशकालापेक्षेति । अनन्तरमिति भाष्यं विवमुः, अ-
नन्तर इति न विद्यतेन्तरं यस्य न विद्यते बाह्यमस्येति कृत्यः प्रज्ञानघनः । अतो बहिरपीति

स्वपक्षदोषाच्च ॥ २९ ॥

प्रधानवादिनोऽपि सर्वपरिणामसावयवत्वाऽनित्यत्वादिदोषो दुष्परिहरः ।
युक्तिमूलत्वाच्च तस्य । अचिन्त्यकल्पनायां प्रमाणाभावाच्च ॥ २९ ॥
इति द्वितीयाध्याये प्रथमपादे एकादशमुपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥ ११ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

कात्मन्येव सृजतीत्यर्थः । ननु सा सृष्टिर्मायिकीति तत्र तथा युक्तम् । इयं तु सत्येति कथमस्यां
दशाद्यनपेक्षेत्यत आह विचित्राश्च हीति । हि यतो हेतोः, 'परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते
स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च' इति श्रुतेस्तस्य शक्तयो विचित्रा एव । तदेतद् व्याकुर्वन्ति
विरोधाभाव इत्यादि । एतेनेदमपि सूत्रं पूर्वपक्षिणः शङ्काढ्यमानित्वात् प्रणीतमिति
बोधितम् ॥ २८ ॥

स्वपक्षदोषाच्च ॥ २९ ॥ भाष्यं त्वत्र निगदव्याख्यातम् । एवमनेनाधिकरणेन वाक्या-
न्वयाधिकरणविषयवाक्योक्तं स्वत एव ब्रह्मणः सर्वोपादानत्वं समर्थितं ज्ञेयम् ।

अन्ये तु परमाणुवादनिरासमप्यत्राङ्गीकुर्वन्ति । अणुवादिनोऽप्यणुरण्वन्तरेण संयुज्यमानो
निरवयवो यदि कात्स्न्येन संयुज्येत तदा प्रथिमानुपपत्तेरणुत्वप्रसङ्गः । अथैकदेशेन संयुज्येत तदा
निरवयवत्वकोप इति । इदं च दूषणं शिथिलम् । निरवयवेऽप्याकाशे प्रादेशिकस्याण्वादिसंयोगस्य
तैरङ्गीकारात् । अत आचार्यैस्तदुपेक्षितम् ॥ २९ ॥

इत्येकादशमुपसंहारदर्शनाधिकरणम् ॥ ११ ॥

रश्मिः ।

अत्र विरोधोऽप्युपाकरिष्यते । परिच्छिन्नपरिमाणस्य वहिः संभवतीति । ननु सैति दृष्टान्तत्वेनोक्ता ।
देशकालाद्यनपेक्षणरूपस्तथाशब्देनोक्तः प्रकारो विशेषणं युक्तम् ॥ विचित्रा इति विरुद्धधर्मलक्षणाः ।
वैश्वानराधिकरणोक्तपरिमाणमपि । तदेतदिति । ननु 'सा' इत्यादिना एतदवधि उक्तं सूत्राङ्गम् ॥ २८ ॥

स्वपक्षदोषाच्च ॥ २९ ॥ निगदेति । सांख्यानप्रत्यैलूकान्प्रतीत्युक्तत्वाद्भाष्ये प्रधान-
वादिनोपीत्युक्तम् । अपिनौलूकाः । यदि तु सिद्धान्तवादिनोऽपि शब्दार्थास्तदा तु वितण्डा । स्वपक्षे
दोषमनुद्धृत्य परपक्षे दोषदानात्सिद्धान्तिना । तस्येति सांख्यादेः । युक्तिमूलत्वं तु 'नासदुत्पादो नृ-
शृङ्गवत्' इत्यादिसूत्रैः । 'श्रुतिश्च' उवाचेति सूत्राच्च । प्रमाणेति योगसूत्रं 'प्रत्यक्षानुमानागमाः प्रमा-
णानि' इति । तेषां तन्मतेऽभावात् । एवं निगदव्याख्यातम् । तवापि सत्कार्यवादात्सविशेषस्य कार्यस्य
ये धर्माः व्यक्तत्वपरिच्छिन्नत्वादयस्तेऽव्यक्ते प्रधाने भविष्यन्त्यतो न वयं पर्यनुयोक्तव्या इति स्वपक्ष-
दोषाच्चेत्यत्र पूर्वमुक्तम् । अधुना तु ये ब्रह्मकारणवादे दोषा दीयन्ते ते प्रधानकारणवादेऽपि तुल्या इति
पर्यनुयोगो न युक्त इति भेदः । अन्ये त्विति । शंकरभास्कररामानुजाचार्याः । प्रथिमेति ।
पृथ विस्तारे । इमनिचि रूपं विस्तृतत्वानुपपत्तेः । तैरित्याचार्यान्तरैः । माध्वास्तु जीवपक्षे दोषात्परमा-
त्मनि जीवीया दोषा अपि गुणा एवेति कथयन्ति । तदप्यचिन्त्यशक्तित्वादुपपन्नम् । अत्र समन्वयो
विषयः । सत्कार्यप्रतिपादकानामेकस्मिन् ब्रह्मणि भवति न वा कुलालादेश्चक्रादिसाधनान्तरस्य संपाद-
नादिति संशयः । न भवति कुलालादेश्चक्रादिसाधनसंपादनदर्शनादिति पूर्वपक्षेऽभिधीयते । समन्वयो
भवति । यथा क्षीरं कर्तारमनपेक्ष्य दधि भवति तथा ब्रह्मापि ॥ २९ ॥

इत्येकादशमुपसंहाराधिकरणम् ॥ ११ ॥

सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥

सर्वशक्तिभिरुपेता उपगतः । चकारात् सत्यादिगुणयुक्तश्च । कुतः । तद्दर्शनात् । तथा वेदे दृश्यते । 'यः सर्वज्ञः सर्वशक्तिः, सर्वकर्ता सर्वकामः' इत्यादि ॥ ३० ॥

विकरणत्वान्नेति चेत् तदुक्तम् ॥ ३१ ॥

कर्ता इन्द्रियवान् लोके । ब्रह्मणो निरिन्द्रियत्वात् कथं कर्तृत्वमिति चेन्न ।

भाष्यप्रकाशः ।

सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥ ब्रह्मण उपादानत्वस्य श्रुतिमात्रगोचरत्वाद् बहुवा-
द्यसंमतत्वेन पूर्वमुपादानत्व आशङ्कितान्, अभिन्ननिमित्तोपादानत्वे चाशङ्कितान् दोषान्
परिहृत्य कर्तृत्वे शङ्क्यमानान् परिहर्तुमधिकरणान्तरमारभमाणस्तन्निर्वाहकं सर्वशक्तिसाहित्यं
प्रथमत आह तद् व्याकुर्वन्ति सर्वशक्तिभिरित्यादि । उपेता उपगत इति । एतेन
तृजन्तोऽयं शब्दः, 'सुपां सुलुक्' इति सूत्रोक्तडादेशान्तो वेति ज्ञापितम् । सत्यादिगुण-
युक्त इति । ते च गुणाः प्रथमस्कन्धे धरित्र्या धर्म प्रत्युक्ताः । 'सत्यं शौचं दया
क्षान्तिस्त्यागः सन्तोष आर्जवम् । शमो दमस्तपः साम्यं तितिक्षोपरतिः श्रुतम् । ज्ञानं
विरक्तिरैश्वर्यं शौर्यं तेजो बलं स्मृतिः । स्वातन्त्र्यं कौशलं कान्तिर्धैर्यं मार्दवमेव च । प्रागल्भ्यं
प्रश्रयः शीलं सह ओजो बलं भगः । गाम्भीर्यं स्थैर्यमास्तिक्यं कीर्तिर्मानोऽनहङ्कृतिः । एते
चान्ये च भगवन्नित्या यत्र महागुणाः । प्रार्थ्या महत्त्वमिच्छद्भिर्न व्ययन्ति स्म कर्हिचित्' इति ।
शेषं स्फुटम् ॥ ३० ॥

विकरणत्वान्नेति चेत् तदुक्तम् ॥ ३१ ॥ सर्वशक्तित्वोपगमे श्रुत्यन्तरविरोधमा-
शङ्क्य परिहरतीत्याशयेन सूत्रं पठित्वा व्याकुर्वन्ति कर्तृत्यादि । ननु यथा, 'स विश्व-
कृद् विश्वविदात्मयोनिः', 'सर्वकर्मा सर्वकाम' इत्यादौ कर्तृत्वं श्रूयते तथा, 'अचक्षुष्कम-
श्रोत्रमवागमनः', 'न तस्य कार्यं करणं च विद्यते' इत्यादौ विकरणत्वमपि श्रूयते ।

रश्मिः ।

सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥ कर्तृत्व इति । तेन प्रसङ्गसङ्गतिरुक्ता । आरभ-
माणः सूत्रकारः । तन्निर्वाहकं कर्तृत्वनिर्वाहकम् । सर्वशक्तिभिरित्यादीति । 'कर्तृकरणे
कृता बहुलम्' इति समासः । एतेनेति सर्वोपेतेति समासेन कर्त्रर्थकत्तान्तेन विचरणेन च ।
शब्द इति । न तु ल्युडन्तः । तृजन्तस्तु न । स्वरानुरोधेन तृनादरेप्यत्राप्रसिद्धाभावात् । ते
चेति । स्वरूपलक्षणस्या गुणा नोक्ताः । युक्त्या श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारात् । ब्रह्मत्वसत्यत्वादिकं
न जातिद्वैतापत्तेः किं तु स्वरूपसंबन्धेन स्वरूपभूतम् । अन्यथा विशिष्टशक्त्युच्छेदापत्तेः । व्यक्तावेव
वा संबन्धः । प्रस्थानरत्नाकरे उपपादनात् । शेषमिति । भाष्ये सर्वकर्तेति । 'सर्वगन्धः सर्वरसः
सर्वमिदमभ्यात्तः' इत्यादिपदार्थः ॥ ३० ॥

विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥ ३१ ॥ श्रुत्यन्तरेति । तथा चानयोः श्रुत्योर्विरोधपरि-
हारान्न पादार्थाव्याप्तिरिति भावः । श्रुत्यन्तरं 'निष्कलं निष्क्रियं शान्तम्' इति । सर्वकर्मेति । सर्वकर्ते-

अस्य परिहारः पूर्वमेवोक्तः, श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वादित्यत्र । अनवगाह्यमाहात्म्ये श्रुतिरेव शरणं, नान्या वाचोयुक्तिरिति ॥ ३१ ॥

न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥

न ब्रह्म जगत्कारणम् । कुतः । प्रयोजनवत्त्वात् । कार्यं हि प्रयोजनवद् दृष्टं लोके । ब्रह्मणि पुनः प्रयोजनवत्त्वं संभावयितुमपि न शक्यते । आसकाम-श्रुतिविरोधात् । व्यधिकरणो हेतुर्नसमासो वा ॥ ३२ ॥

लोकवत्त लीलाकैवल्यम् ॥ ३३ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । लोकवल्लीला । न हि लीलायां किञ्चित् प्रयोजन-

भाष्यप्रकाशः ।

अतो विप्रतिषेधात् कथं कर्तृत्वमिति चेन्न । परिहारग्रन्थस्तु अस्य परिहार इत्यादिनोक्तः स्फुटः । श्रुतिस्तु, 'अपाणिपादो जवनो ग्रहीता,' 'अन्धो मणिमविन्दत् तमनङ्गुलिरावयत्,' 'विश्व-तश्चक्षुरुत विश्वतोमुखः,' 'सर्वतः पाणिपादं तत्' इत्यादिरूपा विरुद्धधर्माधारत्वादिवोधि-कात्र ज्ञेया ॥ ३१ ॥

न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥ एवं साधितेऽपि कर्तृत्वे किञ्चिदाशङ्कते तद् व्याकुर्वन्ति न ब्रह्मेत्यादि । अस्मिन् पक्षे निषेधार्थकनञः पूर्वसूत्रादेवानुवृत्तिसंभवाद् वैयर्थ्यमायातीति पक्षान्तरमाहुः नसमास इति । नैकधेत्यादिवन्नशब्देन सह सुप्सुपेति समासः । तथा च प्रयो-जनरहितत्वान्न कर्तृ ब्रह्मेत्यर्थः । तथा सतीदं पूर्वपक्षसूत्रम् ॥ ३२ ॥

लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ ३३ ॥ समाधिं व्याकुर्वन्ति तुशब्द इत्यादि । तथा च यथा लोके राजभिर्मृगयादि क्रियते, तत्र न मांसाद्याहरणमन्यद् वा प्रयोजनम् । भृत्यादि-रक्षिः ।

त्यपि पाठः । अत इति विकरणत्वात् । विगतं करणत्वं यस्य तस्माद्विकरणत्वात् । श्रुतिरेवेति भाष्यं विवृण्वन्ति श्रुतिस्त्विति अन्ध इत्यादिश्रुतिरारणे । आवयत् अप्रापयत् । स्वार्थे णिच् । इत्या-दीति आदिशब्देनास्मिन्सूत्रे पूर्वोक्ता ज्ञेया इति । भाष्ये नान्येति वाचोन्या युक्तिर्न । वाक् तु षष्ठस्कन्धे 'नहि विरोध उभयं भगवत्परिगणितगुणगणे' इत्यादिः । अथवा एकत्वावच्छिन्नं यत् स्वाश्रयसंबन्धेन वाकत्वं तदवच्छिन्नबहुत्वावच्छिन्नवागभिन्ना युक्तिः श्रुतिभेदवती नेत्यर्थः ॥ ३१ ॥

न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥ किञ्चिदिति । प्रयोजनाभावादकर्तृत्वम् । निषेधार्थक-नञ इति । ननु पूर्वसूत्रादनुवर्त्य ब्रह्म न जगत्कारणम् । अप्रयोजनवत्त्वादिति कुतो न व्याकृतं तत्राहुः कार्यं हीति भाष्ये । स्यादेवं यदि कार्यं प्रयोजनवन्न स्यात्तु प्रयोजनवद्दृष्टमतः कारणेपि प्रयोजनवत्त्वं न त्वप्रयोजनवत्त्वमिति हेत्वाभासः स्यादतो नानुवृत्तिर्नञ इत्यर्थः । सिद्धमाहुः व्यधिकरण इति ॥ ३२ ॥

लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ ३३ ॥ अन्यद्वेति तददनम् । प्रयोजनमिति । अत्र राजानो हिंसाविहारा ग्राह्याः । न तु शशादप्रभृतयः यज्ञियाः । तेषां मांसाद्याहरणात् ।

मस्ति । लीलाया एव प्रयोजनत्वात् । ईश्वरत्वादेव न लीला पर्यनुयोक्तुं शक्या । सा लीला कैवल्यं मोक्षः । तस्य लीलात्वेऽप्यन्यस्य तत्कीर्तने मोक्ष इत्यर्थः । लीलैव केवलेति वा ॥ ३३ ॥

वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् तथाहि दर्शयति ॥ ३४ ॥

कांश्चित् सुखिनः कांश्चिद् दुःखिनश्च प्रलयं च कुर्वन् विषमो निर्घृणश्चेति चेन्न । सापेक्षत्वात् । जीवानां कर्मानुरोधेन सुखदुःखे प्रयच्छतीति । वादिबोध-

भाष्यप्रकाशः ।

भिरपि तत्संभवात् । किं तु लीलैव प्रयोजनम् । अतो लोकेऽपि प्रयोजनं विना ईश्वरकार्यस्य दर्शनेन तत् एव समाधानान्नात्र पर्यनुयोगावकाश इत्यर्थः । लीलापदादेवोत्तरसिद्धौ कैवल्यपदस्य किं प्रयोजनमत आहुः सा लीलैत्यादि । लक्षणादोषादरुच्या पक्षान्तरमाहुः लीलैवेत्यादि । सैव प्रयोजनं सैव वा मोक्षः । तथा च तत्सामर्थ्यस्य स्वरूपस्य च बोधनाय कैवल्यपदोक्तिरित्यर्थः ॥ ३३ ॥

वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् तथाहि दर्शयति ॥ ३४ ॥ कर्तृत्व एव पुनः किञ्चिदाशङ्क्य परिहरति तद् व्याकुर्वन्ति कांश्चिदित्यादि । ननु कर्मानुरोधेन सुखदुःखदाने स्वातन्त्र्यहानिस्तदनुरोधानादरे वैषम्यादिदोषापत्तिरित्युभयथापि दोषान्नायं वादः साधीयानिति मीमांसकादिशङ्कायामाहुः वादीत्यादि । पूर्वं तदनन्यत्वादिसूत्रैः सर्वस्य ब्रह्मात्मकत्वं जीवस्यापि ब्रह्मात्मकत्वं च प्रतिपादयन् यदत्र सापेक्षत्वं हेतूकरोति तेन ज्ञायते वादिबोधनायेदमिति । यतो रश्मिः ।

तत् एवेति दृष्टान्तादेव । समाधानादिति न कारणमप्रयोजनवत्त्वादित्यत्र हेत्वाभासापत्तेः कारणमप्रयोजनवत्त्वाच्छादादिभिन्नराजवदिति दृष्टान्तान्तरेण समाधानात् । जगत्कारणत्वाभाववति कार्यप्रयोजनवत्त्वस्य व्यधिकरणहेतुत्वात् । पर्यनुयोग आक्षेपः । सा लीलैत्यादीति । ननु तथासति शुद्धलीलाया दशमस्कन्धोक्ताया मुक्तिस्कन्धप्रवेश उचितो न तु निरोधस्कन्धत्वमिति चेत्तत्राहुर्भाष्ये तस्येति । तस्य विद्वन्मण्डने नित्यलीलावादे 'विष्णोः कर्माणि पश्यत' इति संहितोक्तस्य कर्मणः श्रौतत्वाय नपुंसकनिर्देशः । मोक्ष इति मोक्षजनकत्वान्मोक्ष इति गौण्या न मुक्तिस्कन्धे प्रवेश इति भावः । प्रकाशो लक्षणेति जन्यजनकत्वसंबन्धरूपा । मोक्षस्य जन्यत्वात् । लीलाया जनकत्वात् । लीलैवेत्यादीति । कैवल्यमित्यत्र स्वार्थे ष्यन् । लीलैव केवला । एवकारेण प्रयोजनव्यवच्छेदः । प्रयोजनं तु वक्तव्यमेव तत्किमत आहुः सैवेति । 'लीलाया एव प्रयोजनत्वात्' इति भाष्यात् । मोक्ष इति सारूप्यप्राप्तिर्मोक्षः ब्रह्मणश्च रूपं सलीलमिति लीलामोक्षः । न च लक्षणादोषः । 'प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात्' इति सूत्रे धर्माभेदाङ्गीकारात् पाक्षिकोऽपि दोषः परिहरणीय इति चेन्न । ब्रह्मसुग्रन्थकारा एतदंशे इति । तथा चेति मुख्यपक्षे व्याख्याय लक्षणापक्षे व्याख्यातत्वे सति । तत्सामर्थ्यस्येति लीलासामर्थ्यस्य मोक्षजनकत्वस्य स्वरूपस्य मोक्षस्य ॥ ३३ ॥

वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् तथाहि दर्शयति ॥ ३४ ॥ किञ्चिदिति वैषम्यनैर्घृण्यादि । परिहरति सूत्रकारः न साधीयानिति किंतु मन्त्रमय्येव देवतेत्यादि साधीयान् । अस्मदीयमीमांसाया अपि विभूतिपरत्वेन भिन्नशास्त्रात्तदीयनवमाध्यायोक्ता देवता । कर्म तु लीलारूपं नेश्वरस्वरूपम् । वेदस्य परमात्मत्वात् 'बन्दिनस्तत्पराक्रमौ' इति वाक्याच्च । हेतूकरोतीति अहेतुः सापे-

नायैतदुक्तम् । वस्तुतस्त्वात्मसृष्टेर्वैषम्यनैर्घृण्यसंभावनैव नास्ति । वृष्टिवद् भगवान्, बीजवत् कर्म । श्रुतिरेव तथा दर्शयति । 'एष ह्येव साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषति । एष उ एवासाधु कर्म कारयति तं यमघो निनीषति' । 'पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा भवति पापः पापेन कर्मणा' इति च । सापेक्षमपि कुर्वन्नीश्वर इति माहात्म्यम् ॥ ३४ ॥

न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात् ॥ ३५ ॥

न कर्म विभागात् कार्योद्गमात् पूर्वं संभवति, पश्चात्त्वन्योन्याश्रय इति-

भाष्यप्रकाशः ।

वादिभिर्वहुशो लोकानुसारेणैव चोद्यते । अतो नात्र कोऽपि शङ्कालेश इत्यर्थः । बहु स्यामिति श्रुत्यर्थमनुरुद्ध्य सिद्धान्तरीत्या समाधिमाहुः वस्तुत इत्यादि । किंच । जीवसुखदुःखयोर्ब्रह्मणः साधारणकारणतैव श्रुत्यभिप्रेता, न त्वसाधारणातोऽपि न दोषगन्ध इत्याहुः वृष्टीत्यादि । ननु श्रुत्यैव समाधानसंभवे पुनरुदरमर्दनेन शूलोत्थापनवदाशङ्कोत्थापनस्य किं प्रयोजनम् । प्रक्षालनपङ्कन्यायेनैतदनुल्लेखस्यैव युक्तत्वादित्यत आहुः सापेक्षमित्यादि । तथा च माहात्म्यबोधनमेव प्रयोजनमित्यर्थः ॥ ३४ ॥

न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात् ॥ ३५ ॥ कर्मसापेक्षत्वमत्राक्षिप्य साध्यते तद् व्याकुर्वन्ति न, कर्मेत्यादि । यदुक्तमीश्वरो जीवकर्मसापेक्ष इति न वैषम्यादिदोषसंबन्धस्तत्रेति तदयुक्तम् । सृष्ट्यादौ, 'सदेव सौम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्' इति ब्रह्मेतरनिपेधेन तदानीं, 'यथाग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा' इति श्रुत्युक्तस्य कार्योद्गमरूपस्य विभागस्यारश्मिः ।

क्षत्वं हेतुः संपद्यते तं करोति । 'कृन्वस्तियोगे संपद्यकर्तरि च्विः' । च्वौ चेति दीर्घः । हेतुस्तु स्वाङ्गत्वम् । सापेक्षत्वं त्वहेतुः । अन्यस्य ह्यन्यसापेक्ष्यम् । आत्मसृष्टौ तु कथमेवं स्यात् । तेनेति सिद्धान्तार्थमेहेतोर्हेतुकरणेन । बहुश इति बहु हेत्वादिकं ददातीति बहुशः । शङ्कालेश इति वस्तुतस्त्वित्यादिभाष्ये यथा केशप्रसाधननखनिकृन्तनादि कुर्वाणोपि न वैषम्यनैर्घृण्यभाग भवतीति दृष्टान्तस्याप्युन्नेयत्वान्न शङ्कालेशः । साधारणेति साधारणं किंचिद्द्वारकत्वम् । वृष्टीत्यादीति । पृथ्वीवद्योनिः श्रुतावनुक्तत्वान्न भाष्ये तदुक्तिः । 'योनिमन्ये प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिनः' इति श्रुतेः । वृष्टिवत् प्रथमान्ताद्वतिः यथा वृष्टिरनेकग्रीवादिबीजाश्रया तथा भगवाननेकविधकर्माश्रयः । 'विष्णोः कर्माणि पश्यत' इति श्रुतेः । बीजवत् प्रथमान्ताद्वतिः यथा बीजमङ्कुराद्यनेकप्ररोहस्थानम् । तथा कर्मणां प्ररोहैकस्य भावत्वादन्येकदेहस्थानम् । एष इति । एषः वृष्टिवद्भगवान्बीजवत्कर्म तदाश्रयः । धर्मिणं विना कर्मरूपधर्मासिद्धेः । पुण्य इति देहः । पाप इत्यति । तथा चेति आत्मसृष्टावपि सापेक्षत्वेन विरुद्धधर्माश्रयत्वे प्रकारे सति । प्रयोजनमिति । न च लीलाया एव प्रयोजनत्वादिति भाष्यविरोधः । माहात्म्यबोधनस्यापि लीलात्वात् ॥ ३४ ॥

न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात् ॥ ३५ ॥ कार्योद्गमेति विभक्तत्वप्रत्ययासाधारणकारणत्वात्कार्योद्गमस्य । विभागस्याभावादिति । ननु भाष्ये विभागत्वावच्छिन्नप्रतियोग-

चेन्न । अनादित्वात्, बीजाङ्कुरवत् प्रवाहस्यानादित्वात् ॥ ३५ ॥

उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ॥ ३६ ॥

कथमनादित्वमिति चेद्, उपपद्यते । अन्यथा कस्य संसारः । कृतहान्यकृ-

भाष्यप्रकाशः ।

भावात् ततः पूर्वं जीवाभावेन तच्छरीरसाध्यं कर्म पूर्वं न संभवति । येन वैषम्यादि समाधीयेत । अथ विभागोत्तरभाविना कर्मणा समाधानम् । तदप्ययुक्तम् । कर्मणः शरीरसाध्यत्वेन शरीरसंबन्धस्य च कर्मसाध्यत्वेनान्योन्याश्रयादित्येवं सूत्रांशेनाशङ्क्य तत् समाधत्ते नानादित्वादिति । स्यादन्योन्याश्रयो यदि शरीरकर्मव्यक्ती द्वे एव स्याताम् । तत्तु नास्ति । बीजाङ्कुरवच्छरीरकर्मप्रवाहस्यानादित्वात् । अतो विभागोत्तरं सापेक्षत्वात् सुघटः समाधिरित्यर्थः ॥ ३५ ॥

उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ॥ ३६ ॥ नन्वयं समाधिरसमाधिरेव । सृष्टेः पूर्वं विभागाभावेन प्रवाहानादित्वस्य वक्तुमशक्यत्वादित्याशङ्कायामिदं सूत्रं प्रवृत्त इति स्फुटीकुर्वन्तो व्याचक्षते कथमित्यादि । सूत्रे अपिः पूर्वपक्षिगर्हायाम् । स्वयं यौक्तिकः सन् युक्तिं विस्मरतीति युक्तिमाहुः अन्यथेत्यादि । अन्यथेति यदि जीवोऽनादिर्न स्यात् । प्रथमश्चोऽवधारणार्थो द्वितीय उक्तसमुच्चयार्थः । स्मृतिस्तु तृतीयस्कन्धनवमाध्यायस्था । तथा च प्रलयनैकव्यदशायां सदसत्कर्मकरणोत्तरं प्रलये जाते जीवानां ब्रह्मरूपत्वात् तदानीं कर्मफलभोगाभावात् कृतहानिः ।

रश्मिः ।

गिकाभावाऽप्रसिद्धिरिति चेन्न । पूर्वमिति भाष्यीयपदेन नञर्थकथनाद् अविभागदशायाम् । न च पूर्वस्मिन्निति प्रयोगापत्तिः । पूर्वं यथा भवति तथा संभवतीति क्रियाविशेषणत्वेऽकर्मत्वान्न सप्तमी किंतु द्वितीयेति । तदेवाहुः ततः पूर्वमित्यादि विभागात् पूर्वमविभागदशायामित्यविभागेनञर्थस्थाने पूर्वमिति । न संभवतीति नन् । न कर्मेति अत्रत्यम् । तथा च कर्म न कर्माभावः । अन्वयस्तु यदुक्तमीश्वर इत्यादिनोक्त एव, विभागादित्यनुवर्तते । विभागात्पूर्वमविभागदशायां संभवतीत्यर्थः । तेन पूर्वमित्यस्य क्रियाविशेषणत्वहानिः । येनेति कर्मणा । पश्चात्त्वित्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति अथेति समाधानमित्यन्तम् । पश्चाद्विभागदशायामन्योन्याश्रय इति भाष्यमवतारयन्ति तदपीति । बीजाङ्कुरेति बीजादङ्कुरमङ्कुराद्वीजं नूतनतर्वादौ दृष्टम् । अत इति प्रलयेपि कर्मणः सत्त्वेन सार्वविभक्तिकस्तसिः । चिक्रीडिषाधीनत्वात्सकलशक्तीनामन्योन्याश्रयपरिहारः सुघट इत्याहुः सुघट इति । वेदस्य पूर्वशास्त्रत्वेपि वेदान्तत्वात् 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति' इति श्रुत्यानुकल्पेनोक्तम् । पूर्वमीमांसायां 'यदेव विद्यया करोति' इति छान्दोग्यानुकूल्यम् ॥ ३५ ॥

उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ॥ ३६ ॥ व्याससूत्रविरोधे जैमिन्युक्तप्रवाहानादित्वबाध इत्यनादित्वं न समाधिरित्याहुः नन्वयमिति । विभागाभावेनेति । तथाच व्याससूत्रं 'स्वाप्ययात्' इति । अप्युपपद्यते चोपलभ्यते चेत्यन्वयं मत्वाहुः सूत्र इति । तथा च कथमित्यादि भाष्यमपिशब्दार्थः । युक्तिमिति पूर्वपक्षे विस्मृतां युक्तिम् । जीवोनादिरिति । जीवाणुत्ववादेणुत्वं वास्तविकं न त्वौपाधिकमित्युक्तेः । तेन व्याससूत्रविरोधः परिहृतः । प्रवाहस्य जीवमात्रपरिनिष्ठत्वेन न जैमिन्युक्तप्रवाहानादित्वम् । तस्य पूर्वमीमांसाविषयत्वात् । अवधारणार्थ इति । अन्यथा कस्येति

ताभ्यागमप्रसङ्गश्च । उपलभ्यते च श्रुतिस्मृत्योः । 'अनेन जीवेनात्मना' इति सर्गादौ जीवप्रयोगादनादित्वम् । 'तपसैव यथा पूर्वं स्रष्टा विश्वमिदं भवान्' इति च ॥ ३६ ॥

सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ ३७ ॥

उपसंहरति । वेदोक्ता धर्माः सर्वे ब्रह्मण्युपपद्यन्ते सर्वसमर्थत्वादिति ॥ ३७ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

पुनः सृष्ट्यारम्भदशायां विस्फुलिङ्गवद्विभागेऽपि ब्रह्मरूपताया अनपेतत्वेन तदानीमपि भोगायोगाच्च कृतहानिः । सृष्ट्यारम्भे ब्रह्मरूपतयातिशुद्धानां पुनः सकलदुःखनिवहसाधनीभूतशरीरसंबन्धादकृताभ्यागमप्रसङ्गश्च स्यादत एतयोपपत्त्या जीवस्यानादित्वम् । न चास्याः शुष्कतर्कत्वम्, येनास्या अप्रतिष्ठानं स्यात् । यतोऽनेनेति श्रुतौ सर्गादावेव जीवपदस्य सिद्धवत् प्रयोगात् । न च सा भाविनी संज्ञेति युक्तम् । उक्तस्मृतौ यथापूर्वमिति पदेन नामरूपसंबन्धानादित्वस्य बोधनात् । अतोऽविभागदशायामपि नामरूपसंबन्धसत्त्वात् । श्रुतौ च व्याकरवाणीति कथनेन तत्प्रख्यातिमात्रस्य सृष्टावभिप्रेतत्वात् सर्वानादित्वे तत्कर्मानादित्वमपि श्रुतिसिद्धम् । तथा सति तत्सापेक्षतापि तथेति पूर्वोक्तः समाधिरव्याहृत एवेत्यर्थः ॥ ३६ ॥

सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ ३७ ॥ नन्वेवं सति प्रलये नामरूपविभागानर्हरूपेणैव सर्वावस्थानं सिद्ध्यतीत्यविभागलक्षणस्यैवाद्वैतस्य सिद्धिर्न शुद्धाद्वैतस्येत्यद्वितीयश्रुतिविरोधो दुष्परिहर इत्याशङ्कायां तं विरोधं परिहरन् खोक्तमुपसंहरतीत्याहुः उपसंहरतीत्यादि । तथा च यथा नारदपरीक्षायां 'चित्रं वत यदेकेन वपुषा युगपत् पृथक् । गृहेषु द्व्यष्टसाहस्रं स्त्रिय एक उदावहत्' इति उपक्रमे कथनात् । 'तमेव सर्वगेहेषु सन्तमेकं ददर्श ह' इत्युपसंहारे कथनाच्च नानागृहेषु तत्तत्कार्याणि कुर्वतः पृथग्विद्यमानत्वेपि न रूपभेदस्तथात्राविभागेन सर्वेषां रूपाणां विद्यमानत्वेपि नाद्वितीयत्वभङ्गः । 'विचित्राश्च हि' इत्यनेनेतत्समाधेः पूर्वमेव कृतत्वादित्यर्थः । एतेन रश्मिः ।

भाष्यमुपपत्तिपरम् । कृतहानीत्यादिभाष्यात्तन्निश्चायकादुपपत्त्यवधारणमित्यवधारणार्थः । समुच्चयार्थ इति स्मृतिसमुच्चयार्थः । श्रुतिस्मृत्योरिति भाष्यात् । अन्यथा श्रुताविति भाष्यं स्यात् । गौणमुख्ययोर्मुख्ये कार्यसंप्रत्यय इति । कृतहानिरिति कृतस्य कर्मणो फलसंबन्धाद्धानिरिव हानिः । तदानीमिति । ब्रह्मणो विभागात्पञ्चाच्छरीरसंबन्धात्प्राक् । यदा 'जीवस्यानुस्मृतिः सती' इत्युत्तरार्धवाक्याद् 'ब्रह्माहमस्मि' इति प्रत्ययकाले उपलभ्यत इत्यादिभाष्यतात्पर्यं वदन्ति न चास्या इति । उक्तेति भाष्योक्तस्मृतौ । यथापूर्वमिति पूर्वं सर्गादिमनतिक्रम्येति यथापूर्वम् । नाम जीव इति । रूपमणुत्वम् । तत्प्रख्यातीति नामरूपप्रख्यातिमात्रस्य । तथेत्यनादित्वेन प्रकारेण, अनादिरिति यावत् । तेन यदेव विद्येति श्रुतेः तमेतं वेदेति श्रुतेश्च विरोधो युक्त्या परिहृतः । यदि विकल्पविषयत्वं न स्याद्वेदत्वं न स्यादिति । मुख्यस्त्वग्रे श्रुतिविप्रतिषेधपरिहारो वाच्यः ॥ ३६ ॥

सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ ३७ ॥ अविभागेति विज्ञानेन्द्रभिश्चुमत इव । खोक्तमिति 'सर्वोपेता च' इत्यारभ्योक्तम् । उपसंहरति सर्वधर्मवत्त्वश्रुतिविरुद्धश्रुतिविरोधपरिहारेण विरुद्धसर्वधर्माधारत्वमुपसंहरति । नारदेति दशमे उत्तरार्धेकोनसप्ततितमेध्याये । पूर्वमिति 'आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि' इति सूत्रे । एतेनेति विरुद्धधर्माधारत्वेन सिद्धेन ।

इति द्वितीयाध्याये प्रथमपादे द्वादशं सर्वोपेताधिकरणम् ॥ १२ ॥

इति वेदव्यासमतवर्तिश्रीवल्लभाचार्य विरचिते ब्रह्मसूत्राणुभाष्ये

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ २ ॥ १ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

न कर्मेति सूत्रद्वयमादायाविभागाद्वैतमविनाभावाद्वैतं वा ये रोचयन्ते ये चाद्वितीयादि-
श्रुतिमादाय प्रपञ्चमायिकत्वं रोचयन्ते ते उभयेपि निरस्ता वेदितव्याः । तेन विरुद्धधर्माश्रयं
सर्ववादानवसरं नानावादानुरोधि समाभ्यधिकरहितं ब्रह्मेति सिद्धम् । एवमस्मिन् पादे युक्त्या
नानाविधः श्रुतिषु यो विप्रतिषेधः स परिहृतः ॥ ३७ ॥

इति द्वादशं सर्वोपेताधिकरणम् ॥ १२ ॥

इति श्रीमद्वल्लभाचार्यचरणनखचन्द्रनिरस्तहृदयध्वान्तस्य पुरुषो-
त्तमस्य कृतौ भाष्यप्रकाशे द्वितीयाध्यायस्य

प्रथमपादः ॥ २ ॥ १ ॥

रश्मिः ।

ये इति । विज्ञानेन्द्रभिक्ष्वाचार्याः । य इति शंकराचार्याः । आदिशब्देन 'सदेवेति' श्रुतिः ।
प्रपञ्चेति सर्वज्ञं सर्वशक्तिमहामायं च ब्रह्मेति भाष्येण मायिकपदं रोचयन्ते । अत्र यद्यपि अविभागाद्वैतम-
विनाभावाद्वैतं येभ्यो रोचत इति प्रयोगः । 'रुच्यर्थानां प्रीयमाण' इति सूत्रात् । तथापि णिजन्तेन
भवतीत्येवं प्रयुक्तम् । पादार्थं सङ्गमयन्तः सिद्धमाहुः तेनेति । पादार्थत्वेन हेतुना । विरुद्धेत्यादि ।
हेतुगर्भं विशेषणं विरुद्धधर्माश्रयत्वात् । श्रुतिविरोधस्थानं सामान्यमाहुः सर्ववादेति । उपक्रमोप-
संहारयोः सर्वोपेतसर्वधर्मशब्दयोरुपादानात् । अनुवदन्ति एवमस्मिन्निति । नानाविध इति ।
एकमुदाहरणं तु पूर्वसूत्र उक्तम् । अत्र समन्वयो विषयः स चास्ति कर्तृत्वांशे निर्वाहकाभावान्नास्ति वेति
संशयः । निर्वाहकाभावान्नास्तीति पूर्वपक्षेऽभिधीयते । सर्वशक्तिमिरुपगतत्वात्समन्वयोऽस्तीति सिद्धा-
न्तः । शंकरभाष्ये तु स्मृतिर्गीतास्था । तथाहि । स्मृतावप्यनादित्वं संसारस्योपलभ्यते । 'न रूपमस्येह
तथोपलभ्यते' इति त्रयोदशाध्यायस्था । सर्वथापि सगुणवादो न निवर्तते । सर्वधर्मोपपत्तिसूत्रे चैतनं
ब्रह्म जगतः कारणम् । प्रकृतिश्चेत्यस्मिन्नवधारिते वेदार्थे परैरुपक्षिप्तान्दोषान्पर्यहार्षीदाचार्य इति भाष्येण
धर्माः प्राकृताः । पूर्वत्र तु संसारतरुः सोऽपि सगुणवाद एव निविशत इति ते उभयेपि निरस्ता वेदि-
तव्या इति पूर्वमुक्तम् । अविभागादिद्वैतवादिनस्तु पूर्व प्रत्युक्ताः । ननु विभागादिद्वैतस्य 'यथा मधु मधु-
कृतो निस्तिष्ठन्ति' इत्युपदेशसिद्धत्वात्कृतो निरस्ता इति चेन्न । व्याख्यानात् । नारदपरीक्षायां वस्तुन
एव तथात्वात् । तेन 'त इह व्याघ्रो वा सिंहो वा वृको वा वराहो वा कीटो वा पतङ्गो वा दंशो वा
मशको वा यद्भवन्ति तदा भवन्ति स य एषोणिमैतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं तत्त्वमसि श्वेतकेतो' इत्यत्र
तदेतिशब्देन कालोपदेशात् कृष्णावतारपरत्वात् । भास्करभाष्ये भेदाभेदोपपादनातिरिक्तो न
विशेष इत्युपरम्यते । रामानुजास्तु न कर्मेत्यादिसूत्रद्वयमेकं कृत्वा व्याचक्षते विशिष्टाद्वैतानुरोधेन ।
स्मृतिं तु 'प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्वानादी उभावपि' इति गीतास्थामाहुः अचिद्वैशिष्ट्यार्थं स्वमतेर्यस्तु

रक्षितः ।

प्रकृतिश्चेत्यधिकरणे पूर्वाध्याये विचारितः । त्रयोदशाध्याये ज्ञानप्रकरणे वर्तते इति भक्तावनुपयोगा-
तृतीयस्कन्धातिरिक्तायाः । माध्वभाष्येपि न विशेषः ॥ ३७ ॥

इति द्वादशं सर्वोपेताधिकरणम् ॥ १२ ॥

इति श्रीविठ्ठलेश्वरैश्वर्यनिरस्तसमस्तान्तरायेण श्रीगोविन्दरायपौत्रेण
संपूर्णवेत्त्रा विठ्ठलरायभ्रात्रीयगोकुलोत्सवात्मजगोपे-
श्वरेण कृते भाष्यप्रकाशरदसौ द्वितीयाध्यायस्य
प्रथमः पादः संपूर्णतामगमत् ॥ २ ॥ १ ॥

मुद्रितपुस्तकानि ।

१	सेवाफलम् । द्वादशविवरणसमेतम् ।	रु.	
२	निरोधलक्षणम् । षड्विवरणसमेतम् । गुर्जरानुवादसमेतं च ।	रु.	१- ०-०
३	संन्यासनिर्णयः । अष्टविवरणसमेतः । गुर्जरानुवादसमेतश्च ।	रु.	१- ०-०
४	{ जलमेदः । चतुर्विवरणसमेतः । पञ्चपद्यानि । विवरणद्वयसमेतानि । सेवाफलम् । विवरणत्रय युतम् । }	रु.	१- ०-०
५	भक्तिवर्धिनी । चतुर्दशटीकासमेता ।	रु.	२- ०-०
६	सिद्धान्तमुक्तावली । अष्टविवृतिसमेता । गुर्जरानुवादसमेता च ।	रु.	१- ०-०
७	सिद्धान्तरहस्यम् । एकादशविवरणसमेतम् । गुर्जरानुवादसमेतं च ।	रु.	१- ०-०
८	पुष्टिप्रवाहमर्यादा चतुर्विवरणसमेता ।	रु.	१- ०-०
९	नवरत्नम्-पञ्चविवृतिसमेतम् । गुर्जरभाषानुवादसमेतं च ।	रु.	१- ०-०
१०	श्रीसुबोधिनी । दशम-पूर्वार्ध-तामस-फलप्रकरणम् ।	रु.	३- ०-०
११	श्रीसुबोधिनी । दशम-पूर्वार्ध-राजस-प्रमेयप्रकरणम् ।	रु.	३- ०-०
१२	श्रीसुबोधिनी । दशम-उत्तरार्ध-राजस-साधनप्रकरणम् ।	रु.	२- ०-०
१३	श्रीसुबोधिनी । दशमोत्तरार्ध-राजस-फलप्रकरणम् ।	रु.	२- ०-०
१४	श्रीसुबोधिनी । दशमोत्तरार्ध-सात्त्विक-प्रमेयप्रकरणम् ।	रु.	२- ०-०
१५	श्रीसुबोधिनी । दशम-उत्तरार्ध-सात्त्विक-साधनप्रकरणम् ।	रु.	१- ८-०
१६	श्रीमती टिप्पणी । श्रीमद्विठ्ठलेश्वरप्रणीता ।	रु.	२- ०-०
१७	रासपञ्चाध्यायीप्रकाशः । श्रीपीताम्बरप्रणीतः ।	रु.	१- ०-०
१८	दशमतामसफलप्रकरणयोजना । श्रीलालूमद्वृकता ।	रु.	०- ८-०
१९	भागवतार्थनिबन्धः । प्रकाशावरणभङ्गसमेतः । आद्यस्कन्धद्वयम् ।	रु.	१- ०-०
२०-२३	भावप्रकाशिका । ब्रह्मसूत्रवृत्तिः । श्रीकृष्णचन्द्रकृता ।	रु.	२- ४-०
२४	प्रथमस्कन्धसुबोधिनीप्रकाशः । श्रीपुरुषोत्तमप्रणीतः ।	रु.	१- ०-०
२५	वेदान्ताधिकरणमाला । श्रीमत्पुरुषोत्तमप्रणीता ।	रु.	१- ०-०
२६	पत्रावलम्बनम् । श्रीपुरुषोत्तमकृतविवृतिसमेतम् ।	रु.	०- ४-०
२७	श्रीपुरुषोत्तमनामसहस्रम् । नामचन्द्रिकायुतम् ।	रु.	०-१०-०
२८	त्रिविधनामावली । टीकासमेता ।	रु.	१- ४-०
२९	तैत्तिरीयोपनिषद्भाष्यम् । श्रीजयगोपालभट्टकृतम् । गुर्जरानुवादयुतम् ।	रु.	१- ०-०
३०	श्रीमधुराष्टकम् । षड्विवरणसमेतम् ।		अमूल्यम् ।
३१	{ प्रेमासुतम् । श्रीविठ्ठलेश्वरकृतविवृतिसमेतम् । परिवृढाष्टकम् । श्रीगोपेश्वरकृतटीकासमेतम् । }	रु.	०- ८-०
३२	शृङ्गारसमण्डनम् । श्रीविठ्ठलेश्वरप्रकटितम् । गुर्जरानुवादसमेतम् ।	रु.	२- ८-०
३३	रसाब्धिमहाकाव्यम् । श्रीदेवकीनन्दनकृतम् ।	रु.	१- ०-०
३४	मनोदूतं हृदयदूतं च । गुर्जरानुवादसमेतम् ।	रु.	०- ८-०
३५	श्रुतिरहस्यम्-सप्रकाशम्-गुर्जरानुवादसमेतम् ।	रु.	१- ०-०
३६-३९	श्रीमदणुभाष्यस्य प्रकाशरश्मिपरिवृंहितस्य तृतीयाध्यायः संपूर्णः ।	रु.	५- ०-०
४०-४१	श्रीमदणुभाष्यस्य प्रकाशरश्मिपरिवृंहितस्य चतुर्थ्याध्यायः संपूर्णः ।	रु.	४- ८-०
४२	श्रीमदणुभाष्यस्य प्रकाशरश्मिपरिवृंहितस्य द्वितीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ।	रु.	१- ८-०
43	Discuss how far S'ankarāchārya truly represents the view of the author of the Brahma-Sūtras.	Re.	1- 0-0
44	An examination of S'ankara's Refutation of the Sāṅkhya Theory.	Re.	1- 0-0

१. पंडित गङ्गालाजीनी पाठशाला, केथिडलस्ट्रीट, भुलेश्वर, मुंबई.

